30

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

ȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

Iv MARTINOVICI

Am lăsat graurii să zboare

TURA MILITARĂ

Mustangul roşu

Am ezitat mult timp până m-am hotărât să povestesc toate acestea. N-am ştiut, şi – mărturisesc foarte sincer – nu ştiu nici acum, când aştern primele fraze, cum voi începe şi cum voi sfârşi. Şi toate aceste reţineri le am nu pentru faptul că nu ar putea interesa tot ce mi s-a întâmplat în ultimele luni, ori că n-aş fi în stare să mă fac înţeles.

Dar totul s-a petrecut într-un ritm, uneori, halucinant. N-aş putea afirma că mi-a fost uşor, ori că viaţa nu mi-ar fi fost în pericol.

E drept, prea multă experienţă nu am. Sunt încă foarte tânăr şi lucrez în serviciul de contrainformaţii de puţin timp.

Acum, după ce mi-am încheiat misiunea, trebuie să vorbesc. Să mă audă cât mai mulţi, cât mai mulţi adolescenţi, fete şi băieţandri, abia ieşiţi din vârsta poveştilor cu feti frumoşi. De altfel, de unii dintre ei nu mă despart chiar aşa de mulţi ani.

Nu vreau decât să fiu auzit – aş striga în gura mare la intersecţii vaste de străzi, în pieţe, în scuaruri. Pentru că m-a durut tot ce s-a întâmplat, m-a durut până la urlet tot ce au trăit tinerii, foarte tinerii mei prieteni.

Mă vor înţelege? Andrei, Ursula, Sebastian, Cuore, ea poate, cea mai rănită în visul ei adolescentin, şi toţi ceilalţi?

Parcă o aud pe Cuore, parcă o văd în spontaneitatea ei contaminantă, cu ochii ei mari, verzi, tulburători, cu chipul ei oval, prerafaelit, parcă îi aud ultimele cuvinte, abia şoptite, de parcă nici nu le-a rostit decât înăuntrul ei: „Am lăsat toţi graurii să zboare, ce mi-a mai rămas?”

N-ai dreptate, i-am spus, eşti o copilă încă, îţi vei reveni, trebuie să-ţi revii, n-am să te las. Dincolo de ziduri este cerul întreg, nu decupat de răutate şi fals. Dincolo de bariere este suflul imens al respiraţiei eliberate de teamă şi constrângeri. Ce ştii tu despre viaţă? Orice rană se vindecă, numai să vrei.

Şi câte n-aş fi vrut să-i mai spun în acele tulburătoare clipe, înainte de a-i strânge mâna cu degete lungi, subţiri, care tremurau în pumnul meu. Dar simţeam că nu mai am aer, că mă sufoc, deşi undeva, la capăt, parcă o vedeam alergând pe nisipurile plajei, cu părul fluturând în briza cu miros de alge şi sare a mării. Îi plăcea enorm marea. Îi plăcea să umble, să hoinărească. Voia să călătorească, să vadă alte locuri, alţi oameni, să cunoască tot, de peste tot. Eram convins că aşa se va întâmpla, dar în cu totul alte condiţii, în alte coordonate. Eram convins că va vedea şi Rinul

şi Dresda şi Franţa şi Adriatica. Şi râuri şi palmieri şi muzee şi săli de concerte. Şi rochii şi pantofi şi peruci. Şi arhipelaguri. Şi Lufthansa şi Boeing-uri şi Sabena. Da, va trebui să le vadă, să-şi astâmpere foamea aceasta de spaţii.

Ştiu că se va întoarce bogată, în suflet şi discernământ, bogată. Cu şapte valize de cărţi şi de discuri şi de pliante şi de nimicuri, adunate de peste tot. Ştiu că va împrăştia toate aceste bogăţii cu dărnicie, ca o prodigă.

Ştiu că într-o zi voi auzi glasul ei în receptor, cu timbrul ei de neconfundat: hei. Omule, m-am întors. Treci după amiază să mă vezi. Am nişte discuri grozave. Vino să mă vezi. Am mai crescut şi am mai slăbit puţin (era ca o trestie plină de seve ciudate, nemaiîntâlnite). Treci neapărat să mă vezi, ţi-am adus ceva. Sper să-ţi placă. Nu, nu mă întreba că nu spun. Te aştept, neapărat, te aştept.

Când m-a chemat maiorul R... în biroul lui, în dimineaţa aceea de toamnă timpurie, automobilul străin, cu iniţială olandeză, un Ford Mustang roşu, ultimul tip, staţiona de mai multă vreme în apropierea Institutului de cercetări genetice.

Maiorul era un bărbat încă tânăr, cu ochi negri luminoşi, cu un surâs uman, cald, pe care îl simţeai aproape de cum îţi întindea mâna, de

parcă atât aşteptai ca să te aşezi şi să-l asculţi. Avea dinţi mari albi, puternici, de lup. Îmi spuneam în timp ce îl priveam cum îşi aprindea ţigara la flacăra albăstruie a unei brichete argintii. Pe birou avea deschis un caiet cu foi mari, acoperite de scrisul său mărunt, ordonat, în rânduri aşternute fără prea multe ştersături. Cred că l-am ascultat aproape două ore. Vorbea curgător, fără reveniri, cu voce egală dar nu monotonă. Doar când voia să reliefeze o idee deosebit de importantă, glasul lui capăta o nuanţă aparte, uşor electrizantă.

Asupra mea exercita o atracţie aparte. Totdeauna – în răstimpul nu prea lung de când lucram în serviciul său – reuşea să-mi insufle un plus de încredere în mine însumi. Netulburat, mă lăsa să-l întrerup când aveam vreo nedumerire, ori anticipam voluta logicii sale, continuându-i ideea. După ce îmi expunea complexul unor date, cu tot ansamblul lor, în final, cu o dexteritate de magician, îngroşa ori haşura liniile şi spaţiile de esenţă, în cuvinte caro păreau tăiate în piatră.

De data aceasta l-am ascultat fără să scot o vorbă. Misiunea care mi se încredinţa nu mi se părea nici dificilă, nici uşoară. Mai degrabă se contura lesne de îndeplinit. Un Ford Mustang roşu, ultimul tip, fusese semnalat că staţionează de câteva zile în acelaşi loc, parcat în imediată apropiere a Institutului de cercetări

genetice. Putea să însemne şi să nu însemne ceva important. Totuşi devenise suspect prin însăşi vecinătatea acestei instituţii, care pentru ştiinţa medicală românească prezenta o importanţă cu totul deosebită. Şi aceasta pentru că acolo un grup de savanţi români îşi desfăşurau cercetările în domeniul geneticii, iar statul nostru investise un important capital material şi moral. Lucrau în acest institut medici, oameni de ştiinţă de prestigiu mondial. De rezultatul cercetărilor lor, cu posibile urmări în domeniul sănătăţii publice, poporul nostru era în mod cu totul aparte interesat. Evident, nu cunoşteam amănunte despre aceste cercetări, dar ceea ce maiorul R... Îmi spuse deocamdată îmi era suficient.

Ştiam, fără îndoială, că spionajul modern este adeseori un spionaj la nivelul inteligenţelor. Reţelele străine de informaţii aruncă în joc oameni dotaţi cu rezerve deosebite de aur cenuşiu. Evoluţia ştiinţei, mijloacele multiple de cercetare, ajunse la un grad de investigaţii de-a dreptul uluitoare, implicau contramăsuri de dimensiuni sensibil egale.

Trebuia deci să aflu dacă staţionarea acestui Mustang roşu era pură coincidenţă sau nu.

— E limpede, tovarăşe locotenent? M-a întrebat bărbatul din faţa mea, observându-mă atent.

— Intru totul, tovarăşe maior. În răstimpul

ordonat, voi raporta.

Maiorul R... M-a învăluit cu privirea lui liniştitoare, s-a ridicat din fotoliu şi mi-a întins mâna.

Am oprit automobilul la o distanţă convenabilă de parcul în care, după câteva sute de metri, clădirea institutului se proiecta maiestuoasă în liniile ei ultramoderne pe fundalul cerului albastru. Era senin. Cerul părea mai înalt, mai atotcuprinzător în lumina aceasta de început de toamnă. Toamna, se spune, îşi impune prezenţa fascinantă cu deosebire pe înălţimile munţilor, ori în parcuri imense. Am privit frunzele arborilor giganţi, în vreme ce traversasem strada şi mă îndreptam spre una din alei, care avea să mă poarte spre locul în care Mustangul roşu fusese observat. Frunzele erau încă verzi, seva urca viguros prin tuburile de lemn din trunchiurile uriaşe. Dar, nu ştiu cum, se simţea apropierea toamnei. Poate din cerul nespus de înalt şi de albastru. Poate din ţipătul câte unei zburătoare, ori din liniştea calmă care stăpânea parcul. Am pătruns sub platani şi pe neaşteptate o plasă de răcoare m-a cuprins. Parcă pălisem în interiorul unei peşteri. O ceată de copii zgomotoşi izbucni din boschete şi se împrăştie în jurul meu. Am atins cu vârful degetelor creştetul bălai al unui puşti de vreo cinci ani, care se pierdu într-o

puzderie de râsete de parcă s-ar fi rostogolit din senin nenumărate cristale. Am înaintat pe alee, urmărindu-i şerpuirile lungi, după câteva minute am ieşit din parcul imens, am traversat strada liniştită, ferită de agitaţia circulaţiei, şi curând aveam să mă aflu la capătul unui mic scuar, unde, pe una din laturi, urma să mi se arate Mustangul roşu. După cele relatate de Maiorul R... era posibil ca undeva, în interiorul acestuia, să fie instalat un magnetofon cu un dispozitiv de înregistrare, microfonul găsindu-se cine ştie unde, într-una din încăperile Institutului de cercetări genetice.

Pe când aceste gânduri mi se derulau pe un ecran interior, cu privirile atente la tot ce se întâmplă în jurul meu, înaintam cu prudenţă. O poartă se deschise în apropiere şi dintr-o curte năpădită de flori şi iederă ieşi o femeie tânără cu un cărucior, în care stătea pe cale să adoarmă un copil foarte bronzat. Pe una din aleile de acces ale institutului apăru silueta masivă a unei Dacii 1301 negre, în care doi bărbaţi între două vârste continuau o discuţie, începută parcă înainte de a coborî treptele impunătoarei clădiri. Mă apropiam de intrarea în acel mic scuar, când am auzit şuieratul ascuţit scos de pneurile unui automobil care lua un viraj scurt şi, cu o viteză neîngăduită, Mustangul roşu ţâşni pe lângă mine, silindu-mă să mă feresc în ultimul moment. Abia am avut

răgazul să zăresc la volan silueta unui bărbat care purta ochelari cu lentile foarte mari, întunecate. Până să-mi revin, Mustangul roşu dispăruse. De la unul din oamenii cu care aveam să lucrez în această misiune am aflat că bărbatul de la volan apăruse din direcţia opusă din care veneam eu, se urcase în automobil fără grabă, dar demarase puternic şi pornise aşa cum l-am văzut. Era un om înalt, cu siluetă şi mişcări ce trădau pe cel care îşi petrecuse mult timp în sălile de gimnastică, sau pe terenurile de sport. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

*

Prin Luciana am cunoscut-o pe Cuore. De fapt o cheamă Corina. Dar ea îi spune Cuore, pentru că leală e numai suflet, numai inimă.

Sosisem la locul de întâlnire cu câteva minute înaintea ei. N-a trebuit să aştept. Prin forfota mulţimii i-am zărit silueta înaltă, bine făcută, cu părul cânepiu lăsat în voie să fluture. Luciana trecea cu graţie dezinvoltă printre pietoni. Părea uşor neliniştită, dar nu ştiam dacă starea aceasta se datoreşte întâlnirii noastre, celor ce avea să-mi vorbească, ori mai degrabă este o trăsătură dominantă a firii sale. Avea optsprezece ani, abia îi împlinise. Ceva mai târziu aveam să-mi dau seama că este o fiinţă stăpânită de o veşnică nelinişte, de o accentuată agitaţie interioară. Dar această

afirmaţie mi se pare destul de convenţională. Nu. Luciana este altfel, este altceva, nu numai atât. Pe cursul răstimpului misiunii mele am reuşit să o cunosc îndeajuns. Am găsit în ea o posibilă ipostază a Isadorei Duncan. Dar la început de viaţă. Avea toate şansele să ajungă un om împlinit. Am asemănat-o Isadorei Duncan. Celebra dansatoare, pentru că astfel mi-am imaginat-o pe Luciana, dacă ea ar fi avut acest har. Psihic, amândouă aveau o structură dionisiacă. Se dăruiau, până la uitarea de sine, una dansului, cealaltă cuvântului. Poate Luciana va scrie, poate va fi poetă. Este unul din îndemnurile pe care i le-am dat, în lungile sale ore de confesiune!

Şedeam alături de ea, pe o banchetă de catifea de culoarea vişinii putrede, în această cafenea elegantă de pe bulevard. Ne retrăsesem într-un fel de firidă, la etaj, mai ferită de acel du-te-vino din încăperea de la parter. Din când în când răzbătea până la noi, periferic, rumoarea de la mesele de marmoră, ca un zumzet nedefinit, de stup de albine poate.

Luciana. Luc, cum o alintă Cuore, este elevă în ultimul an de liceu. Profesorii ei o apreciază, dar pe unii. Poate pe cei mai mulţi, îi intrigă, îi deconcertează firea ei aparte, ciudată. De altfel, vorbindu-mi despre profesorii ei, Luc mi-a spus ca nu ştiu să se apropie de sufletul elevilor. Nu pot să-i înţeleagă, sau nu vor.

Parcă au uitat că şi ei, într-un timp mai îndepărtat, ori mai apropiat, au fost adolescenţi. Cum e cu putinţă? Se întreabă Luc. Ce să-i răspund? Că sunt şi altfel de oameni la catedră? Să-i povestesc despre dascălul meu de franceză care cu puţini ani în urmă, când ram în penultima clasă de liceu, mă invita la el acasă, îmi dirija lectura, îmi împrumuta cărţi, pe care apoi le discutam la o cafea şi o ţigară, în franţuzeşte? Că prin el l-am descoperit pe Picasso şi pe Reverdy[1], pe Apollinaire[2] şi Lautreamont[3]? Pe Bach? Să-i spun cum îmi cumpăra bilete la filme pe care el le alegea, ori la teatru? Da, am să-i povestesc despre toate acestea, cândva Dar acum vreau să-mi vorbească despre Cuore. Simt ca fata aceasta, Cuore, este un inel central în dezlegarea enigmei care se ţese în jurul acelui Ford Mustang roşu, ultimul tip. Tatăl lui Luc – mi-a povestit ea – este pensionar, fost vagonetar miner. Cu ani în urmă a suferit şi o condamnare de drept comun. N-am întrebat pentru ce. Este

---

[1] Pierre Reverdy a fost un poet francez ale cărui opere s-au inspirat şi au continuat ulterior să influenţeze mişcările de artă provocatoare ale zilei, suprarealismul, dadaismul şi cubismul.

[2] Guillaume Apollinaire, pseudonimul literar al lui Wilhelm Albert Vladimir Apollinaris de Kostrowitzky, a fost poet, prozator şi critic de artă.

[3] Isidore Lucien Ducasse, numit şi contele de Lautréamont, a fost poet francez, precursor al poeziei moderne, al cărui stil s-a aflat la confluenţa dintre simbolism şi suprarealism. Deşi a murit tânăr, a fost una dintre personalităţile cele mai enigmatice ale literaturii franceze.

un tip care nu şi-a găsit locul în viaţă, obsedat de puterea banului. Sunt tentat, o clipă să-i cer amănunte, dar cred că e mai bine s-o las să se destăinuie. Şi Luc continuă, îmi dau seama că este foarte emoţionată, nu prezenţa mea o stânjeneşte, asta e firea ei. Retrăieşte cu acuitate momentele, episoadele, gesticulează. Închide ochii, roşeşte. Parcă scoate cuvântul din suflet, cald, aburind parcă. Zâmbeşte cu gura deschisă, i se văd dinţii foarte sănătoşi, mici, frumoşi, albi.

— Evident, o ducem greu acasă, numai cu pensia tatei. Pentru asta, el încearcă fel de fel de combinaţii. De pildă, într-un timp s-a apucat să crească iepuri. Nu se pricepe să-i îngrijească, se îmbolnăvesc uşor şi mor pe rând. Altă dată şi-a cumpărat un cărucior prăpădit, a început să colecteze sticle. Dar nici cu asta nu i-a mers. E rău, bea, înjură. Pe fratele meu – are douăzeci şi patru de ani – care n-a realizat nimic până acum pe placul tatei, îl dispreţuieşte. Faţă de mine are aceleaşi izbucniri. Mama e sub influenţa lui, o sclavă. În secolul nostru, o sclavă, închipuie-ţi.

Şi văd cum o cuprinde revolta. Împinge brusc ceaşca din faţa ei, farfurioara zornăie. Roşeşte, se scuză.

— Lasă, nu-i nimic, intervin. Şi aşa ţi s-a răcit cafeaua, uite, am să-ţi comand o citronadă.

— Nu, mai bine o portocală. Nu te superi, nu?

Prefer fructul, viu, nu strivit. Şi râde iar cu dinţii albi, mici, de rozătoare.

Îi comand o portocală. Mai mult se joacă, o prinde în palmă, îi pipăie coaja groasă, zemoasă, o miroase. Închide ochii şi respiră adânc, cu gura întredeschisă, voluptuos. O privesc şi apoi îi întrerup clipe de beţie lăuntrică:

— Spune-mi ceva despre fratele tău. Cred că ţi-e un om apropiat, nu?

Luc deschide mari ochii ei albaştri, îşi adânceşte privirea într-a mea, fără să mă vadă, parcă nu înţelege, dar după aceea reia:

— A, fratele meu! E grozav! Nu-i pasă de ce zice tata. Are un singur ţel: să intre la Teatru. Vrea să facă regie. A dat examen de mai multe ori, dar n-a reuşit. Sunt convinsa că până în cele din urmă va reuşi. Nu se poate să nu reuşească. E talentat. Joacă în echipa de teatru a studenţilor, pe care a botezat-o „Podul”, probabil pentru că spectacolele se joacă într-un fel de pod al căminului. A fost şi în străinătate. A avut succes. Apoi, tresărind, ca şi când aş fi obiectat ceva: Nu crezi că va reuşi la teatru?

— Fără doar şi poate, Luc. Cunosc o parte din băieţii de care vorbeşti. Ştiu că au o echipă bună. Nu numai că merg şi eu din când în când la spectacolele lor, dar – să-ţi mărturisesc cinstit – acum câţiva ani, în anii mei de studenţie, am jucat şi eu în vreo două roluri

episodice.

— Tu? întrebă Luc de-a dreptul uimită.

— Eu! Şi amândoi am izbucnit în râs.

— Nu mi-aş fi închipuit! Un medic atât de preocupat de cercetări savante!...

Când am ieşit în stradă, se întunecase. Luc mergea puţin înaintea mea. Forfota străzii se domolise. Păşea dezinvoltă, legănându-şi geanta ei mare, din lână colorată, împletită. Din când în când mă cerceta printre şuviţele părului, care în mişcare bruscă îi acoperea obrazul. Nu dădea atenţie oamenilor care, treceau pe lângă noi. Privirea ei aluneca fără să-i atingă. Aveam impresia că nu vedea decât cerul de cerneală, în care se iveau, însingurate, stele. Ori abia prindea, ca o îndrăgostită, frunzişul unuia dintre pomii exotici de pe marginea străzii pe care cotisem. Adulmeca aerul, mişcarea verde şi răcoroasă.

— Mă simt neînsemnată, năpădită de bucurie, nimeni nu mă înţelege. Iubesc viaţa, cui o pot spune? Un singur om ştie ce port în fiinţa mea. Şi acesta e Cuore.

I-am făgăduit s-o caut într-una din zilele viitoare. Ne-am despărţit în staţia de autobuz.

A doua zi, la prima oră, m-am prezentat la maiorul R...

— Te aşteptam. Să-mi relatezi cum au decurs

lucrurile ieri la institut, mă întâmpină ridicându-se şi făcând câţiva paşi spre mine, îndată ce am deschis uşa. M-a cuprins după umeri. Era înalt, dar eu îl întreceam aproape cu un cap.

Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt, în două fotolii scunde. Mi-a întins cutia de metal, cu încrustaţii siriene, în care îşi păstra ţigările preferate.

— Ei, dăi drumul! L-ai cunoscut pe Profesor? Nu-i aşa că e o mare personalitate? Ce impresie ţi-a tăcut? Nu uita să-mi vorbeşti şi despre asistentul lui, doctorul P... Ştii că este colaboratorul lui cel mai apropiat.

— Profesorul, într-adevăr, este un om de excepţie, întâlnirea cu el m-a fascinat, pur şi simplu. Îl cunoaşteţi, dr bună seamă – şi observând că maiorul înclină capul afirmativ am continuat. A trebuit să aştept o zi întreagă, ca să pot pătrunde în cabinetul său. Mi-am dat seama că echipa de medici şi biologi din imediata sa apropiere îi păstrează nu numai un respect ieşit din comun, de altfel lesne de explicat, dar chiar un adevărat cult.

— Nu e de mirare, dragul meu, interveni maiorul R. Profesorul este una din personalităţile centrale pe plan mondial, în domeniul studiilor genetice.

— Da, mi-am dat seama din puţinele cuvinte pe care le-am auzit de la doctorul P... cu care

am reuşit să stau ceva mai mult. El a fost primul om din institut înştiinţat, când am stăruit că trebuie să-l văd pe Profesor.

I-am povestit maiorului R... cu toate amănuntele, din clipa în care am intrat pe poarta institutului, felul în care a decurs întâlnirea mea cu marele savant.

Am oprit automobilul chiar în spaţiul destinat parcării din faţa clădirii, lângă alte câteva maşini. Înainte de a păşi pe aleea lungă, mărginită de straturi geometrice de flori, minuţios îngrijite, dincolo de care se profilau contururile majestuoase ale platanilor, am privit încă o dată silueta de bijuterie arhitectonică.

Pătrunzând în interior, am simţit că intru într-un adevărat sanctuar al ştiinţei moderne. Coridoarele luminoase, treptele de marmoră albă ale scărilor, dispunerea lină, deşi uneori sinuoasă a altor culoare, cromatica pastelată, odihnitoare, plantele exotice, atât de minunat aclimatizate la noi, cu verdele frunzei mai, ori aproape transparent în razele soarelui, apariţia rară a bărbaţilor şi femeilor în halate albe, totul contura şi definea impresia iniţială.

Am fost îndreptat spre cabinetul Profesorului, situat la primul etaj. Secretara, o femeie tânără, de o sobră frumuseţe, mi-a răspuns extrem de cuviincios, dar cu o inflexiune în

voce care nu admitea replică aproape, că Profesorul se află în laboratorul său de cercetări, că tocmai aşteaptă rezultatul unor analize extrem de importante şi nu poate fi deranjat sub niciun motiv. În faţa unor atari argumente, am gândit o clipă că trebuie să renunţ la intenţia mea de a-l vedea pe Profesor în acea zi şi să revin într-un moment propice. Dar tocmai pe când ezitam, a intrat acela care s-a recomandat doctor P... un bărbat de statură potrivită, slab, cu faţa de o paloare izbitoare. Are ochi albaştri, pătrunzători, uşor mobili, părul saten lins, un nas proeminent. Secretara i-a comunicat dorinţa mea de a-l vedea pe Profesor. L-am rugat pe doctorul P... să-mi prilejuiască o scurtă convorbire personală. Înţelegător şi amabil, m-a poftit în cabinetul său.

— Mă numesc Dan Basarab şi sunt ofiţer în Ministerul de Interne, m-am prezentat, după ce, la invitaţia lui m-am aşezat pe o canapea alături de el. Am dispoziţie să-l văd pe Profesor şi să-i vorbesc într-o chestiune care interesează patrimoniul ştiinţei medicale româneşti.

— Înţeleg, răspunse medicul, cu o surprindere pe care nu căuta de fel să şi-o disimuleze. Trebuie însă neapărat să te previn, ţi-o mărturisesc deschis. Profesorului nu-i plac probleme de soiul ăsta. Nu te supăra, dar îl şochează tot ce iese din sfera preocupărilor

sale, preocupări care în ultimul an îl absorb cu atâta, cum să mă exprim? Cu atâta demonism, dacă-mi îngădui, încât uită să doarmă să mănânce, uită până şi de faptul că are un copil.

Făcu o pauză, insuficient de lungă pentru a-mi îngădui să intervin, apoi reluă:

— Ti se poate părea prea mult tot ce ţi-am confiat, dar, trebuie să ţi-o spun, nutresc cumva iluzia că vei renunţa.

— Iluzie, într-adevăr, am replicat eu, surâzând. Stărui să-l vad, gândindu-mă tocmai la o posibila conexiune între cercetările sale şi ceea ce vreau eu să-i spun.

Doctorul P... m-a privit fără menajamente, s-a ridicat, a făcut câţiva paşi prin încăpere, înăbuşiţi de lina covorului cu motive populare stilizate, s-a oprit apoi în faţa mea şi a zis:

— Te rog să mă ierţi, dar nu văd nicio legătură între cercetările şi preocupările Profesorului şi activitatea serviciului de contrainformaţii.

— Tovarăşe doctor, nu e cazul, poate va fi, dar nu acum, să vă dau amănunte. Repet, am dispoziţie strictă să-l văd şi să-i vorbesc. Dacă acum este absolut cu neputinţă, dar absolut cu neputinţă, trebuie să ajung la dânsul neapărat în cursul zilei de mâine.

Doctorul P... şi-a reluat plimbarea prin cabinet, de aceasta mai agitată, mi s-a părut, s-a apropiat de peretele de sticlă prin care se

vedea coroana bogată a unui platan, am avut impresia că a uitat că mă aflu acolo, s-a desprins apoi, s-a dus la biroul său, mai mult o masă de o simplitate curioasă, şi a continuat să tacă. Într-un târziu, văzând că încep să dau semne de nerăbdare, şi-a întors privirea spre mine, părând că încă mai reflectează, apoi mi-a spus:

— Nu. Nu văd nicio legătură între cercetările Profesorului şi prezenţa dumitale aici. Totuşi, adăugă, văzând ca am intenţia să vorbesc, voi încerca, repet, voi încerca sa găsesc o modalitate pentru a fi primit de Profesor. Să ştii „însă, că astăzi îmi e cu neputinţă să-l deranjez.

— Atunci, neapărat mâine, am intervenit eu.

— Vom vedea, vom vedea, îmi răspunse asistentul Profesorului. Cercetările sale în domeniul geneticii par a fi ajuns la o faza delicată, dar, după cât am înţeles, extrem de importantă. Poate nu mă vei crede, dar de ieri de la prânz n-a mai ieşit din laborator. Nu ştiu dacă a dormit doua – trei ore astă-noapte.

— Tovarăşe doctor, în această situaţie, ce credeţi că se poate face ca să ajung câteva minute să-i vorbesc? Pentru ca trebuie, înţelegeţi?

— Te rog sa vii mâine dimineaţă – şi după câteva minute – să zicem în jurul orelor unsprezece.

— Vă mulţumesc. Voi fi aici la această oră. Mă bazez pe concursul dumneavoastră.

— Am să încerc, am să încerc, nu pot să-ţi făgăduiesc mai mult.

Am străbătut din nou culoarele foarte luminoase, relaxante, am coborât largi trepte, line, în spirală, am pătruns din nou în holul spaţios de la intrare şi prin uşile înalte de fier forjat şi sticlă am ieşit în parcul institutului. Încă sub impresia inconsistentă lăsată de doctorul P... am deschis portiera maşinii mele, am pornit motorul şi, cu un viraj scurt, am ieşit în strada liniştită, de la intrarea principală.

Mai mult ca să-mi rememorez întâlnirea şi discuţia cu asistentul Profesorului, decât ca să-mi iau cafeaua obişnuită, am intrat, ceva mai târziu, în barul în care îmi plăcea să merg din când în când. Clădirea, oarecum impropriu denumind-o astfel, este o parte din bastionul de formă poligonală, construit pentru a contribui la apărarea fostei fortificaţii, dezgropată de câţiva ani, în urma unor săpături arheologice. Pereţii exteriori şi interiori au fost lăsaţi, în mod inspirat, în cărămida roşie originală. Înalt de câţiva metri, bastionul avea o patină din veacurile trecute. În loc de acoperiş, deasupra plafonului sinuos, plat, având o lăţime la rândul său de câţiva metri, creştea o iarbă bine îngrijită, iar din loc în loc îşi înălţau silueta câţiva pomi de mărime mijlocie.

Am intrat în bar, cu senzaţia, încă nedefinită, că doctorul P... nu este omul în care să ai deplină încredere. Privirile sale, uneori foarte directe, alteori uşor piezişe, paloarea parcă bolnăvicioasă a feţei despicată de nasul proeminent, tăcerile prelungite, (fireşti, ori având tâlcul lor?) dezvăluiau un portret psihic pe care îl simţeam adumbrit de ceva, de ceva care putea contura tabloul moral al responsabilităţii omului de ştiinţă, dar şi altceva.

Oricum, îmi zisei, închizând uşa cu ramă şi nervuri de fier forjat, e mult prea devreme să pot conchide existenţa, chiar posibilă, a unei realităţi. Vom vedea.

Abia am păşit în interiorul barului, că m-au şi învăluit, simultan, fumul dens albăstrui de ţigară şi murmurul ca de scoică al vocilor. Un tonomat, cu difuzoare amplasate în firide şi în celelalte încăperi, care comunicau fără uşi, răspândea o muzică suficient de voalată, ca să constituie un fundal sonor melodios. Printre cei poate peste o sută de tineri, mi-am găsit loc la o masă rotundă, mare, neagră, lucioasă, joasă, aşezată chiar în centrul uneia dintre camere.

Pe fata tânără, foarte tânără, îmbrăcată în fustă neagră mini, foarte mini, şi bluză aibă, care m-a întâmpinat aproape îndată ce ne-am aşezat pe taburetul scund, am rugat-o să-mi

aducă o cafea amară şi un pachet de ţigări bulgăreşti. Am privit în jur, în vreme ce din tonomat se prelingea o melodic a formaţiei Phonix. Deşi cunoşteam bine acest bar, ca şi atmosfera tinerească, dominantă, contaminantă, starea în care mă găseam după convorbirea cu doctorul P... şi abia conturatele nedumeriri care începeau a apară în ceea ce îl privea, în atitudinea lui, care parcă mi se părea destul de ambiguă, după un obicei al meu, priveam în jur, ca şi când aş fi văzut totul pentru întâia oară.

Între timp, fata înaltă, în fustă mini îmi adusese cafeaua şi ţigările. Aburii calzi, diafani, se înălţau şi îmi învăluiau faţa. Am sorbit din ceaşcă lichidul aromitor şi mi-am aprins ţigara. Ziduri de cărămidă peste care vremea îşi lăsase amprenta. Din loc în loc, în partea de sus, rame dreptunghiulare de fier cu sticlă mată gri-verzuie, aproape de baza acelor care susţineau, în boltă, plafonul. Sunt şi ferestre mari, cu rame şi nervuri de fier, cu sticlă semi-transparentă.

Am coborât privirea de-a lungul pereţilor cărămizii. Din loc în loc, grilaje de lemn, culoare naturală, servind de cuiere sau ornamentaţie. Mesele sunt mici, joase de un negru lucind, fotolii, comode, în care te afunzi, ori taburete.

Am cercetat, ca să zic aşa, chipurile celor de

la mese. Unii se adună grupuri în jurul mesei, îngrămădind taburete printre fotolii. Sunt tineri şi foarte tineri. Studenţi, elevi în ultimele clase de liceu şi de alte categorii, băieţi şi fete, îmbrăcaţi în blue-jeans, unii cu bluze viu colorate. Ici-colo şi militari, ofiţeri, foarte tineri. Sunt printre ei şi însinguraţi, ori câte o fată şi un băiat, care caută adăpostul unei firide, ca să-şi piardă privirile unul în celălalt, cu discrete mângâieri.

În plină zi, iluminaţia este asigurată de aplice din fier forjat, cu un bec-lumânare, sau de lustre care atârnă din plafon, un imens cerc de fier, de care sunt prinse sfeşnice din acelaşi fier forjat, cu aceleaşi becuri-lumânări. Podeaua e pardosită cu dale de marmură uşor cafenie cu striaţii, din loc în loc, negre.

Se bea cafea, coniac, apă minerală. Se fumează, destul de mult. Am impresia, poate fugară, că sunt chipuri de băieţi şi fete pe care îi întâlnesc aici, ori de câte ori vin.

Trebuie să mărturisesc că apropiata întâlnire cu Profesorul, după cele spuse de asistentul său, îmi provoca emoţii. Nu mai întâlnisem un astfel de om, un om de ştiinţă o somitate pe plan mondial în domeniul geneticii. Gândesc că de felul în care mă va întâmpina, va depinde reuşita vizitei mele. Încerc să-mi imaginez modul cel mai propice de abordare.

Cunoştinţele mele despre genetică le consideram destul de sumare. Să-i mărturisesc direct, deschis, scopul vizitei mele? Ezit. În această situaţie nu risc, după cum afirmase Doctorul P... o lecţie, nu numai neplăcută, dar ineficace pentru ceea ce urmăream? Şi după o pauză. Poate ar fi fost mai puţin stânjenitor dacă aş fi fost primii astăzi de Profesor.

Şi am continuat să-mi sorb în linişte, aparentă linişte, cafeaua şi să aprind a doua, sau a treia ţigară.

Dar vizita mea la Profesor, felul în care m-a întâmpinat şi mi-a vorbit, aveau să mă scoată din impas. Cel puţin pentru un moment. Până când avea să bată ceasul, ca să discut la modul cel mai direct pericolul în care se afla.

Ceea ce m-a şocat în primul rând la întâlnirea mea cu savantul român a fost modestia sa. Firească, izvorând din străfundul fiinţei sale, nealterată nici de satisfacţia adusă de valoarea lucrărilor şi descoperirilor sale în domeniul geneticii, nici de aura de glorie mondială, care prindea un contur tot mai pregnant în ultimii ani.

Când am intrat însoţit de Doctorul P... în dimineaţa aceea luminoasă de toamnă, şedea la biroul său, îmbrăcat într-un halat de un alb imaculat, cu capul aplecat deasupra unor pagini pline de formule şi note.

După un timp parcă şi-a dat seama că nu mai este singur. S-a ridicat. Şi-a scos fără grabă ochelarii de pe nas şi mi-a întins mâna, invitându-mă apoi să mă aşez în fotoliul din faţa biroului său.

Era un om de statură potrivită, cu umerii puţin aduşi. Calviţia îi cuprinsese fără milă craniul, dar la tâmple părul, cândva bogat, mai vorbea despre culoarea de abanos de altădată. Avea faţa aproape măslinie, ochii negri, pătrunzători. Cu o voce domoală, cu timbru muzical, s-a adresat asistentului său:

— Îmi lipsesc ultimele date, de la ora opt dimineaţa, despre influenţa factorilor fizici S asupra culturii din zona D. Te rog, fii bun şi adu-mi-le. După ce doctorul P... a ieşit, fără să rostească niciun cuvânt, Profesorul m-a privit mai atent. Câteva clipe, apoi mi s-a părut că, deşi nu-şi desprinsese ochii de pe mine, nu mă mai vede, ci urmăreşte firul interior al gândurilor, ori combinaţiilor de formule.

Începusem să-mi dau seama că sunt stăpânit de emoţie. Mă aflam lângă omul care poate va revoluţiona genetica, lângă omul care poate va ajunge să realizeze ceea ce niciodată, nimeni, nicăieri, n-a cutezat să viseze măcar.

Cum să îndrăznesc să-i vorbesc? O fracţiune de secundă parcă m-a îndemnat cineva să mă ridic fără zgomot, să părăsesc încăperea în care soarele se revărsa cu dărnicie, să-l las pe

acest om singur, netulburat, în lumea lui de unde va dezlega cutremurătoare taine ale naturii. O fracţiune de secundă numai m-a stăpânit acest gând, ca de îndată să-mi spun că rostul prezenţei mele aici era tocmai să-l apăr pe acest om, dacă va trebui într-adevăr apărat, să-l apăr pe el şi lumea lui, pentru ca lumea lui să fie a lui şi a noastră, a tuturor.

Am început să privesc cu atenţie încăperea. Mi-am dat seama că aici Profesorul nu făcea altceva decât să-şi centralizeze datele cercetărilor, să reflecteze şi să dea dispoziţii, ori el însuşi să efectueze anumite operaţii în cadrul ideii urmărite prin cercetările sale.

În afară de biroul acoperit cu cărţi, reviste şi hârtii, erau două fotolii, o canapea şi o măsuţă joasă. Pe pereţi un portret şi două tablouri de pictură modernă. Draperiile de la ferestre erau transparente. Atmosfera era oarecum înviorată în austeritatea ce domina de un covor cu motive olteneşti şi câteva plante decorative.

În zadar am căutat un obiect în care s-ar fi putut ascunde un microfon. Nu, nu vedeam nimic, răgaz am avut destul, deoarece Profesorul, uitând de mine, se adâncise iar în notele aflate pe biroul său. Devenisem calm, stăpân pe nervii mei. Într-adevăr, niciun obiect propice unor înregistrări, de la distanţă, a unor discuţii. Eram hotărât, acum, într-adevăr, să mă ridic şi să părăsesc încăperea în tăcere.

Dar, când să traduc în gesturi această intenţie, am auzit glasul Profesorului:

— Pe măsură ce sunt descifrate tainele eredităţii se apropie şi momentele când accidentele survenite în universul genetic vor putea fi corectate printr-o intervenţie directă în materialul ereditar.

— Dar până la apariţia „chirurgului-genetician” un rol de seamă este chemată să-l joace profilaxia genetică, am intervenit eu. Am citit nu de mult că medicina cunoaşte de pe acum metode pentru e elimina o serie de dereglări care stau la baza unor maladii metabolice.

— Da, zise Profesorul, fără a părea nedumerit de afirmaţiile mele, ştiu, te referi la cercetările lui John Gurdon. Sunt foarte importante. El a dovedit că în fiecare celulă este înscrisă informaţia genetică, completă, a organismului. Iar de aici, concluzia că din fiecare celulă pot lua naştere, în anumite condiţii, noi organisme, nu este departe.

— Prin aceasta, Gurdon readuce în actualitate ipoteza reproducerii asexuate, lansate de Aldous Huxley[4] în cartea... vedeţi, zisei eu înciudat, îmi scapă titlul. Profesorul zâmbi cald,

[4] Aldous Leonard Huxley a fost un scriitor britanic care a emigrat în Statele Unite. A fost un membru al faimoasei familii Huxley care a dat un mare număr de minţi ştiinţifice briliante. Este cunoscut pentru romanele, pentru eseurile, povestirile, literatura de călătorie, scenariile sale de film.

apropiat:

— „Brave New World”, nu?

— Asta e, am exclamat.

— Ai dreptate, continuă Profesorul, cu timbrul catifelat. În felul acesta, Gurdon a transferat această ipoteză a lui Huxley din domeniul purei speculaţii, în cel ai realităţii.

În acest moment uşa capitonată se deschise şi Doctorul P... înaintă, punând cu grijă pe masa Profesorului o serie de însemnări.

— Mulţumesc, zise Profesorul, trebuie să le verific de îndată.

M-am ridicat, am strâns timid mâna pe care marele savant mi-o întinsese şi am părăsit clădirea institutului.

Maiorul R... m-a ascultat foarte atent, fără să mă întrerupă. A continuat să reflecteze un bun interval de timp. Apoi a zis:

— Fără îndoială că ai observat cu toată minuţiozitatea obiectele din cabinetul Profesorului... S-ar putea ca staţionarea acelui Mustang roşu în imediata vecinătate a institutului să fie o simplă întâmplare.

— După cum s-ar putea şi să nu fie, am intervenit eu.

— De bună seamă, aşa e. Rămâne să vedem. Ce părere ai? Ce propui?

— În primul rând mi s-a părut că în institut este foarte lesne să pătrunzi. Nu credeţi că se impun anumite măsuri restrictive?

— Deocamdată, nu, îmi răspunse maiorul R... Deocamdată. Să luăm o altă măsură, mai eficace pentru noi, dacă, într-adevăr, Profesorul, prin valoarea cercetărilor sale, este tinta spionajului internaţional.

— Tovarăşe maior, am continuat eu, nu sunt date noi în ceea ce priveşte Mustangul roşu?

— Până la ora asta nu. Sunt alertate toată reţeaua de circulaţie şi posturile de frontieră. Cred că în scurt timp vom da de acest Mustang şi, mai ales, de proprietarul lui. Dumneata, adăugă el, îndreptându-se spre masa de lucru, continuă observaţiile şi caută să stabileşti relaţii cu oamenii apropiaţi de Profesor. Nu-l uita nici pe asistentul său, doctorul P... Este cel mai intim colaborator al său.

— Ciudat, am răspuns, la omul acesta m-am gândit şi eu. Tovarăşe maior, nu credeţi că ar fi util să dispuneţi verificarea lui?

— Nu. Cel puţin deocamdată. Spor la lucru. Te aştept sa discutăm.

Luc (dintr-un jurnal imaginar)

Început de vară. O zi cu soare darnic, sub un cer albastru, limpede. O pasăre zboară singură, prinde înălţime. A întins aripile şi planează ca într-o beţie neştiută, inaccesibilă. După orele de curs, elevii s-au împrăştiat pe aleile parcului, pe străzi. Sevele pământului, tari,

proaspete sunt aceleaşi care urcă prin rădăcini nevăzute în oameni, ca şi în trunchiurile şi crengile arborilor. Frunza e verde, verde tonic. Parcul se umple de uniforme, băieţi şi fete din ultimele clase de liceu.

Cuore e singură. Păşeşte, ori mai degrabă pluteşte, pe sub arbori. E ameţită pur şi simplu de anotimp. Într-o mână ţine servieta. În cealaltă o ramură subţire, înfrunzită, pe care o flutură, o joacă. E cu totul desprinsă de ceea ce se petrece, ori nu se petrece, în jur. Părul lung, negru, lung, foarte lung şi l-a desfăcut pe spate; îi acoperă probabil, din când în când, faţa. Lumina soarelui se reflectă, la anumite mişcări, în şuviţele negre, ca într-o oglindă.

Aşa o întâlneşte privirea mea. Rămân o clipă uimită, descumpănită. Un flux magnetic simt cum trece de la făptura din faţa mea la mine, cum se scurge prin toate canalele. Apoi, ca în transă, pornesc spre ea, ca şi când noi două am fi fost singurele fiinţe pe pământ.

O strig, sau numai mi se pare că o strig:

— Cuore!

Nu mă aude.

— Cuore! Cuore!

Mirată, a stat în loc. Nu a întors capul. Aştepta. Simţeam cum aşteaptă. Cu cât mă apropiam de ea, cu atât aveam senzaţia înfrigurată a aşteptării.

Am ajuns-o. Am îmbrăţişat-o. Nici acum nu şi-

a întors capul, faţa acoperită, de şuviţele negre, lungi. Mi-am lipit obrazul de al ei. A închis ochii. Respiraţia ne devenea lenta, tot mai lentă. Nimic nu se mai putea adăoga clipei.

— Cuore!

— Luc!

A fost întâia dată. Când am simţit că sunt fericită, că pot fi fericită.

Cuore se îmbracă modern. La şcoală vine cu fustă bleumarin scurtă. Are picioare foarte frumoase, cu o linie care zvâcneşte, genunchiul mic, glezna subţire. Se îmbrăcă modern. Dar pentru că i s-au făcut observaţii la şcoală, şi-a lungit exagerat uniforma.

Este forfota obişnuită, specifică, înainte, de adunarea elevilor în careu. Se schimbă impresii imediate, se restabilesc relaţiile întrerupte de un şir lung de zile, se istorisesc crâmpeie de peripeţii. Coboară muntele cu miresme de brad, de potecă mărginită de rugi de zmeură şi mure, se aude foşnind marea, cu miros de alge şi de sare. Se alcătuiesc grupuri, se aud râsete pure, nealterate încă de convenienţe. Sunt şi priviri triste şi zâmbete frânte la jumătate.

Vocile se aud ca un zumzet de cristale venit din depărtări. Este forfota caracteristică de început de an, de sfârşit de vacanţă din curtea şcolii, înainte de adunarea elevilor în careu,

pentru deschiderea festivă a noului an şcolar. Vezi uniforme care au rămas prea strâmte pe sânii fetelor. Vezi haine care au rămas prea scurte pentru mâinile lungite nefiresc ale băieţilor.

O caut pe Cuore. N-am văzut-o de atâta timp. Eu am fost plecată la bunici, într-un sat dintr-o regiune deluroasă. Am mâncat multe fructe, mi-am zdrelit genunchii căţărându-mă prin pomi după zarzăre galbene, luminoase, transparente, zemoase, după prune albăstrii, cu pieliţa brumată. Braţele mele bronzate sunt zgâriate de rugii murelor. Mi-a rămas în păr mirosul acela nedefinit al finului răsturnat pe brazdă, cu puţin înainte de a fi adunat în căpiţe.

Văd şi acum umbrele serii cum cad peste sat. O văd pe bunica abia mişcându-se, supraveghind pregătirile în curtea imensă, la soba mare de cărămidă, cu plită lată şi lungă, pentru cină. Miroase a peşte prăjit şi a mămăligă. Undeva, aproape de un şopron, arde foc puternic sub cazan. Se face magiun cu linguri de lemn se amestecă pasta brună, violacee. Flăcările şerpuiesc pe sub cazan, prelingându-se pe pântecul arămiu, scoţând trecător din umbră feţele strânse în jur, ca la un priveghi straniu. Din când în când, pe deasupra capetelor noastre fâlfâie aripă de liliac.

Abia aştept ca toate acestea să i le povestesc

lui Cuore. Unde o fi? O caut, numai pe ea o caut. Ştiu că nu se simte bine, acum, când nu va fi alături de colegii ei din anul trecut. A pierdut un an. Nu e mare lucru, spusese ea, dar ştiu că suferă. Cum să nu sufere? A, uite-o. Stă retrasă, singură. Ori mai degrabă colegii mei, foştii ei colegi, au izolat-o. Dacă aş fi fost mai atentă, aş fi observat la timp cum o evită cu o nuanţă de dispreţ în priviri, în gesturi. Băieţii, pentru dispariţiile ei ciudate, poate pentru că nu sunt ei cei aleşi, prezumtiv aleşi. Fetele o ignoră, ori mai degrabă, simulează. Ce-or fi gândind? Eh, în definitiv, puţin îmi pasă. M-am apropiat de Cuore. Încă nu m-a văzut. Se simte o străină.

— Cuore!

— Luc!

Şi rămânem, nu ştiu cât timp, prinse de mâini, privindu-ne în ochi, lung, nesfârşit.

Ne trezim când cineva a strigat să ne adunăm în careu. Elevii se precipită, aleargă, fiecare spre locul unde se află clasa lui. Unii, cei mai mulţi. Alţii, din clasele ultime, sunt mai calmi, cu un aer grav, afişat matur. Apar directorul şi profesorii. Nu mi-am desprins mâna dintr-a lui Cuore. O simt cum freamătă speriată. Spune că nu-i pasă. Dacă nu va fi alături de colegii din anul trecut. Dar mie, într-adevăr, nu-mi pasă. Băieţii şi fetele şuşotesc, se agită, dar nu îndrăznesc să protesteze. Nici profesorii care

se găsesc înaintea noastră, la câţiva paşi, nu protestează. Încet, încet, o simt pe Cuore cum se linişteşte. Mâna ei nu mai freamătă. Şi nu mă mai strânge până la ţipăt. Ne privim şi zâmbim. Cuore, puţin forţat. Dar totuşi, surâde.

Larma s-a potolit. Directorul a început să vorbească, rosteşte un discurs plat, anost.

Privesc arborii adunaţi în pâlc, peste capetele brune şi blonde. Arborii sunt verzi, majestuoşi. Deodată privirea mea descoperă cerul. Cerul e senin, foarte senin. Încep să-l privesc. La fel face şi Cuore. Cerul e senin, foarte senin. Înalt, foarte înalt. Albastru, foarte albastru.

Deodată pe linia albastră a zărit, văd un şir de păsări cu aripile larg desfăşurate. Încep să le număr. O simt pe Cuore făcând la fel. Suntem numai noi, amândouă, aici pe pământ, cerul şi zburătoarele în înalt. Când am terminat sa număr paisprezece păsări, mă trezeşte o adevărată cascada de râsete. În primele clipe nu realizez ce se întâmplă, unde sunt, unde suntem. Instinctiv o privesc pe Cuore. Ochii ei, măriţi, mă cercetează cu aceeaşi uimire. Îmi revin, ne revenim. Privirea mea întâlneşte privirile profesoarelor, care probabil, nu ne-au abandonat o clipă. Citesc în ochii lor stupoare? Indignare? Dar încet masca e aruncată de pe chipul lor şi le văd râzând liber, deschis, aproape juvenil. Întâlnesc ochii directorului. Pare descumpănit. O clipă. Apoi sfârşeşte

discursul inaugural şi râde şi el. Îmi întorc privirea spre Cuore. Mâinile noastre s-au desprins una dintr-alta. Izbucnim amândouă în râs.

— Cuore!

— Luc!

Cuore:

— Luc, vreau să fumez o ţigară. Hai să plecăm.

Eram la mine acasă.

— ?

— Cunosc un băiat. Îmi place să-l văd. Îl cheamă Daniel. E student la „poli”. Îi plac automobilele la nebunie.

Am plecat. După câteva minute urcăm uşor o străduţă în pantă şi ne oprim înaintea unei vile cu un singur etaj. Fără să spună un cuvânt, Cuore deschide portiţa gardului năpădit de iederă şi dispare în interiorul casei. Am rămas afară, s-o aştept. Nu m-am întrebat dacă trebuia s-o urmez, ori nu. Priveam vilele, cercetam balcoanele invadate le flori şi verdeaţă. Am început să fac câţiva paşi. După un timp mă strigă cineva. M-am oprit şi am întors capul mirată. Venea spre mine un băiat înalt, fluturând o mână. Purta un pantalon de catifea reiată şi o bluză portocalie. S-a apropiat. Avea ochii verzi, învăluiţi de o nuanţă de soare în asfinţit. Mă privea deschis,

surâzând.

— M-a trimis Cuore după tine. Nu vrei să urci puţin? Şi apoi, puţin stânjenit: Mă numesc Daniel.

— Luc, am răspuns eu. Hai, du-mă la Cuore.

Am pătruns în interiorul vilei, într-un hol semiobscur, apoi am urcat o scară de lemn, la etaj, apoi de aici Daniel a deschis o uşă în dreapta noastră şi mi-a făcut semn să intru.

Cuore şedea răsturnată în micul fotoliu scund, comod din încăpere şi trăgea cu voluptate din ţigară. Daniel m-a invitat să iau loc pe un divan acoperit cu o scoarţă mare, ţărănească. M-am aşezat, după ce Daniel a strâns revistele răspândite pe pat. Cuore ţinea pleoapele lăsate. Am privit în jurul meu. Odăiţă de student, mobilată modest. Pereţii erau acoperiţi de poze colorate, tăiate din reviste. Numai automobile, multe de curse. Văzându-mi privirea, probabil nedumerită. Daniel îmi explică:

— Sunt ultimele tipuri expuse la saloanele internaţionale de la Pariş, Torino, cele mai importante de altfel. Am şi unele dintre cele expuse la Geneva şi Tokio. Acestea de curse sunt de formula unu. Sau nu te pricepi? râse el.

— Nu, nu prea. Dar sunt aşa de frumos colorate. Şi unele au o linie, nu ştiu cum să zic, parcă zboară, cântă. Am auzit că şi Johnny

Hallyday[5] a luat parte la un concurs de automobile. E adevărat?

Daniel îmi confirmă foarte serios:

— Da. E vorba de o cursă de coastă din Franţa. A pilotat un Porsche Carrera.

— Fain, am exclamat eu. Vorbeşti despre maşini, ca şi când ai vorbi despre o iubită.

Am râs amândoi. Cuore părea absentă. Îşi aprinsese altă ţigară.

— Ai să lucrezi într-o uzină de autoturisme? l-am întrebat după o pauză în care răsfoisem revistele strânse de Daniel la intrarea mea. Erau tot cu automobile.

— Aşa aş vrea, mi-a răspuns el cu surâsul cald, care mă câştigase definitiv. Şi a continuat: Trag tare la şcoală, mai am un an până termin, ca să obţin o repartiţie bună. Vreau să ajung pilot de încercare.

— Nu ţi-e teamă?

— Nu. De ce mi-ar fi? Motorul e ca un copil. Trebuie să-l cunoşti. Şi ca să-l cunoşti, trebuie să-l iubeşti. Atunci te ascultă şi n-ai probleme.

Şi m-a privit senin.

Mi-am spus atunci: iată un om cu picioarele pe pământ, un om care ştie ce vrea.

Ca şi când mi-ar fi ghicit gândul, Cuore mă întrebă:

---

[5] Jean-Philippe Smet, mult mai bine cunoscut după numele său de scenă, Johnny Hallyday, a fost un cântăreţ de muzică rock and roll şi pop, precum şi actor francez, creditat cu popularizarea rock'n'roll-ului în Franţa.

— Îl invidiezi?

— ?

— Aşa mi s-a părut, şi râse. Apoi către Daniel, care arata puţin stânjenit şi căuta o muzică bună la tranzistor:

— N-ai ceva de băut?

— Nu, tu ştii că nu prea beau.

— Da, eşti grozav, l-a întrerupt Cuore, nu fără ironie. Nu bei, nu fumezi. Vei fi un soţ model...

— Tu ştii că toată viaţa mea am făcut foarte mult sport. M-am învăţat cu o anumită disciplină, răspunse el, parcă scuzându-se. Dar pot să-ţi ofer o ţuică bună, chiar foarte bună. E bătrână, râse, are câţiva ani. Am primit-o recent.

— Hai, scoate-o, ce mai aştepţi, îl zori Cuore.

După vreo două ore ne-am întors la mine acasă. Nu era decât tata. Întunecat, morocănos. Mi-a cerut să pregătesc cina. Am oprit-o pe Cuore la mine, deşi nu aveam să-i ofer cine ştie ce. Dar nu voiam să fiu singură, cu tata. Simţeam că scandalul pluteşte în aer. La masă, tata inchizitorial, adresându-se lui Cuore:

— Unde aţi fost?

Tăcere.

— Unde aţi fost?

Tăcere.

Cu glas din ce în ce mai răstit:

— Unde aţi fost?

Tăcere.

Cuore priveşte ciucurii de la faţa de masă. Începe să se joace cu ei, îi împleteşte.

Cuore gândeşte, probabil: Cum nu ştiu părinţii să se apropie de sufletul propriilor lor copii. Probabil, tristă, mâhnită: Glasul acestui om parcă e tunet. Se rostogolesc bolovani. E cu desăvârşire lipsit de orice umbră de căldura, incapabil să rostească un cuvânt apt să faciliteze o apropiere de la om la om. Ce să mai spun de o confesie între un astfel de tată şi copilul său? Simt că Luc îl urăşte. Ce-o fi gândind ea acum?

— Unde aţi fost?

Tot timpul s-a adresat lui Cuore.

Atunci intervin şi strig:

— Tată, las-o pe Cuore în pace! Cu mine trebuie se discuţi.

— Unde aţi fost?

Îi spun. Cina se sfârşeşte rece, ca şi mâncarea rămasă aproape neatinsă. I-am spus tatei că în noaptea aceea Cuore rămâne la noi şi ne-am retras în odăiţa mea. Târziu, după ce tata s-a culcat şi a adormit, ştiind că nu se mai trezeşte până dimineaţa, am sărit pe fereastră şi ne-am dus la Cuore acasă. Avea cheia de la intrare a vilei. Ne-am strecurat nesimţite înăuntru, ne-am scos sandalele să nu facem zgomot şi am urcat treptele scării de lemn, la

etaj, în picioarele goale.

Odaia lui Cuore e mare, spaţioasă, cu un perete de sticlă spre balcon. Dincolo de balcon este parcul. Un covor mare acoperă o bună parte din parchetul galben, lucios, în părţi sunt două fotolii roşii. În unghiul opus o sofa largă, apoi o masă lungă, joasă.

Ne hotărâm să ne culcăm pe covor. Cuore aduce mai multe pleduri. Cer de vară târzie, înspre toamnă, în noapte târziu. Puzderie de stele. Ne-am lungit amândouă, una lângă cealaltă, pe pleduri. Cât timp să fi trecut?

Ca din altă lume, o simt pe Cuore cum s-a desprins de lângă mine. S-a dus la fereastra uriaşă. Priveşte cerul. Orele trec. În fundal un murmur cosmic. Nu mai poate suporta parcă atâta cer, atâta noapte, atâtea miliarde de stele.

Mă strigă şoptit:

— Luc! Lucule!

Deschid ochii, îi întredeschid. Dormeam? Nu dormeam? Mă ridic şi mă apropii de Cuore. O simt brumată. Eu sunt caldă, aburind din aşternut. O cuprind şi o strâng la pieptul meu.

— Vezi? Mă întreabă ea cu glas foarte scăzut, arătându-mi cerul.

— E fantastic!

Ochii noştri cată spre hăul albastru de cerneală, împovărat de stele. Clipa e unică. Părem o singură suflare, un singur destin.

Suntem o singură fiinţă în imensitate.

În troleibuz, în amurg.

Pe bancheta din faţa mea stau o fată foarte tânără şi un adolescent. Fata parcă doarme cu tâmpla pe umărul lui. Doarme sau visează? El a cuprins-o cu amândouă braţele. O aură îi învăluie pe amândoi.

— Ce frumoşi sunt, am exclamat, fără să-mi dau seama. Oarecum jenată, de ce oare? Mi-am întors privirea. Mă uit numai pe fereastră. Se pierd estompate siluete de blocuri, de pietoni, de automobile.

— Ce frumoşi sunt, Doamne! Cum pot fi atât de frumoşi? Şi fără să vreau, îi mai cuprind o dată într-o privire furişă. Fata are un ochi acoperit de părul care îi curge peste piept. Cu celălalt ochi mă priveşte. Tresar. Mi s-a părut, sau văd, într-adevăr, ură, nesfârşită ură, în ochiul neascuns al fetei? Cum se poate? Cum se poate?

Cobor buimacă, la prima staţie, urmărită de ochiul acela tânăr, încărcat de ură.

Strania necunoscută din Poiana Soarelui

— Mustangul roşu a fost semnalat la Hotelul Alpin din Poiana Soarelui, îmi spuse maiorul R... de îndată ce am schimbat salutul de rigoare. Ia loc, urmă, apoi, în continuare; Ieri

se găsea parcat în faţa hotelului.

— Ce dispuneţi? L-am întrebat.

— Te duci imediat în Poiana Soarelui. Nu iei trenul, ci un autoturism, la nevoie să te poţi deplasa uşor. Dacă e cazul, să-l poţi urmări.

— Am înţeles, tovarăşe maior.

Se uita la cadranul ceasului brăţara, reflecta o clipa:

— În doua ore şi jumătate ajungi. Ia tot ce crezi ca ţi-e necesar. Dacă e nevoie sa ramii mai mult de o zi, anunţă-mă. Sau dacă intervine ceva neprevăzut.

Peste o jumătate de oră, la volanul unui autoturism Dacia 1100, culoarea nisipului, îmbrăcat într-un pantalon şi o bluză sport, mă apropiam de marginea marelui oraş şi curând înaintea mea se întinse una din şoselele naţionale ce străbat ţara de la un capăt la altul.

Vremea era frumoasă, cerul senin, fără fir de nor. Rulam lejer, strecurându-mă printre celelalte maşini, apoi m-am înscris pe o bandă care îmi îngăduie să accelerez după voie. Am deschis magnetofonul şi în muzica unei formaţii engleze ce urcase pe locul întâi din ultimul top, am început să savurez bucuria acestui drum spre inima munţilor. Aproape nu ştiu când am ajuns şi am străbătut oraşul meu natal. Am trecut aproape de străduţa pe locuiau părinţii mei şi mi-am propus ca la întoarcere să-i văd

neapărat, chiar şi în fugă. Bulevardul larg, mărginit de castani uriaşi, mă primi sub bolta lui cu toate amintirile din adolescenţa nu prea îndepărtată. La ora aceea era liniştit. Ca şi centrul oraşului, cu oamenii absorbiţi de marile rafinării, în şcoli, în instituţii.

Cam după o oră şi jumătate de la plecare am făcut o oprire între crestele munţilor, la ieşirea dintr-o staţiune climaterică.

Aerul era răcoros, îl sorbeam cu gura larg deschisă. În jos se desfăşura serpentina şoselei, prin pădurile de brazi. Piscurile se conturau foarte clar pe albastrul cerului.

În clipa în care mă pregăteam să intru la volan am auzit o voce:

— Hei, maistre, te-ajut să mergi până la Brana?

Am întors capul în direcţia de unde venise întrebarea şi am zărit – cum oare nu-l observasem? În dreapta mea, răsturnat pe taluzul de la marginea şoselei un băiat foarte tânăr şi foarte bronzat, care tocmai strivea capătul unei ţigări. L-am privit atent, în timp ce se ridica. Era înalt, bine legat, părea să aibă 18–19 ani, purta o pereche de bleu-jeans, cam albicioşi şi un pulovăr alb. Avea o privire directa şi un început de zâmbet pe gura frumos arcuita.

— Cu mine vorbeşti? L-am întrebat.

Autoturisme variate, ca marcă şi culoare, foiau în jurul nostru.

— Ce părere ai? Îmi răspunse tânărul, care se apropie de mine.

Îmi strânse mâna şi se recomanda sec:

— Sebastian.

— Dan, am răspuns şi am zâmbit amândoi. Unde vrei sa mergi? L-am întrebat.

— O.K. Nu prea departe. La Brana, de acolo urc la Poiana Soarelui.

— Poiana Soarelui? Te duc până acolo; hai sus! Fără să mai aştepte alt îndemn, Sebastian se instala întoarcere lângă mine. Descoperi imediat magul, apăsă pe clapă, ascultă doar o clipă, nu-i plăcu se vede, derula banda cu iuţeală de expert, strâmbă din nas (îl priveam pe furiş, apoi spuse, cu o nuanţă de zeflemea în glas:

— Când eram mai mic, ascultam şi eu Chuck Berry[6], ăsta. Acum ascult Sweet[7], sau Terry Jacks[8]. Să-ţi dau eu nişte benzi, le-am primit de două zile de la un tip care a venit din

---

[6] Charles Edward Anderson „Chuck” Berry a fost un compozitor, cântăreţ şi chitarist american, de origine afro-americană şi unul dintre pionierii muzicii rock ’n’ roll.

[7] The Sweet sunt o trupă britanică de glam rock care a ajuns la faima mondială în anii ’70. Cea mai cunoscută linie a lor a fost formată din vocalistul principal Brian Connolly, basistul Steve Priest, chitaristul Andy Scott şi bateristul Mick Tucker. Grupul a fost numit iniţial Sweetshop.

[8] Terrence Ross Jacks este un cântăreţ, compozitor, producător de înregistrări şi ecologist canadian, cel mai cunoscut pentru cântecul său din 1974, „Seasons in the Sun”.

străinătate.

Scoase din buzunarul de la piept un pachet de Gitane, îi dădu un bobârnac, făcu să iasă o ţigară, mi-o întinsa cu pachetul sub nas:

— Fumezi?

— Îhî, şi nedesprinzându-mi ochii de pe şoseaua care cobora acum vertiginos, în sinuozităţi scurte, îi smulsei cu buzele ţigara.

Sebastian scapără bricheta, apoi se servi şi el.

— Frumoasă brichetă, zisei, în timp ce ieşeam din ultima curbă. E străină?

— Te cred. Tot de la gagiu o am.

— Care gagiu?

— Tipul care mi-a adus şi benzile pentru mag.

— Bine, dacă îmi vei da adresa ta, ori un număr de telefon, am să te caut. Îţi promit. Mă interesează benzile!

— O.K. Mâine, pe poimâine, cel mai târziu, sunt acasă. Să-ţi notezi telefonul meu, când vom coborî. Apoi, după ce trase un ultim fum şi strivi ţigara în scrumieră, declară cu o uşoară emoţie: Eşti un tip pe gustul meu. Îmi placi. Poate ne vom împrieteni. Am să te invit la mine, dacă vrei, am o discotecă a-ntâia. Am şi muzică clasică. Ador la nebunie preclasicii. Ori nu te aranjează? zise el, văzând că tac.

— O, nu, dimpotrivă, mă grăbii să-i răspund, în timp ce depăşisem un autocamion TIR pe drumul cu plopi foarte înalţi, din apropierea

oraşului Brana. Nu, nu. Te asigur că preclasicii sunt printre cei preferaţi şi de mine. Asta nu înseamnă că aici se limitează toate opţiunile mele.

O vreme am tăcut amândoi. Simţeam că Sebastian mă priveşte cu insistenţă. Părea că vrea să mă întrebe ceva, dar părea că şi ezită. Ca să-l scot din încurcătură, i-am zis:

— Hai. Dă-i drumul. Ce vrei să ştii?

— Mă întrebam, totuşi, ce fel de tip eşti.

— Eu? Am râs.

— Da. Tu. Văd că te porţi sportiv, declari să te pasionează muzica serioasă. Şofezi mişto. Nu refuzi nişte benzi de muzică, ultimul răcnet, muzică uşoară. Apoi ca o parantează. Ştii, nu sunt deloc de acord cu distincţia asta, muzica clasică, muzică uşoară. Muzică e una: bună, indiferent de orice criterii. Ce părere ai?

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, vezi că am intrat în oraş. Vrei să rămâi aici, ori urci direct în Poiană?

— Măi mână niţel, că mă hotărăsc eu, răspunse Sebastian, parcă urmărindu-şi firul gândurilor.

Drumul era foarte aglomerat, eram în zona unor mari întreprinderi. Toată atenţia mi-am concentrat-o asupra volanului şi o clipă am uitat de adolescentul din dreapta mea, a cărui francheţe, deşi era o caracteristică a vârstei în general, mă impresiona plăcut. Pe parcursul

celor câteva zeci de kilometri de când îl cunoscusem pe Sebastian (cunoscusem, e un fel de a spune), îl privisem ca pe o companie foarte agreabilă, menită să preceadă, prin destindere, apropiata întâlnire, chiar şi la modul neprevăzutului, cu posesorul acelui Ford Mustang roşu, care, după o dispariţie relativ scurtă, reapăruse.

Mă apropiam de centrul oraşului Brana şi eram hotărât să merg direct în Poiana Soarelui. Vremea era splendida, vecinătatea munţilor dădea o anumită frumuseţe grava, maiestuoasă oraşului. Soarele scălda într-o lumină auriu-albastră casele, străzile, pietonii. Încetinisem viteza, în faţa mea era un troleibuz pe care nu puteam însă să-l depăşesc, când îl auzii pe Sebastian strigând:

— Opreşte, Dane! Vreau să cobor. Am văzut pe cineva cunoscut.

L-am privit nedumerit, nici eu n-aş putea spune de ce, poate uitasem de el, pur şi simplu prezenţa lui îmi devenise cumva neutră.

— Hai, bătrâne, opreşte odată. Nu vreau s-o pierd. Am ales un loc potrivit, am stopat, Sebastian a ţâşnit din maşină, spunând înainte de a trânti portiera:

— Ciau! Îţi mulţumesc. Am să te caut.

I-am făcut semn cu mâna, i-am zâmbit şi am apăsat accelerator, întrebându-mă amuzat, unde avea să mă caute Sebastian. Nu puteam

prevedea în secunda aceea ca pe Sebastian aveam să-l întâlnesc în curând şi că, puţin mai târziu, avea să-şi joace cum se spune, rolul său, în complicarea şi apoi în dezlegarea misiunii mele.

Am străbătut centrul oraşului atât de cunoscut mie după câteva minute am intrat pe drumul în serpentine care urca spre Poiana Soarelui. În stânga mea, oraşul cu clădiri medievale apărea şi dispărea la curbe, arătându-şi în toată splendoarea, panorama policromă a clădirilor silueta masivă, dominantă, a bisericii gotice. Cuprins între prelungirile imediate ale munţilor, Brana respira, într-adevăr, atmosfera de trecut şi prezent a vremilor înnoitoare.

Câţiva kilometri şi urcasem la aproape de 1000 m. La poalele munţilor împăduriţi cu verdele tonic al coniferelor, vedeam hotelurile moderne, într-o geometrie care surprindea şi incinta deopotrivă.

După o voltă largă, am oprit automobilul în faţa hotelului Alpin, unde mi se rezervase o garsonieră. Şi înainte şi după ce am coborât din maşină căutasem cu privirea Mustangul roşu, dar nu-l zărisem. Am pătruns în holul spaţios şi elegant al hotelului pe care îl cunoşteam bine, ca şi întreaga Poiană de altfel, şi, după formalităţile obişnuite la recepţie, am urcat în

camera mea, decis să nu rămân decât un minim timp necesar înlăturării urmelor, lăsate de acest drum neprevăzut, parcurs într-un interval sub limita fixată de maiorul R...

Într-adevăr, după câteva minute coboram scările de marmoră albă, peste care mochete de culoarea măslinii îşi aşterneau panglica, am străbătut holul şi am ieşit în scuarul din faţa hotelului. Primul lucru pe care l-am gândi şi l-am realizat a fost acela să trec prin faţa tuturor hotelurilor – nu erau multe de altfel – şi pe străduţele puţine, laterale, care se desfăceau radiar din piaţa poliedrică a staţiunii Poiana Soarelui. Purtam o pereche d blue-jeans, o bluză cu mâneci lungi, de culoarea mărgeanului, iar pe umeri îmi aruncasem un vindiac. Prin ochelarii de soare, cercetam atent, cu o simulată curiozitate suficient de dozată de un aer de nepăsare, toate locurile posibile de parcare. Erau maşini de tipuri şi mărci variate, din ţară şi din străinătate, în culori diferite; Mustangul roşu mi-ar fi sărit în ochi, cum se spune, prin culoarea lui stridentă. Mă întrebam chiar ce l-ar fi putut determina pe posesorul acestei maşini, superbe într-adevăr, sa folosească un astfel de vehicol, care atrăgea atenţia oricui. Ori, poate era nu om paşnic, un simplu turist, ca alţii, fără intenţii dăunătoare nouă?

Tocmai acest fapt trebuia eu să-l determin şi

să-l aflu. Nu mi-a trebuit prea mult ca să străbat întreaga staţiune şi să cercetez fiece loc unde Mustangul roşu ar fi putu parca. Nu l-am găsit nicăieri. Să fi plecat? Şi dacă a plecat, încotro s-a dus? N-am mai zăbovit prea mult, cu toată tentaţia aerului ozonat, de o puritate pe care o simţeam în plămâni, şi m-am hotărât să cobor la Brana. M-am urcat la volan. Nici pe şosea, nici în oraş, pe drumul spre centru, n-am întâlnit pe cel căutat şi semnalat în ajun, în Poiana Soarelui.

Intenţionam să-mi las maşina la parcarea din centrul oraşului, de unde mă puteam îndrepta spre toate arterele importante. Cu un viraj scurt m-am înscris în ultima curba a serpentinei şi după vreo trei sute de metri, profitând de lumina verde a stopului am trecut îndată pe strada din dreapta mea. Curând patrulaterul aproape regulat al pieţii care se aduna în jurul unei vechi clădiri cu un etaj, muzeul oraşului, al fostelor bresle de negustori, se deschise larg. Mulţimea forfotea. Am oprit, am ieşit şi am încuiat uşa. Era ora prânzului şi aglomeraţia specifica prezenţei elevilor şi studenţilor ieşiţi de la cursuri îşi pusese amprenta, printr-un plus de larmă şi vioiciune, în această zi atinsă de toamnă, pe oraşul de munte. În piaţă, printre zecile de maşini parcate, nu am zărit-o pe aceea care o căutam. Evident, ceea ce aveam de făcut era sa dau de

urma Mustangului roşu, în felul acesta reuşind sa întâlnesc şi să văd pe proprietarul său. Mi-am spus van aş încerca să-l caut pe acest om, din moment ce nu ştiam cine este şi nici cum arată. Vaga impresie ce îmi rămăsese de acum câtăva vreme, din preajma Institutului de cercetări genetice, nu o puteam considera un punct de reper. Cunoşteam bine oraşul în care mă aflam în acest moment, aşa că nu-mi va fi greu să cercetez locurile de parcare. Cred că nu trecuse nicio jumătate de oră, când le epuizasem, fără niciun rezultat. O umbra de teamă şi de nelinişte începuse a prinde contur, teama că străinul necunoscut ar fi putut să părăsească nu numai Poiana Soarelui, dar chiar şi oraşul Brana. Îmi mai rămăseseră câteva străduţe pe care se găseau mici restaurante şi cafenele. Am recapitulat mintal localurile care ar fi fost în măsură să atragă pe vizitatorii străini. Procedând prin eliminare, rămăseseră trei. Dintre acestea, restaurantul Piscul Cerbului mi se părea mai ispititor.

Strada pe care se afla restaurantul Piscul Cerbului era perpendiculară, pe coasta muntelui. De îndată ce m-am aflat pe această stradă, am şi zărit Mustangul roşu, care atrăgea privirile tuturor trecătorilor, mai ales ale celor tineri. M-am alăturat acestora, simulând acelaşi interes pentru a privi de aproape Fordul. Era frumos, foarte frumos. Mi-

am memorat iniţialele ţării şi numărul. Apoi, cu un aer nepăsător, am pătruns în restaurant. Nu era multa lume – restaurantul cu atmosferă elegantă, intimă, plăcută, nu era atât de frecventat la această oră. Nu ştiam cum îl voi identifica pe proprietarul maşinii. Părând că sunt în căutarea unei persoane cunoscute, mi-am plimbat privirile, cât mai degajat, pe la mesele din jur. De la intrare, în sala discret dar suficient luminată, aveam o perspectivă de ansamblu a tuturor meselor. Am zărit câţiva redactori de la revista literara ce apărea în Brana, ceva mai retraşi, apoi un bărbat între două vârste, distins, cu un tânăr, probabil fiul lui, poate student, alte câteva chipuri mai puţin semnificative. Privirile îmi alunecau, în timp ce făceam câţiva paşi spre interior, cu intenţia simulată de a mă aşeza la o masă, când nu mi-am putut reţine o uşoară tresărire. Într-un spaţiu cu discreţie ales, am întâlnit pe omul care, cu câtva timp în urmă, la volanul Mustangului roşu, era să mă răstoarne, în apropierea Institutului de cercetări genetice. Purta aceiaşi ochelari cu lentile foarte mari, întunecate. Aceeaşi siluetă ce trăda pe omul care îşi petrecuse multă vreme în sălile de gimnastică sau pe terenurile de sport. Păru să aibă în jur de patruzeci de ani.

După o clipă de ezitare, cu aparenţa celui indecis să se aşeze la o masă ori la alta, m-am

apropiat de necunoscut. Mai era cineva cu el. M-am oprit la o distanţă convenabilă, ca să nu trezesc niciun fel de suspiciune, doar locuri libere erau destule, şi m-am aşezat la una din mese, într-un astfel de unghi, încât aveam în faţa mea profilul celor doi necunoscuţi. Am observat că erau oarecum la începutul dejunului. Am hotărât să iau masa de prânz aici, aşa că am comandat chelnerului, după o scurta consultare a meniului, o friptură la grătar, salată şi o sticla de bere. În aşteptare, mi-am aprins ţigara şi, părând a gândi fără adresă precisă, priveam când mozaicul policrom din faţa mea, când ficusul enorm crescut sub plafonul parţial de sticlă glisantă. Chelnerul mi-a adus berea, mi-a turnat în paharul înalt şi am sorbit, cu adevărat însetat. Străinul necunoscut avea în faţa sa o tânără o un profil de basorelief, linia nasului prelungindu-se oblic, fără nicio sinuozitate, în linia frunţii înalte. Un profil izbitor, remarcabil, cu totul ieşit din comun, de mă întreb cum de n-am observat-o de îndată ce am păşit în restaurant. Are părul lung, cu firul negru drept, căzut peste umeri. Este îmbrăcată cu o eleganţă discretă. Mă uit la bărbatul din faţa ei. O priveşte degajat. Fata nu pare deloc stingherită, dimpotrivă, atmosfera e aproape camaraderească. Discută cu dezinvoltură. Încerc să prind câteva cuvinte, reuşesc şi îmi

dau seama că vorbesc englezeşte. Fata spusese că preferă o altă marcă de whisky. Chelnerul i-a servit îndată şi s-a retras politicos. Eram în vecinătatea proprietarului automobilului semnalat. Un prim pas îl făcusem. Ştiam cum arată, nu ştiam însă numele său, ori numele sub care se găseşte la noi în tara. Iată-l însoţit de o fată tânără, de o distincţie stranie. Cel puţin aşa pare din profil. Fata a întors privirea în direcţia mea, nu sesizez dacă spre mine. Oricum, o clipă m-a cuprins în raza ei. Este într-adevăr de o frumuseţe stranie. Pe bărbatul care o însoţeşte l-am văzut în plina figură când i-a vorbit chelnerului. Pare un om aparte. Deşi conversaţia se desfăşoară în englezeşte, străinul vorbeşte limba noastră, la prima impresie, foarte corect. Vom vedea. Între timp mi s-a adus friptura şi încep să mănânc. Îmi dau seama că, în afară de cafeaua băută azi-dimineaţă, înainte de plecare, n-am mâncat nimic. Simt abia acum foamea şi încep să înfulec cu poftă. Salata el gustoasă. Mai comand o sticlă de bere. Continui să privesc, din când în când, pe deasupra meselor din faţa mea, învăluindu-i, ca din întâmplare, şi pe cei doi străini. În afară de cuvinte răzleţe, fără semnificaţie pentru mine nu mai disting nimic, mai ales că încă doi tipi s-au aşezat în apropiere. Am chemat chelnerul şi am plătit. Mi-am aprins încă o ţigară şi, când am avut

impresia că străinii intenţionează să plece, am părăsit Piscul Cerbului. În stradă, Mustangul roşu continua să fie centrul de atracţie al tinerilor pietoni. M-am îndreptat spre capătul străzii, în direcţia pieţii, unde aveam parcată maşina. După un moment de ezitare, m-am hotărât să stau în apropierea Daciei mele, chiar am descuiat portiera, în aşa fel încât să pot porni motorul îndată ce Fordul Mustang ar fi apărut.

Din unghiul în care mă situasem aveam perspectiva restaurantului. Transpunându-mă în locul bărbatului necunoscut, dacă aş fi fost însoţit de o astfel de fiinţa cum părea să fie strania fată, după masa de amiază aş fi invitat-o la o cafea. Şi singurul loc în acest oraş unde m-aş fi dus era barul de zi al marelui hotel Perla Alpină. Dacă aş fi intenţionat să beau cafeaua în oraş. Dar în altă parte? Un stol de porumbei se ridică din apropierea mea şi pala de vânt stârnită de bătaia aripilor îmi înălţă privirea spre cer. Albastru şi înalt, pur şi fără umbră de nor. În altă parte, în afara oraşului, cu acea fată unde m-aş fi dus? În Poiana Soarelui, ori aş fi coborât într-una din şiragul de staţiuni de pe Valea Frumoasei? La capătul străzii care mă reţinea aici, muntele se arăta în toată măreţia. Pete de culoare se conturau sub ploaia de lumină. Da. Perechea mea a ieşit din restaurant şi s-a apropiat de Mustangul roşu. Bărbatul e

înalt. Fata îi ajunge la umăr. Am urcat la volan şi am pornit motorul. Peste câteva clipe Fordul s-a ivit maiestuos în piaţă şi a traversat-o pe una din laturile înţesate de magazine, apoi a coborât în direcţia în care putea însemna ori intenţia de a se opri la Hotelul Perla Alpină, ori de a urca în Poiană. I-am urmărit de la o distanţă convenabilă, lăsând să se interpună între noi alte două trei automobile. La ora aceasta circulaţia era foarte intensă. Troleibuzele arhipline, trotuarele, de o parte şi de alta aglomerate. Programul de lucru în întreprinderi şi instituţii se terminase şi oamenii se îndreptau spre casă, ori se abăteau, femeile mai ales, după diverse cumpărături, în magazine. Coboram strada în pantă. Într-adevăr, Mustangul roşu viră la dreapta, unde la nicio sută de metri se găsea Hotelul Perla Alpină. Foarte uşor, după ce bărbatul străin – era, într-adevăr înalt, părea să aibă în jur de 1,85 în, bine făcut – şi ciudata lui însoţitoare, au intrat pe uşile cu celula fotoelectrică ale hotelului, am adus maşina la parcare, ceva mai la distanţă de Mustangul roşu. După ce am încuiat portiera, am rămas în loc să reflectez dacă era bine ori nu să intru îndată după cei doi. Nu sunt sigur dacă bărbatul străin m-a văzut la Piscul Cerbului şi nici dacă fata mi-a reţinut prezenţa. Ea, ştiu, mă privise în treacăt. Tocmai în acest moment indecis, m-am pomenit

cu ochii acoperiţi din spate de palmele cuiva, cuiva care fremăta şi un spontan şi cristalin glas întrebă:

— Ghici, cine e? Hai, spune repede.

Surprins, cum puteam indica tocmai numele celei care stătea strâns lipită de mine? Cunoşteam câteva fete în Brana, dar cine ştie care putea fi?

— Astrid, am zis, la întâmplare.

— Nu.

Ezit.

— Culmea! Nu-mi recunoşti vocea?

— Marina, tu eşti?

— Dan, te mănânc!

Şi atunci am intuit:

— Ursula!

— În sfârşit, spuse ea şi îşi desprinse palmele prea apăsate pe pleoapele mele.

M-am întors spre ea. Era Ursula, o fată subţire, cu parul cârlionţat, rebel pe tâmple, cu ochii căprui şi sprinţari. Studentă la franceză – în care an, oare? –, o cunoscusem în vara trecută, la mare. Îşi făcea practica la recepţie, la Casa Scriitorilor. Venisem să întâlnesc un bun prieten, poetul, care îşi petrecea vacanţa cu familia, pe litoral.

M-a îmbrăţişat cu o bucurie nedisimulată şi mă privea direct, fără ascunziş. În toate liniile feţei şi în pupile transpărea bucuria.

— Ce faci? De când eşti aici? De ce nu m-ai

căutat? Nu meriţi să mă bucur atât că te văd.

— Ho, opreşte-te! Lasă-mă să-ţi răspund. Nu te-am căutat, pentru că abia am sosit şi am nişte treburi grozav de importante. Dar fii sigură că mă bucură deopotrivă această revedere. Şi ca într-o străfulgerare, am zis: De unde vii? Ai mâncat?

— Da. Şi sunt la dispoziţia ta.

— Foarte bine, ce-ai zice să bem o cafea şi să stăm puţin împreună?

— O.K. Sunt liberă până spre seară, când am un seminar la universală.

— Atunci, vino.

Şi am prins-o uşor de braţ, urcând împreună cele câteva trepte de marmură albă de la intrarea hotelului Perla Alpină, unde intraseră, ceva mai înainte, bărbatul necunoscut şi fata aceea stranie.

Uşile mari de sticlă transparentă s-au deschis când ne-am apropiat şi am pătruns în holul imens. Coloane înalte de marmură închisă sprijineau plafonul. Cu toată ora, oarecum neutră, atmosfera era aceea caracteristică marilor hoteluri internaţionale. La recepţie, la intrarea din dreapta spre restaurant şi braserie, din fundul adânc al hotelului, pe canapele şi fotolii largi şi comode dispuse cu mult gust, lume pestriţă stătea, vorbea, se agita, mergea grăbită ori liniştită. Am străbătut cu Ursula de mână (ea nu-mi mai dădea

drumul) holul acela nesfârşit şi în capătul lui, la dreapta, am intrat în barul de zi. Era o încăpere nu prea mare, lumină clarobscură, câteva mese şi fotolii joase, în piele neagră. De la intrare, după ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina, i-am văzut pe cei doi necunoscuţi. Erau două mese libere: una chiar lângă ei, cealaltă ceva mai retrasă. Sub impulsul clipei am ales-o pe aceasta din urmă. Ursula s-a aşezat, iar eu am mers la bar să comand două cafele şi coniac. Luând loc apoi în faţa Ursulei, mi-am dat seama că stăteam pe trei sferturi cu spatele spre cei doi necunoscuţi. Trebuia să găsesc un pretext sa schimbăm locurile. Până atunci mă gândeam cum hazardul mi-o scoase pe Ursula în cale, tocmai într-un moment necesar. Chiar dacă fusesem remarcat la Piscul Cerbului, prezenţa mea aici putea însemna o simplă coincidenţă, alături de Ursula, cu care, de ce nu? Aş fi putut avea o întâlnire. Aproape îndată ni se aduse coniacul şi cafeaua. De la difuzorul amplasat cu discreţie fonică, se auzea o muzica bună.

— Dan, ce faci? Unde te gândeşti? De ce nu-mi oferi o ţigară?

— Iartă-mă, uitasem că fumezi. Ţi-am spus că sunt aici cu nişte treburi care mă absorb.

La privirea ei protestatară, şăgalnică, pe jumătate severa, am spus:

— Uite, îţi promit să fiu aici numai cu tine răstimpul pe care-l avem.

— Să ştii că nu am uitat nici acum clapa pe care mi-ai tras-o în ziua plecării tale de pe litoral, anul trecut. Am simulat un aer de nedumerire.

— Mă revolţi, s-a precipitat ea, cum? Nu-ţi aminteşti?

— Exagerezi, i-am răspuns. Ştii că eşti o fată în preajma căreia mă simt bine.

— Mulţumesc, zise ironic, din ce în ce mai măgulită. Şi sorbi din ceaşca mare cafeaua cu aburi învăluitori. Pe când mă aplecasem uşor să scutur scrumul de ţigară, ochii mi s-au oprit pe genunchii Ursulei. Avea picioarele lungi, destul de bine făcute, rotula genunchiului era mică, liniile coapsei se prelungeau dinspre şolduri şi fugind înspre rotulă păreau că se întâlnesc undeva aproape. Ursula mi-a surprins privirea şi inconştient încântată, mi-a surâs, dar nu şi-a modificat poziţia trupului cufundat în fotoliu. I-am spus ce gândeam.

— Ştiu, mi-ai mai spus-o. Dar, nu ştiu ce ai azi, ai devenit uituc.

Convins că trebuie să schimb locul şi negăsind ceva mai plauzibil, i-am spus:

— Ursula, nu vrei să schimbăm fotoliile? Nu-mi place cum cade lumina pe faţa ta. Te adumbreşte, nu ştiu cum, pune nişte pete care îţi modifică prospeţimea. Şi m-am ridicat, înainte de a consimţi. Nu mi s-a părut deloc intrigată şi am trecut unul în faţa celuilalt.

Puteam astfel să-i privesc pe cei doi necunoscuţi, în voie. Fumau şi beau, probabil tot coniac. Discutau lejer. Fata era, într-adevăr, extraordinar de ciudată. Profilul acela, pe care acum îl vedeam de la o distanţă mult mai mică decât la Piscul Cerbului, avea ceva din specificul vaselor vechi, caldeene, asiriene. Parcă simţindu-se privită cu destulă insistenţă – pe care, probabil nu reuşisem s-o evit – fata întoarse privirea şi ochii noştri se întâlniră. Ochii ei erau mari, enormi, negri, buzele arcuite foarte pronunţat, poate şi datorită fardului. O fracţiune de secundă, în care forţe magnetice au circulat pe nevăzute canale de la ea la mine şi de la mine la ea. Aş fi prelungit, ori aş fi ţinut locului clipa, dacă ar fi fost cu putinţă. Ursula îmi reproşa din nou aerul meu distrat.

— Dan, dragule, nu-ţi dai seama că eşti nepoliticos?

— Eram atent la mag. Nu reuşesc să-mi amintesc numele formaţiei. Este Moody Blues[9], ori Carpenters[10]?

---

[9] The Moody Blues este o formaţie rock engleză originară din Erdington, Birmingham. Membrii fondatori, Michael Pinder şi Ray Thomas cântau la început muzică rhythm and blues în Birmingham în 1964 împreună cu Graeme Edge şi alţii iar mai târziu formaţiei s-au alăturat John Lodge şi Justin Hayward care au trasat direcţia grupului spre rock progresiv.

[10] The Carpenters a fost un duo muzical nord-american, care a constat din fraţii Richard Carpenter şi Karen Carpenter. The Carpenters a atins apogeul carierei lor prin anii 1970. Din cauza stresului continuu cauzat de turnee, Karen s-a îmbolnăvit de anorexie

— E Slade[11] toată ziua, spuse Ursula, după o scurtă pauză, în care ascultasem discul.

Şi luând încă o ţigară din pachetul de pe măsuţa neagra lucioasă, se întinse spre flacăra brichetei pe care o scăpărasem. Ursula era vizibil prinsă în ţesătura unor trăiri de nuanţă cu totul lirică, cauzată de întâlnirea noastră. Firea ei expresivă, cuminte, sinceră, era de natură să aducă un calm orei pe care oricine şi-l dorea. Povestea multe, cu un debit antrenant – în alte situaţii, oricare în afara celei în care mă găseam – avea duh în cele ce spunea şi vorbea mai mult despre diverse întâmplări de la facultate, despre prietenele ei, Katy şi Cristina. Mi le reaminteam. Cristina era studentă la engleză, o fată cu un trup superb, campioană universitară la gimnastică. Cealaltă. Katy, o unguroaică şatenă, puţin ciudată, nu vorbea prea mult, dar gândurile şi le exprima, atât cât şi le destăinuia, foarte precis, cu economie de vorbe şi ironia ce trăda omul inteligent.

Băusem cafelele, aproape şi coniacul. Ursula fuma enorm şi povestea mai departe. Pe necunoscuţii din faţa mea îi vedeam, nu ştiu cum să spun, fără să-i privesc.

---

nervoasă, ceea ce a dus, în final, la moartea ei prematură.

[11] Slade este o trupă engleză de rock. British Hit Singles & Albums susţine că Slade a fost cea mai de succes formaţie Britanică a anilor ’70. Au fost primii care au avut trei singleuri intrate direct pe primul loc în topuri.

— Ştii că am fost îndrăgostită de tipul de la mare, prietenul tău, poetul. Asta s-a întâmplat după ce ai plecat. Nu pentru faptul că era poet, doar acolo, în aceeaşi serie erau şi alţii pe care îi consider mai talentaţi, sau a căror poezie îmi place mai mult, Sorescu de pildă. În fine, ploua cu scriitori la Casă, pe litoral.

— Casa? Ce casă?

— Casa scriitorilor, evident.

— Nu mi-ai spus chestia asta! Am exclamat eu. De altfel nu mă surprinde. E un bărbat care place. Şi cum a reacţionat?

— Tipul s-a prins. Dar nevastă-sa nu-l slăbea o clipă din ochi. Când eram în tură, mai reuşeam să schimbăm câteva cuvinte. Odată i s-a îmbolnăvit copilul, eram de serviciu toată noaptea şi m-a rugat să-l trezesc la anumite ore, când trebuia să-i dea antibiotice. Nu aveam ceas şi i-am spus după. Ce îl asigurasem că nu-mi era greu ce îmi cerea. Şi-a scos ceasul de la mână şi mi l-a întins. L-am prins în palma şi l-am ţinut aşa câteva momente. El a observat, probabil roşisem. Mi-a spus, nu mai reţin ce, dar mi-a plăcut. Îţi închipui că peste noapte, la orele indicate abia aşteptam să-i bat în uşă. O făceam cu senzaţia, evident, nu lipsită de emoţii şi de vis, că îmi va deschide şi mă va chema înăuntru. Nu ştiu, în această situaţie neverosimilă, dacă aş fi intrat sau nu. Probabil nu. Da, cred că nu. Sau?

— Oricum, nu e de mirare, am spus, şi ca s-o flatez, că scriitorii, nu toţi desigur, îţi dădeau târcoale.

— Dan, fără ironii! Dar aş putea să-ţi povestesc multe pe tema asta.

— Ei, lasă, nu exagera!

— Vezi?

— Şi ce s-a mai întâmplat cu prietenul meu, poetul?

— L-am aşteptat, fără să ştie, de câteva ori, dimineţile, pe plaja. Dar nu ne-am întâlnit. El mergea în alt loc, cu nevastă-sa şi copilul. O singură dată, când m-a întrebat unde cobor pe plajă şi i-am spus, a trecut să mă vadă. Eram cu o droaie de puşti, liceeni, ori studenţi în primii ani, copii de-ai scriitorilor. Erau o puzderie.

— Studenţi, puşti? Am întrerupt-o. Doar şi tu eşti studentă.

— Haide, dragule, nu fă pe naivul... Dar să-ţi continui. Tipul nu a venit la mine, eu nici nu-l văzusem, mi-a spus vreo două zile.

— Şi cum s-a sfârşit acest episod, acest început de episod?

— La plecare m-a întrebat în ce oraş locuiesc şi i-am dat numărul de telefon.

Necunoscuta a mai căutat o dată, ori de două ori să-mi prindă privirile. Am evitat, deşi, sincer să fiu, mă atrăgea. Şi ca să-mi creez pentru viitor o eventuală ieşire am prins mâinile

Ursulei într-ale mele şi m-am aplecat spre ea, într-o linie de intimitate. Necunoscutei nu i-a scăpat gestul, şi după aceea, cât am mai rămas în barul marelui hotel, nu m-a mai privit. Ori nu am mai observat eu.

Curând au dat semne că se pregătesc de plecare. M-am ridicat înaintea lor şi, sub pretextul că îmi cumpăr un pachet de Kent de la bar, am achitat ce ni se servise; se apropia şi ora când Ursula urma să meargă la seminar şi am ieşit cu ea, prinzând-o de după umeri, fără a privi în urmă.

Larma din holul imens al hotelului Perla Alpină parcă se mai domolise, în afară de recepţie unde sosise un grup de turişti străini, cu autocarele O.N.T. Am ieşit în stradă.

— Mă conduci până la facultate? M-a întrebat Ursula.

— Te rog să mă ierţi, dar mi-e imposibil, pur şi simplu imposibil.

— Te mai văd?

— Acum, nu-ţi promit. Poate altă dată. S-ar putea sa plec în noaptea asta, ori mâine dimineaţă. Nu ştiu. Când voi reveni în Brana îţi promit că te caut. Dacă nu va fi aici prietenul nostru, poetul.

— Mai ştii? Atunci îţi voi spune, fii sigur!

După ce m-am despărţit de Ursula, m-am îndreptat spre automobilul meu, m-am urcat la volan şi am aşteptat ivirea celor doi

necunoscuţi. N-a trecut mult timp şi i-am zărit ieşind pe uşa translucidă a hotelului. Au zăbovit puţin pe trotuar privind cerul, munţii, strada. Râdeau amândoi. S-au apropiat apoi de Mustangul roşu, strania fată mergând uşor înaintea lui. Îşi balansa geanta pe care o ţinea de o curea lungă. S-a urcat alene, după ce i s-a deschis portiera. Am pornit motorul şi când Mustangul roşu a ieşit din locul de parcare, îndreptându-se în direcţia Poienei Soarelui, am accelerat fără grabă, ştiind încotro se îndreptau, ştiind că dincolo de splendida staţiune montana nu aveau unde merge. Am lăsat chiar câteva maşini să mă depăşească. La câteva minute, după ce considerasem ca am lăsat răgaz suficient celor doi necunoscuţi să coboare, mi-am parcat la rândul meu automobilul în faţa Hotelului Alpin.

Se inserase. S-au aprins luminile într-o beţie policromă. Înălţimile munţilor începeau să-şi estompeze conturul. Aerul s-a împrospătat, încărcat de ozon. După larma oraşului, liniştea din Poiană părea nefirească, dar reconfortanta.

În seara aceea nu s-a mai întâmplat nimic care să retina atenţia. Cei doi necunoscuţi au cinat în salonul elegant al hotelului, au ascultat orchestra, au fumat şi au băut. Spre miezul nopţii s-au ridicat de la masă şi au plecat. Eu am stat în tot acest răstimp la o masă într-o

nisa, de unde aveam posibilitatea să-i văd dintr-un astfel de unghi încât sunt convins că nu am fost observat. De la recepţia hotelului am aflat numele celor doi necunoscuţi. Numele bărbatului era Hugo van Dermeer, iar ciudata fata se înscrisese sub numele de Patricia Sheridan. Tot atunci mi s-a spus că vor pleca în dimineaţa următoare. Nu se ştia cumva în ce direcţie? Da. Hugo van Dermeer avusese o convorbire telefonică la Bucureşti cu numărul 100001 şi îşi anunţase sosirea. Ceruse la recepţie să fie trezit în zilei următoare, la ora 6,30.

Am urcat în camera mea şi după un duş cât am putut suporta apa de rece, m-am vârât în pat. Am recapitulat, filmul celor petrecute peste zi, şi am reflectat. În dimineaţa următoare, la ora 6.30 eram în holul elegant al hotelului şi am achitat nota de plată. De pe una din terase am asistat la plecarea Patriciei Sheridan şi a lui Hugo van Dermeer. Era către ora şapte şi jumătate. După aproximativ 30 de minute şi după ce am făcut plinul, am coborât şoseaua în serpentină, am trecut prin Brana fără să mă opresc şi când am ieşit în şoseaua naţională am apăsat pe accelerator pornind cu toată viteza posibilă. În prima staţiune, după ce am trecut munţii, am oprit şi i-am telefonat maiorului R...

— Bine, bine, a zis el, după ce în puţine

cuvinte i-am raportat. Acum unde eşti?

I-am răspuns, apoi am continuat:

— Tovarăşe maior, oamenii nu ne scapă. Vor sosi într-o oră, o oră şi jumătate cel mult. Curând după sosirea lor, voi ajunge şi eu şi mă voi prezenta de îndată la dumneavoastră. A urmat o pauză foarte scurtă.

— Da, da, a răspuns maiorul R... şi a mai adăugat; Te aştept, vino cât poţi de repede.

După ce am primit aprobarea maiorului, m-am urcat la volan şi am mers tot drumul fără niciun fel de incident. Desigur, Mustangul roşu nu l-am mai ajuns şi nici nu vroiam să-l ajung. Ştiam că alţi colegi de-ai mei îl vor întâmpina pe parcurs. Am trecut prin oraşul copilăriei mele, din nou pe bulevardul acela, pe sub cupola încă verde a castanilor, am regretat că, la doi paşi fiind de casă, nu mă pot abate să-mi văd părinţii. Era încă o amânare şi astfel, gândeam, amânăm azi, poate şi mâine, uneori reţinuţi de treburi, alteori din comoditate, alteori pentru cine ştie ce pretext.

Am redus viteza când am intrat în marele oraş, silit de circulaţia intensivă. Am înjurat în gând câteva stopuri prelungite, dar, pe unele străzi laterale, am scurtat drumul cât a fost cu putinţă.

Maiorul R... m-a primit îndată.

— Înainte de a-mi raporta totul, vreau să te

anunţ că fata care îl însoţea pe necunoscut a fost condusă direct de acesta la aeroport şi s-a îmbarcat la bordul unui Boeing 727 cu destinaţia Amsterdam. Bărbatul s-a întors în oraş. Închipuie-ţi, şi-a parcat Mustangul în acelaşi loc, lângă Institutul de cercetări genetice, după care a intrat într-o vilă din apropiere, de pe aleea Căprioarei nr. 4 bis.

I-am raportat maiorului R... datele esenţiale din scurta mea călătorie la Brana şi în Poiana Soarelui. După cum am constatat, relatarea mea a fost destul de completă.

Concluzionând, a spus:

— Da, cred că ai procedat corect.

Apoi mi s-a părut că maiorul derulează în interior momentele pe care le consideră de esenţă. A zis: – Această Patricia Sheridan n-a locuit în aceeaşi garsonieră cu Hugo van Dermeer, în Poiana Soarelui... Mă întreb ce rost a avut prezenţa ei acolo?

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu pe drum, la înapoiere. Dacă ar fi existat între ei o anumită relaţie, ar fi stat împreună.

— De bună seamă... Probabil că van Dermeer a dispărut zilele trecute, odată cu Mustangul roşu, ca să o întâlnească pe această femeie... Ori nu putea s-o ţină la el, aici, ori nu voia să fie văzută.

— Va trebui să vedem şi unde stă van

Dermeer, la cine stă pe aleea Căprioarei, am zis eu.

— Da. Şi asta să ţi-o notezi... Ori o dau altcuiva s-o rezolve. Vom vedea. Deocamdată gândeşte-te şi asupra acestui amănunt... Mă întreb unde s-au întâlnit cei doi? A aşteptat-o la sosire, altundeva, ori direct în Poiana Soarelui?

— Am verificat, tovarăşe maior. La Hotelul Alpin, în Poiana Soarelui, au sosit împreună, fără să fi reţinut camere anticipat.

— Bravo. E bine.

A urmat o perioadă de tăcere. I-am respectat aceste clipe şi aşteptam să înceapă el discuţia. A spus: – Ceea ce mă intrigă este faptul că acest Hugo van Dermeer şi-a lăsat automobilul în acelaşi loc, din apropierea Institutului. Nu poate fi o simplă coincidenţă. Hai sa admitem că în primele zile, înainte de dispariţia şi apariţia în Poiana Soarelui, a fost o pură întâmplare. În curtea vilei unde locuieşte, nu este loc de parcare. În faţa vilei, ar bloca oarecum circulaţia sporadică, ce e drept, pe aleea Căprioarei. Merg mai departe şi înclin să admit, cu greu, îţi mărturisesc, dar, să zicem, spaţiul din apropierea vilei şi în acelaşi timp a Institutului ar fi o justificare.

— Dar, tovarăşe maior, am intervenit eu, la capătul celalalt de pe aleea Căprioarei – o cunosc, a locuit acolo un prieten din facultate – poate tot aşa de bine să-şi lase Mustangul.

Scuarul acela e şi mai nimerit.

— Tocmai, îmi răspunse maiorul. Dar ce să mai discutăm? Sunt convins că nu e o coincidentă. Şi trebuie să lămurim totul în cursul zilei de azi, cel mai târziu.

— Ce propuneţi? Am întrebat eu. Şi am continuat: Nu e o scuză, dar încă n-am avut răgaz să gândesc.

— Deh, să admitem. Nu-ţi ascund însă că vreau mai multă spontaneitate. Un reflex mai prompt. Nu, nu protesta, ştiu că eşti o fire care deliberezi îndelung, ştiu în acelaşi timp că nu eşti lipsit de reacţii spontane. În fine, să nu lungim vorba.

— Vă ascult, tovarăşe maior, am zis, nu fără a mă simţi oarecum jenat. Aţi afirmat mai înainte că se impune să elucidăm într-un răstimp foarte scurt povestea acestui Mustang roşu. Deduc că aţi şi fixat anumite repere.

— Uite despre ce e vorba, îmi răspunse maiorul R... după ce mă privi pătrunzător, nu fără o umbră de zâmbet. E necesar să-mi verifici încă o dată, cu şi mai mare atenţie – nu, nu pun deloc la îndoială exactitatea celor relatate cu prilejul primei întâlniri avute cu Profesorul – dar, repet, cu şi mai mare atenţie, să cercetezi cabinetul Profesorului. Apoi vom vedea ce facem cu Mustangul acesta.

Am privit cadranul ceasului. Era aproape ora 15. N-am mai ezitat şi i-am spus:

— Tovarăşe maior, îmi permiteţi să plec? Merg direct la Institut. Poate îl mai prind pe Profesor. Spre seară vă raportez.

Maiorul R... n-a obiectat, dar mi-a răspuns amuzat:

— Sper că n-ai de gând să te prezinţi la Profesor în blue-jeans şi în acest bluzon galben? Deşi nu-ţi stă rău deloc, a mai spus puţin maliţios.

Soarele lumina puternic oraşul, dar transparenţa aerului nu mai avea rezonanţa şi parfumul muntelui. Instinctiv am simţit acestea în respiraţie. Am pornit motorul Daciei mele, am demarat puternic şi în scurt timp am fost în faţa blocului în care locuiam. M-am schimbat în grabă şi peste o jumătate de oră opream automobilul în acelaşi loc unde îl lăsasem în ziua în care, străbătând parcul secular, la ieşire, Mustangul roşu m-a aruncat aproape pe trotuar.

Acelaşi parc, aceiaşi platani maiestuoşi, dar mai loviţi de întomnare, aceiaşi copii parcă, acelaşi ţine al cărui creştet l-am mângâiat. Aceleaşi cascade cristaline de râsete, acelaşi gâlgâit de viaţă pură. Am traversat aşadar parcul, răcoarea lui m-a învăluit din nou, apoi în locul ştiut am zărit Mustangul roşu. Nu era nimeni în interior. Am trecut fără a-i acorda cea mai mică atenţie, am intrat puţin după aceea pe poarta institutului şi urcând treptele line de

murmură, pe culoarul cunoscut, am pătruns la secretara profesorului.

— Bună ziua, i-am spus. Mă temeam că aţi plecat. S dori să vorbesc cu doctorul P...

— Nu, nu încă, a zis, cu surâsul ei distins, după ce mi-a răspuns la salut. A, dumneavoastră sunteţi de la facultatea...

— De biologie, m-am grăbit eu să adaug.

— Regret, dar doctorul P... a plecat puţin mai înainte.

— De altfel nu-l căutam decât pentru a ajunge la Profesor. Am să-i comunic un mesaj din partea decanului nostru.

— Domnul Profesor e aici. Într-unul din laboratoare. Nu poate fi deranjat. Dar dacă vreţi să-l aşteptaţi, puteţi trece în cabinetul său.

Am mulţumit şi am intrat în cabinetul Profesorului, acelaşi în care fusesem cu câtva timp în urmă. Momentul îmi era prielnic. Mi-am rotit privirea. Lumina pătrundea în voie prin sticla ferestrelor, prin perdelele foarte transparente. M-am aşezat pe unul din fotolii. De aici, cu minuţiozitate, am început să privesc fiecare metru din încăpere. Nimic suspect. M-am ridicat. Am verificat draperiile strânse, tablourile, cu aerul omului curios şi admirativ. Nimic. Pe masa de lucru a Profesorului câteva planşe, un caiet închis cu scoarţe negre. Într-un pahar de lemn, o mulţime de creioane ascuţite,

de diferite culori. O statuetă orientală, un Budha, în jad. N-o observasem data trecută. Am tresărit. Am luat-o în mână şi am început să-i cercetez unghiurile şi suprafeţele mici. Am apăsat pe fiecare parte. N-a cedat. Am scuturat-o în pumn, la ureche. Nu s-a auzit un sunet. Intrigat am lăsat-o din mână. Am continuat investigaţiile. Alte obiecte nu se găseau. Am revenit la statueta aceea de jad. Din nou am luat-o în mână. Am privit-o. Ochii impersonali ai lui Budha treceau prin mine, dincolo de mine. Ciudată senzaţie. Am apăsat cu degetul, iarăşi, fiecare centimetru, fiecare minusculă muchie. Nimic. Am dus-o din nou la ureche. Era mută.

N-am mai zăbovit şi după ce mi-am format convingerea că nu se găsea niciun microfon, ori alt aparat de înregistrat în cabinetul Profesorului, am deschis uşa capitonată, răsuflând mai în voie, că nu l-am întâlnit pe Profesor. Nu prea era limpede conturat în mintea mea cum aş fi început discuţia. Mă bazam pe intuiţie şi pe moment, oarecum şi încercam să mă justific în acest fel, în propriii mei ochi, spunându-mi că tot el m-ar fi ajutat să ies din încurcătură, aşa cum a făcut-o şi la prima întrevedere.

I-am spus secretarei că nu mai puteam aştepta, am motivat aceasta cu o şedinţă

urgentă de la care nu mi-era îngăduit să lipsesc. Am zis că voi reveni curând, dacă decanul meu nu-l va întâlni el personal pe Profesor. Am ieşit în grădina institutului. La locul destinat parcării mai erau câteva autoturisme. Un bărbat în salopetă, între două vârste, spăla o Dacie 1301. M-a privit pieziş, ridicând două degete la sprinceană în semn de salut. Pe lângă mine au trecut apoi câteva persoane, bărbaţi şi femei, o parte îndreptându-se spre o ieşire laterală.

M-am uitat la ceas. Era ora patru după-amiază. De la un telefon public, din apropiere, l-am căutat pe maiorul R... Plecase. N-aveam altceva de făcut decât să aştept, până spre seară. Mi-am adus aminte că nu prânzisem şi că de dimineaţă, din Poiana Soarelui, nu mai mâncasem nimic.

Când mi s-a răspuns la telefon că maiorul R... sosise, m-am grăbit să mă prezint. Nu locuiam prea departe. Cerul avea o lumină ciudată, parcă se revărsase toată lumina de aur a soarelui în apus. O undă de răcoare trecea prin frunzişul arborilor. Am înregistrat toate aceste senzaţii, undeva, periferic. În tot timpul, adică în puţinele ore scurse ale acestei după-amieze, mă întrebasem şi nu găsisem niciun răspuns, asupra prezenţei Mustangului roşu în imediata vecinătate a Institutului de cercetări genetice.

Acum, după ce mă convinsesem că niciun microfon, ori alt aparat de înregistrat nu se găsea în cabinetul Profesorului, dubiile apăruseră iar în ţesătura logică a întâmplărilor. Am intrat, îndată ce am ajuns, la maiorul R... I-am relatat cu amănunte rezultatul investigaţiilor mele. A tăcut. Tăceam şi eu. Fiecare adâncit în tot felul de supoziţii şi ipoteze.

— Şi totuşi trebuie să aflăm ce este cu acest Mustang roşu, am zis eu în cele din urmă. Şi am continuat: Până acum nu avem absolut nicio probă, în sensul că staţionarea lui în apropierea institutului ar avea vreo legătura cu cercetările Profesorului.

— Da, zise sec maiorul R... Dar nu stă acolo de florile mărului. Apoi cu glasul îndârjit şi hotărât: În noaptea asta vom dezlega misterul Fordului roşu, dacă există vreunul.

— Nu văd decât o singură modalitate, am răspuns eu.

— Ei bine, vom utiliza această unică modalitate. În noaptea asta Mustangul roşu va dispărea.

Abia ieşisem din biroul său, când maiorul R... mă rechema:

— Mai este ceva de lămurit. Te rog ca mâine până la prânz sa afli la cine locuieşte Hugo van Dermeer, cum a ajuns acolo. Şi, în sfârşit, toate amănuntele posibile.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Mâine la prânz voi raporta. Pot să plec?

Maiorul R... a încuviinţat tăcut.

Am părăsit clădirea instituţiei noastre. Afară se însera. Prin câteva străzi scurte, mărginite de blocuri înalte, am ieşit într-unul din marile bulevarde. La ora aceasta, circulaţia automobilelor şi pietonilor atingea unul din punctele cele mai intense ale zilei. Oamenii mergeau spre cinematografe, teatre, intrau în marile şi modernele magazine. Era mult tineret. Băieţi şi fete frumoase vorbeau cu glas sonor, curat. Policromia veşmintelor accentua tinereţea lor, parcă eternă. M-am pierdut în mulţime. Am intrat la un film. Un film inteligent, franţuzesc, bine făcut. Cred că Simone Signoret[12] a creat aici unul din marile roluri ale carierei sale. Alain Delon[13], de data aceasta mult mai uman şi sobru. Am mâncat

[12] Simone Signoret este numele de scenă al Simonei Kaminker (n. 25 martie 1921, Wiesbaden, Germania – d. 30 septembrie 1985 Autheuil-Authouillet, Normandia, Franţa), născută într-o familie de evrei şi devenită o faimoasă actriţă franceză de film, laureată a premiului Oscar în 1960 şi a Festivalului de la Cannes în 1959, pentru creaţia artistică izbutită în filmul Drumul spre înalta societate, unde a jucat alături de Laurence Harvey.

[13] Alain Fabien Maurice Marcel Delon (n. 8 noiembrie 1935, Sceaux, Seine, Franţa) este un actor şi producător francez, câştigător al Premiului César. Ascensiunea sa a fost rapidă, fiind la vârsta de 23 de ani comparat cu actori francezi celebri ca Gérard Philipe şi Jean Marais, precum şi cu actorul american James Dean. A fost denumit chiar şi Brigitte Bardot în ipostază masculină. De-a lungul carierei, Delon a lucrat cu regizori celebri printre care Luchino Visconti, Jean-Luc Godard, Jean-Pierre Melville, Michelangelo Antonioni şi Louis Malle.

într-un mic restaurant şi m-am dus dus acasă. Am făcut un duş, apoi am citit, mai mult am frunzărit nişte reviste. Mă gândeam că la ora aceasta, probabil, oamenii noştri au început operaţia care va duce, fie şi parţial, la elucidarea nebuloasei care învăluise acel Ford Mustang roşu, ultimul tip. Mâine vom cunoaşte un prim rezultat. Poate şi cel din urmă. Mâine. Cu aceste gânduri cred că am adormit. Am avut un somn destul de zbuciumat. Trăisem o urmărire frenetică aj Mustangului roşu pe serpentinele din apropierea oraşului Brana, după trecerea munţilor. Din când în când se proiecta, ca pe un ecran imens, în faţa mea, figura cu trăsături distinse, acum batjocoritoare, a lui Hugo van Dermeer. Dispărea după un timp şi apoi apărea un profil de basorelief egiptean, ori asirian, ori caldeean. Îi ghiceam buzele cărnoase, arcuite, pline, ale Patriciei Sheridan. Odată şi-a întors faţa spre mine şi ochii au devenit enormi, enormi, s-au rotit, au prins a se roti în jurul unui punct concentric, au acoperit orizontul şi m-au absorbit ca o pâlnie devoratoare. Am pierdut controlul volanului, maşina mea a plutit undeva, peste buza muntelui, apoi a prins să cadă vertiginos, sub râsul multiplicat de ecoul hăuri lor al lui Hugo van Dermeer. Atunci m-am trezit, cu o senzaţie încă de vârtej în tot capul. Am sărit din pat şi am alergat la duş.

— E absurd, e absurd, mi-am spus, lăsându-mă în voie sub bicele lichide ale apei sub presiune.

M-am îmbrăcat, mi-am sorbit cafeaua. Locuiam la etajul trei al unui bloc cu puţine apartamente. Pe fereastră zăream coroanele arborilor dintr-un mic parc. Părea puţin înnorat. Socoteam că încă e prea devreme să merg în aleea Căprioarei nr. 4 bis. Fireşte, ardeam de nerăbdare să cunosc rezultatul operaţiei de astă-noapte. Am telefonat. Mi s-a răspuns că numai maiorul R... era în posesia datelor şi că lipsea din birou. Am coborât. Peste o oră cunoşteam numele locatarilor din mica vilă de pe aleea Căprioarei nr. 4 bis. La etaj, singurul, locuia o familiei bărbatul lucra la o cooperativă, iar soţia sa era asistentă medicală. Aveau o fetiţă în clasa a doua, de care îngrijea o bătrână. La parter locuiau un student de la filosofie şi un profesor pensionar, Catul Lascăr, bătrânul meu dascăl de greacă şi latină din liceu. În drum spre aleea Căprioarei m-am hotărât să-l caut pe fostul meu profesor. L-am găsit în grădiniţa din faţa vilei îmbrăcată, aproape în întregime, în iederă. Stătea aplecat deasupra unui strat cu flori, cu lujerul subţire, înalt şi cu petale viu colorate.

— Bună dimineaţa, domnule profesor, i-am spus, împingând portiţa şi păşind pe dalele de piatră roasă de vreme. Nu-l mai văzusem de

câţiva ani, trei, patru? Vor fi gândeam. S-a ridicat. Purta o haină de casă vişinie. Avea cravata şi o cămaşă de un alb imaculat. M-a privit pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră, şi mi-am dat seama ca nu mă recunoaşte.

— Bună dimineaţa, tinere! Mi-a răspuns, cu glasul lui blând.

Îmbătrânise parcă, dar avea o vioiciune, nu numai în priviri, dar şi în mişcarea scurtă pe care o făcuse dezdoindu-şi spinarea. Am înaintat. M-am apropiat cu zâmbetul pe buze şi, mărturisesc, cu o sfială şi un respect rămase din anii de liceu.

Am vrut să mă recomand, dar a făcut un gest cu mâna şi a zis:

— Nu. Nu-mi spune cum te cheamă. Ştiu că mi-ai fost elev, şi continuă să mă privească foarte atent, concentrându-se şi răscolindu-şi memoria. Mi-a întins mâna, i-am strâns-o uşor stânjenit şi m-am aplecat în faţa lui. Continua să mă cerceteze. La rândul meu, îl priveam. Părul îi albise mult, dar era tot bogat. Faţa îi era bronzată.

— Eşti Basarab Dan, a zis el, aproape victorios. Şedeai în banca a treia, din rândul dinspre uşă. Da. Da. Tu eşti. Ai fost un elev bun.

Şi nu-şi desprinsese încă mâna dintr-a mea. Pur şi simplu eram emoţionat şi am simţit cum roşesc până în vârful urechilor.

— Să mergem în casă, a zis el după un timp, vădit impresionat de starea mea emotivă.

L-am urmat tăcut, cu paşii sfioşi, ca atunci, cu ani în urma, când îl însoţeam uneori pe coridorul sever al liceului, chemat de el să-mi recomande vreo carte, ori să-mi încredinţeze vreo lucrare pentru cercul nostru de latină.

Printr-un hol cam întunecos, am pătruns într-o încăpere destul de mare, îmbrăcată în cărţi, pe toate spaţiile disponibile ale pereţilor. Am rămas în picioare, lângă uşă, în vreme ce bătrânul dascăl se îndrepta spre unul din fotolii.

— Ce faci? De ce nu şezi? Îmi spuse el, după ce s-a întors cu faţa spre mine. Hei, măi băiete, eşti om în toată firea, apropie-te şi ia loc aici, lângă mine. Nici nu ştii, spuse aşezându-se, cât mă bucur, când unul din elevi mei dragi îmi mai calcă pragul. Am rămas singur, de când nevastă-mea, Dumnezeu s-o ierte, m-a părăsit. Sunt cinci ani de atunci.

— Domnule profesor, n-aş vrea... am îngânat eu, dar el mă întrerupse cu zâmbetul şi privirea luminoasa.

— Fii liniştit. Nu mă deranjezi. Tocmai mi-am îngăduit o pauză. Şi arătând spre biroul mic, de stil vechi, dintr-un colţ al bibliotecii, continuă: Lucrez la un studiu despre influenţa poeziei chineze vechi în cultura orientului mijlociu. Treaba nu-i de loc uşoară. Am găsit eu ceva,

destul de mult, dacă stau să mă gândesc, la noi în ţară, dar nu e tot.

— Ar trebui, poate, mi-am îngăduit eu, să cercetaţi şi în marile biblioteci din străinătate.

— Ai dreptate, de bună seamă. E ceea ce încerc de câţiva ani încoace. Din veniturile mele, modeste, e adevărat, îmi pot permite să-mi agonisesc bani, ca să pot pleca în fiecare vară. Uite, anul trecut am fost la Freiburg. Am zăbovit acolo cam cinci săptămâni. Eram în corespondenţă cu un profesor de la Universitate, care mi-a înlesnit pătrunderea în biblioteci şi mi-a obţinut permisul sa studiez zilnic câteva ore. În vara asta am fost la Londra. Ei, la Oxford... dar se opri oarecum amuzat, apoi zise; Ştii că are haz? Eu îţi vorbesc despre mine, în loc să-mi vorbeşti despre dumneata. Parcă urmai biologia.

— Da, domnule profesor, am făcut biologia. Şi am studiat şi câteva limbi străine.

— Vechi?

— Nu, limbi moderne, am răspuns eu, oarecum scuzându-mă. Şi am tăcut.

— Ei, de ce taci? Tot modest ai rămas. Nu e puţin lucru ce-mi spui. De altfel, a adăugat el, cu o nuanţă de satisfacţie, eraţi o clasă bună, chiar foarte bună. Dar stai o clipă, ca să putem tăifăsui, vreau să-ţi fac o cafea Bei, nu?

Am încercat să refuz, dar a şi dispărut într-o odaie vecină. Am rămas singur câteva minute şi

am profitat ca să-mi revin din emoţiile prilejuite de întâlnirea, peste ani, cu acest om minunat. Am privit rafturile pline de cărţi, câteva vase extrem de frumoase, două înalte, aşezate direct pe podea, din care se înălţau fire din florile acelea din grădiniţa în care îl găsisem dimineaţa. Pe un scăunel sculptat, lângă birou, am zărit un magnetofon Phillips, cu capacul deschis. S-a întors curând, cu o tăviţă de metal, pe care erau două ceşti de cafea. Aburul se ridica aromat.

— Fumezi? M-a întrebat el, servindu-mi cafeaua. Am schiţat un gest evaziv, el a înţeles şi a continuat:

— Stai, am pentru dumneata o ţigară bună. Şi dintr-un sertar al biroului a scos un pachet neînceput de Dunhill.

— L-am primit în dar, spuse bătrânul profesor, ca şi cum s-ar fi scuzat.

Ne-am sorbit amândoi cafeaua. Eu, printre cuvinte, reflectam la un moment propice care să-mi permită să aduc în discuţie prezenţa lui Hugo van Dermeer în această casa. Deodată, din întâmplare aş zice, privirile mi-au fost atrase de magnetofonul Phillips. L-am întrebat dacă în timp ce scrie, ascultă muzică, poate o anumită muzică, şi dacă aceasta îi creează o anume atmosferă favorabilă lucrului.

Mi-a răspuns:

— Nu, n-am încercat aşa ceva, nu ştiu dacă aş

putea lucru astfel. Magnetofonul mi-e mult mai util, am primit recent benzi pe care sunt înregistrate fragmente de texte vechi, pe care nu le-am putut procura tipărite. Sunt exemplare extrem de rare şi greu accesibile şi cineva, inspirat, a găsit această modalitate care suplineşte în parte lipsa cărţilor. Deşi, a mai spus, aş fi preferat, de, poate sunt depăşit, să am textul în mână, să răsfoiesc cartea, sa fac anumite notaţii marginale.

— Oricum, e foarte ingenios, am răspuns eu. Gândiţi-vă ce aţi fi făcut fără aceste texte imprimate? Poate lucrarea dumneavoastră ar fi fost lipsită de un anumit suport demonstrativ, ori...

— Ai dreptate, dragă băiete. Dar, râse, eu altfel mă simt când ţin în mână o carte şi altfel când ascult şi, de multe ori, trebuie să reiau anumite părţi. Şi în plus, încă nici nu m-am obişnuit, să manevrez corect şi rapid drăcia asta de magnetofon.

— E un magnetofon foarte bun, am zis eu, după ce mă ridicasem din fotoliu şi-l examinasem. Cred că v-a costat cam mult.

— Nu m-a costat nimic. Să-ţi spun drept, nu mi-aş fi putut permite un asemenea lux.

L-am privit oarecum nedumerit, probabil, pentru că a mai zis:

— L-am primit cadou. Stă la mine de câtva timp o rudă a profesorului de la Freiburg, de

care ţi-am pomenit. Au fost foarte atenţi cu mine amândoi, iar musafirul meu m-a condus în diverse muzee şi biblioteci care mă interesau. Hugo...

— Hugo? Am zis. Cine e Hugo?

— Hugo van Dermeer, aşa se numeşte acest oaspete. Anul trecut, când şi-a exprimat dorinţa să ne viziteze ţara, i-am oferit găzduire, bucuros că găsisem un mijloc să mă revanşez. Spaţiu am suficient şi de altfel nu mă stinghereşte cu nimic. Pleacă prin ţară. Şi zilele trecute a fost plecat, abia s-a întors.

— Acum e aici, la dumneavoastră?

— Nu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu maşina lui.

Ca din pură curiozitate l-am mai întrebat pe bătrânul profesor dacă musafirul său a venit singur, ori însoţit şi de altcineva. Mi-a răspuns că e singur, că se descurcă foarte bine, ne cunoaşte limba fără cusur.

Apoi am mai zăbovit un timp, în care am discutat despre foştii mei colegi de liceu, am evocat amintiri comune, devenite atât de nostalgice pentru profesorul meu de greacă şi latină.

Ne-am despărţit, nu fără a-i făgădui, la insistenţele sale, să-l revăd cât de curând.

— Ei, ce-ai făcut? Ai fost în aleea Căprioarei?

Maiorul R... părea puţin nervos, cum rareori îl văzusem. I-am relatat. A tăcut un timp, iar eu

nu am îndrăznit să-l tulbur. Când şi-a ridicat privirea spre mine, mi-a spus:

— În Fordul cu indicativ olandez nu s-a găsit nimic. Absolut nimic.

Pe când ascultam discuri cu versuri de Verlaine[14]

— Salut, mon vieux, am auzit în stânga mea, în vreme ce mă îndepărtasem de chioşcul de ziare, de unde îmi cumpărasem săptămânalele apărute, ultimele numere.

Eram destul de abătut. Hugo van Dermeer părăsise în marele oraş cu două zile mai înainte, fără a lăsa nici cel mai vag indiciu de implicaţie în vreo acţiune de spionaj. Să se fi înşelat maiorul R...? Era întrebarea ce ajunsese aproape o obsesie pentru mine. Ar fi fost pentru întâia oară de când lucram în serviciul său. În definitiv şi el este om, îmi spuneam. Am întors capul. M-a întâmpinat privirea deschisa, uşor jucăuşă, cu zâmbet ştrengăresc, a lui Sebastian.

— Sebastian! Am exclamat plăcut surprins. Noroc!

I-am cuprins umerii, de pe acum vânjoşi, şi

[14] Paul Verlaine (n. 30 martie 1844 – d. 8 ianuarie 1896) a fost un poet francez. El aparţine curentului simbolist şi este unul dintre cei mai citiţi dintre poeţii francezi. Este privit de simboliştii francezi ca şef al curentului. A dus o viaţă de boem, de „poet blestemat”, ce contrastează în planul creaţiei cu aspiraţia spre puritate şi candoare.

am pornit împreună pe bulevard. Mă întorceam de la serviciu, cu gândurile nemărturisite, care îmi adumbreau ziua, ora.

Întâlnirea cu Sebastian mă bucura, poate mai mult decât s-ar crede, tocmai pentru starea apăsătoare în care mă aflam.

— Ei, ce zici? Nu-i aşa că te-am găsit? Păreai cam sceptic, în privinţa asta, când ne-am despărţit la Brana. Ştii că nu s-a meritat, a adăugat îndată Sebastian. Tipa m-a decepţionat grozav.

— Nu mai spune! Regret, sincer regret.

— Lasă, las-o baltă. N-are rost să mă compătimeşti. Să nu crezi că mă trage vreuna pe sfoară. Ce-ţi închipui? Ce sunt eu?

— Nu, nu! Fireşte, m-am grăbit să-l asigur, amuzat de aerul grav ce-i învăluia ochii. Ce faci? Am zis, după ce am mers câţiva paşi în tăcere. Vii, sau te duci la şcoală? Şi i-am privit cele câteva caiete pe care le flutura într-o plasă.

— Ei, bătrâne, la ora asta!... îmi răspunse cu o nuanţă de reproş, fără să înţeleg adresa precisă a indignării lui. Apoi tot el: Aş fuma o pipă, nu vrei să intrăm la o cafea?

Am acceptat fără ezitare, simţind instinctiv că prezenţa acestui băietan, nu lipsit de ciudăţeniile vârstei, poate într-o măsură mai accentuată decât media comună, va fi pentru mine reconfortantă. De altfel, mărturisesc că

trăiam cu acuitate necesitatea, aş îndrăzni s-o numesc vitală, de a sta câteva ore, din când în când, în compania unor oameni deosebiţi. Deşi pe Sebastian nu eram convins pe deplin că îl pot integra acestei lumi (nici nu-l cunoşteam, e drept), intuiam în el o fiinţă mai aparte.

— De acord, i-am răspuns.

Şi fără ezitare, Sebastian m-a condus într-un bar cam deocheat, situat pe o străduţă dosnică, nu prea departe de locul unde ne întâlnisem.

L-am privit puţin surprins că frecventa astfel de localuri, el n-a observat, iar eu l-am însoţit, din ce în ce mai curios şi dornic să mi-l apropii şi să încerc să pătrund în universul lăuntric al acestui adolescent care începuse să mă intereseze.

Aşadar, am simulat că mi se pare firesc să fie întâmpinat ca o veche cunoştinţă de chelneri, iar de la mesele joase, voci învăluite în fumul albastru-cenuşiu al ţigărilor, să-l salute ori să-l strige cu bucurie, cu astfel de cuvinte care-mi dezvăluiau că Sebastian era un om nu numai familiar mediului, dar şi stimat.

Ne-am aşezat la una din mesele triunghiulare, găsite, inexplicabil, liberă. Aproape îndată s-a apropiat de noi un chelner tânăr, cu mişcări stilate:

— Domnul serveşte?... mi-a vorbit. Sebastian, tu, ca de obicei, un martini şi o cafea. Şi zâmbi, oarecum familiar.

— O cafea amară şi un coniac mic, am răspuns, cu tonul cel mai natural.

— Hei, amigo! A strigat Sebastian după chelnerul se îndepărtase. Iar când acesta a întors capul: Matei n-a fost azi pe aici?

— Nu. Nu încă, dar bănuiesc că trebuie să pice dintr-o clipa în alta, i s-a răspuns, am o combinaţie cu el.

— Cine-i Matei? l-am întrebat pe Sebastian, mai mult ca să umplu clipa de tăcere, sau considerând că a avut răgaz să-şi aprindă, într-adevăr, o pipă de lemn, dreaptă, contrastând cu anii lui şi cam costisitoare. Şi fără sa aştept, i-am zis: Câţi ani ai împlinit, puştiule? Şi de unde ai atâtea parale? M-a privit chiorâş, dintr-o parte, tot pufăind şi scoţând valuri de fum. Era un tutun bun, cu o aromă discretă. De unde o fi având bani cam mulţi acest băieţandru? M-am întrebat.

— Uite ce e, nu mă deranjează întrebarea ta. Chestia cu anii, bineînţeles. Află că am, nu de mult, 18. Eşti mulţumit? Vorbea cu o gravitate neaşteptată. N-am ştiut cum s-o interpretez şi am trecut peste ea.

— Iar Matei, zise el mai departe, e un puşti, deşi are vreo trei ani mai mult decât mine. Ai să-l vezi şi o să-mi dai dreptate.

— Da, am încercat eu, în fond anii...

— Hai, termină cu sforăielile astea savante,

fumate, de la Corneille[15], ori mai înainte. Să ştii că nu-ţi merge cu mine.

— I-ascultă, mă băiatule, ce te-a apucat?

— Nimic. Absolut nimic. Uite, să fie clar, clarisim, îmi pari un tip interesant şi dacă vrei să mă consideri egalul tău, e O.K. Nu-ţi lua aere de dădacă, nici de frate mai... cu experienţă.

Sosiseră cafelele, mari, coniacul şi martini. Sebastian şi începuse să soarbă din ceaşcă, deşi se vedea bine că e fierbinte.

— Da-mi un foc, i-am zis, cu bricheta aia teribilă, o mai ai? În ce priveşte dădăceala, fii liniştit, nu-mi e în fire, OK?

— OK. Şi scoţându-şi pipa din colţul gurii, unde o ţinuse tot timpul, se aplecă, ridică paharul cu martini. Îl ciocni, mai mult simbolic, de coniacul meu. Am făcut la fel. Ne-am zâmbit. Apoi spuse: Şi încă o treabă. Să nu te prind ca bagi mâna în buzunar să plăteşti consumaţia asta, că mă înfurii. Eşti invitatul meu. Mi-am făcut recent plinul. Altă dată o să plăteşti tu.

— De acord, i-am răspuns, păstrând în mine nedumerirea şi semnul de întrebare mai conturat, cu privire la sursa banilor şi provenienţa unor lucruri străine.

— Matei, continuă Sebastian, e un fel de

[15] Pierre Corneille a fost un scriitor francez, unul dintre cei trei mari dramaturgi francezi ai secolului al XVII-lea, alături de Molière şi Racine. Supranumit „fondatorul tragediei franceze”, Corneille a produs piese timp de aproape 40 de ani.

brânză bunii în burduf de câine. Dar în alt sens, decât acela în care mi-o spune din când în când bătrâna.

— Bătrâna?

— Ei, na! maică-mea. Şi ce vrei? Deşi n-are nici 37 de ani. Bătrâna.

Îmi sorbeam liniştit cafeaua, ajunsă la punctul termic preferat de mine.

— Cum îţi spuneam de Matei, continuă Sebastian, savurându-şi licoarea în care cubul de gheaţă nu se topise încă. A terminat, tiptil, tiptil, Tonitza[16]! Şi-a luat bacalaureatul şi a făcut o şcoală de un an şi acum e unul din ăia care chinuie vitrinele zicând că le „decorează”. Cuvântul îl pronunţă scârbit.

— Decorator? E foarte bine. Probabil că n-a reuşit la Institut?

— Ce să reuşească? Pute locul sub el. Ce e mai grav e că îşi bate joc, pur şi simplu, de talent.

— E, într-adevăr, talentat?

— Gârlă. Ar putea face ulei, grafică, artizanat, ceramică.

— Nu munceşte, probabil, am zis.

— Un tablou, două, pe an. Doar când îl apucă amocul scoate ceva de rămâi mască. Într-un timp l-a luat ucenic Lucreţiu în atelierul lui de

[16] Nicolae Tonitza (n. 13 aprilie 1886, Bârlad – d. 26 februarie 1940, Bucureşti) a fost un pictor şi grafician român, interpret al „tristeţelor luxuriant colorate” şi al unor sincere simţăminte de revoltă mocnită şi îndelung resemnată.

ceramică. Salahorea la el, da putea învăţa meserie. Nu ştiu ce dracu a făcut, s-a certat, cu nevasta omului şi l-a gonit aia din atelier.

— Şi cu vitrinele de ce nu se descurcă? Dacă e aşa grozav cum spui, ar putea realiza lucruri cu gust.

— Ei, aici e mai puţin vinovat. Lucrează cu capete pătrate. Asta e.

Apoi după o pauză, în care Sebastian îşi plimbă privirea la mesele din jur, aburinde în fumul de cafea, alcool şi ţigări:

— Acum vrea să facă pe bişniţarul. Dar nu-l prinde. Are un suflet prea bun, prea sensibil, ca să reziste în lumea acestor rechini.

— Rechini?! Am exclamat eu surprins.

— Ei, nu chiar, făcu Sebastian, parcă agasat că nu-i pricepeam nuanţele vorbelor. Poate rechini nu-i bine zis, dar oricum, şmecheraşi, fără dram de, nu ştiu cum să mă exprim, incapabili de afecţiune umană. Ptiu, mi-e greaţă de astfel de ipochimeni.

— Dar ce face, ori ce vrea să facă acest Matei al tău? Sebastian mă privi pieziş, tot pufăind din luleaua de lemn fin.

— Văd că te interesează puştiul ăsta, zice el, puţin ironic, puţin condescendent.

— Mărturisesc că da, i-am răspuns. De felul meu obişnuiesc să-mi formez o imagine rotundă, până la capăt despre un om. Altfel înseamnă că-mi pierd vremea. Ţi se pare

curios?

— Deloc, replică Sebastian, întinzându-şi picioarele într-o parte a mesei joase. Nu, deloc. Cred că ai dreptate. Sa ştii că merită să-l cunoşti. E tipul omului care bâjbâie, care se entuziasmează uşor, când cineva îi sugerează o idee, ori o descoperă el însuşi. Dar se dezumflă tot aşa de lesne. Apoi gânditor, fără să mă privească: Îi lipseşte ceva lui Matei, ceva poate esenţial. Ori are o, infirmitate interioară, care-i frânge elanul, ceea ce ar fi cumplit pentru el, ori are nevoie de ceva din afară care să-l stimuleze, să-l menţină pe o linie înaltă de plutire. Un fel de catalizator.

— O dragoste, am sugerat eu.

— Poate. Dar vreau să-mi arăţi şi mie o astfel de femeie, că o mănânc cu mirodenii rare.

Am râs sincer amuzat de scepticismul acestui adolescent. Ce ştia el despre iubire, la vârsta lui? Dar parcă eu ştiam mai mai mult? I-am zis.

— Ce ştii tu? Mi-a răspuns Sebastian. Sunt mai bătrân decât crezi.

Am tăcut amândoi un timp. Într-adevăr. Reuşisem, dacă reuşisem, să-mi conturez doar una din feţele, să zic aşa, ale lui Sebastian. Aceea care răzbătea din discuţie. Amănunte din viaţa lui de zi cu zi încă nu ştiam, dar trebuia sa aflu. Fără doar şi poate acest copilandru mă intriga. Deşi nu ne despărţeau prea mulţi ani, vârsta căreia el aparţinea să pună altfel de

probleme structurale pentru a fi înţeleasă? Ori el era o excepţie? Aproape că am tresărit, aşa eram de sustras clipei prezente, când l-am auzit pe Sebastian:

— Tatăl lui Matei e plecat în occident, trimis pentru mai multă vreme de întreprinderea unde lucrează. Expediază babacul pachete din când în când. Sunt lucruri frumoase, pentru familie. Se apucă să le împartă, în stânga şi în dreapta, pe te miri ce, ori pur şi simplu le dăruieşti. Uneori e de ajuns să-i spui că îţi place – o cămaşă, o bluză, ori un pantalon – şi ţi le şi pune în braţe, după ce cu un zâmbet. Doamne, ce copilăros, te pune să le încerci. E suficient să ţi se potrivească. Parale nu prea are, fug printre degete şi când are. Doar când e în pană, caută bişniţarii. Şi vinde un obiect de valoare pe nimic. Rechinii – da, asta-i, rechinii, orice ai zice – i-au prins slăbiciunea şi e o bagatelă pentru ei să-l fraierească.

— Cum aşa? Am exclamat, dându-mi seama că încep să-l cunosc pe Matei, fără să-l fi întâlnit vreodată.

— Cum? Simplu. Uite, de pildă, a avut un casetofon, o bijuterie. Îl primise de la un văr al lui, care a plecat acum câţiva ani în America. Dracu l-a îndemnat să-l desfacă. Nu-ţi poţi închipui ce mă enervează câteodată tipul ăsta, când îşi dă aere de tehnician, priceput la toate. Ca o moaşă comunală de pe vremuri, cum zicea

taică-meu, Dumnezeu să-l ierte. Bineînţeles că nu s-a priceput să-l pună în funcţiune. Şi a apelat la unul pe care, în credulitatea lui crasă, îl considera prieten. Asta, un rechin, i-a spus că i-a defectat nu ştiu ce, n-are importanţă, s-a oferit să-i procure piesa. I-a procurat-o. Aparatul n-a mers. Povestea s-a repetat, până când i-a zis că nu mai e nimic de făcut şi i-a propus să-i găsească un cumpărător novice. Matei al meu s-a lăsat tras pe sfoară şi a vândut casetofonul pe nimic. Rechinul, am aflat eu după aceea, l-a reparat imediat şi l-a plasat la un preţ formidabil.

Sebastian a tăcut, preocupat să-şi golească cenuşa din pipă şi şi-a umplut-o cu tutunul acela fin, aromat, pe care îl avea într-o punguliţă de piele moale. L-am lăsat să-şi termine operaţia, făcută cu un anumit ritual ce trăda pe fumătorul versat de pipă. Îl priveam cu un ochi din ce în ce mai atent. După ce şi-a aprins pipa, i-am zis:

— Dar părinţii lui cum reacţionează?

— Părinţii? Păi nu ţi-am spus că taică-său e plecat din ţară?

— Dar mama? Ori e orfan?

— Maică-sa? Nu. Trăieşte. E dominată de el... Se întrerupse brusc şi-şi scoate pipa din gură, ţinând-o ridicată, cu coada îndreptată spre mine, parcă ar fi vrut să mi-o înfigă în piept. Ce pot face mamele în ziua de azi?

— Ce tot spui? Am zis sincer indignat.

— Te-am avertizat să nu faci pe fratele mai mare, moralizator, a continuat Sebastian, cu pipa tot întoarsă spre mine. Ştii foarte bine că nu sunt în stare să înţeleagă generaţia noastră.

— Bine, Sebastian. Am consimţit, stăpânindu-mă cu greu totuşi, deşi n-aveam intenţia să provoc o discuţie pe teme de educaţie. Mi-am dat seama că dacă vreau să-mi apropii acest om, trebuia, cel puţin deocamdată, sa renunţ.

— Fie, cum zici, am continuat. N-ai vrea să mergem?

— Nu, îmi răspunse mai îmblânzit, îl aştept pe Matei. Simt nevoia uneori să-l văd. Dacă mă înfurie, îl las şi plecăm.

— Crezi că mai vine? N-a depăşit ora de întâlnire?

— Vine, vine el. Nu mai bem ceva? Propuse, văzând parcă abia acum paharele golite.

— Da, dar numai cu o condiţie.

Sebastian mă cercetă mirat.

— E rândul meu acum să te invit.

— Fie, zise el a lehamite. Dacă altfel nu se poate, fie.

Şi se ridică alene, îndreptându-se spre bar, nu ştiu de ce, tocmai când intenţionam să fac semn tânărului chelner. Am privit gestul, ca una din curiozităţile acestui neobişnuit adolescent, pe care eram hotărât, da, acum eram hotărât, să-l cunosc până la capăt, fără să

intuiesc, nici de data aceasta, rolul pe care îl va juca în depistarea unor relaţii şi apoi în elucidarea misiunii încredinţată de maiorul R... Sebastian se întoarse curând, cu un zâmbet jucăuş, mai persistent în lucirea ochilor, decât pe buzele lui cărnoase. Dar nu se întoarse singur, ci însoţit de un băiat mai degrabă înalt, subţire, foarte subţire, cu păr negru, bogat, ce avea reflexe aproape albăstrui.

— Ăsta-i Matei, spuse sec. Trage-ţi un scaun şi ia loc, iubitule, i se adresă, moment în care el se afundă în fotoliul scund. Matei îl ascultă, parcă docil, dar mai înainte de a se aşeza, îmi întinse o mână delicată, cu degete lungi.

— Aş putea zice că te şi cunosc, i-am spus. Sebastian mi-a vorbit aproape numai despre dumneata, de când suntem aici.

— M-ai bârfit iar, de bună seamă, frăţioare, zise Matei către Sebastian şi îşi scutură părul lung cu fir drept, care îi căzuse de pe tâmplă pe ochi.

Sebastian nu îl luă în seamă. Ajută chelnerului care tocmai adusese trei pahare, făcând loc pe măsuţă. Am profilat de acest răgaz ca să-l examinez pe Matei, să-mi confrunt imaginea pe care mi-o făcusem despre el cu realitatea. Avea linia feţei triunghiulară, cu obrajii supţi de slab ce era. Ochii negri, mici, inspirau încredere şi căldură. O anumită fineţe se degaja din făptura lui. Paloarea îi accentua

alura de reverie, care se desprindea cel puţin la prima impresie.

— Ce-ai acolo? îl întrebă Sebastian pe Matei. Împungând cu coada pipei un sul învelit într-o hârtie albă, pe care acesta îl aşezase cu grijă lângă el.

— Eh. Nişte crochiuri, făcu Matei, parcă nefiind dispus să vorbească despre ele.

— Să le vedem, stărui Sebastian, cu aer pozat de cunoscător. Pariez că şi aici tot pe Gabi o s-o găsesc.

— Ai ceva împotrivă? se oţărî Matei. Eu sunt un om constant, nu semăn cu alţii, răspunse aluziv. Vreau să mă însor cu ea, îţi place?

— Leagă-te, mă, cu şapte mii de funii. O să te văd eu când ţi-o veni mintea la cap! Să nu te prind că mi te plângi atunci!...

— N-am să plâng pe umărul tău, nu te teme, îi răspunse uşor agasat Matei.

Mi-am dat seama că disputa pe această temă era veche între ei, şi am căutat să destram atmosfera de tensiune care plutea în jur.

— Te pregăteşti pentru admitere la Institut? M-am adresat lui Matei.

— Da, am început să lucrez intens, îmi răspunse.

— Dacă lucrezi tot în ritmul tău, interveni Sebastian, o sa intri la institut când voi fi eu primit la Dalai Lama.

— Termină, mă, odată, că nu te mai suport.

Ori vrei să mă ridic şi să plec? izbucni Matei.

— N-am pretenţii de expert, i-am spus lui Matei, dar dacă vrei să-mi arăţi crochiurile, aş fi mulţumit. Te rog să crezi că mă interesează.

În vreme ce Sebastian, picior peste picior, cufundat în fotoliu, sorbea băutura, foarte preocupat parcă de ce făcea, Matei desfăcu sulul în care erau destul de multe crochiuri[17]. Mi le-a întins pe rând, cât mai degajat, cu vizibil efort să-şi domine starea de nervozitate.

Crochiurile trădau de la prima vedere o mână destul de fermă şi o linie sensibilă. Unele mi s-au părut foarte reuşite, altele mai puţin. De altfel, i-am şi spus.

— Eşti aproape în ton cu maestrul căruia i le-am arătat înainte de a veni încoace. Numai că el a fost mult mai sever cu mine, vorbi Matei, adunându-le şi făcându-le sul.

— Dă-mi-le şi mie să le văd, zise Sebastian, cu un ton îndulcit.

— Lasă, altă dată, îi răspunse Matei, învelind crochiurile în hârtie şi aşezându-şi sulul pe genunchi.

— Ce-ţi mai face, mă, pisoiul? Reîncepu Sebastian ironic. Apoi către mine, explicativ:

— Are un motan, cules de pe stradă, în urmă cu vreo patru ani. S-a ramolit şi face pipi în toată casa. Când era în puteri, să vezi

[17] Schiţă, reprezentare schematică a unui obiect, planul sumar al unei opere literare sau istorice.

nostimada, mergea în baie, deasupra grătarului de scurgere, sub chiuvetă şi acolo îşi făcea treburile. Dar accente de demenţă a avut întotdeauna. Din senin sărea la tine şi te musca, ori te zgâria.

— Ştiu că tu ai fi fost în stare să-l laşi în şanţ să moara, se scuză Matei, privindu-mă, cu obrajii împurpuraţi.

— Prieteni, vă las, am zis, decis să renunţ la aceste hărţuieli.

— Regret cele întâmplate, se scuză Matei, dar... Şi eu trebuie să plec, m-aşteaptă doctorul Dăscălescu.

— A primit discurile? interveni Sebastian. Te însoţesc. Apoi către mine: îl cunoşti pe doctorul Paul; Dăscălescu? E un tip! Cred că te-ar interesa. Are o discotecă de invidiat şi citeşte foarte mult.

— Nu-l cunosc, am răspuns, hotărât să mă despart de aceşti băieţi.

Sebastian şi Matei îşi sorbeau ultimele picături de martini, iar eu am chemat chelnerul să plătesc.

— Totul e achitat, mi-a răspuns acesta, strângând paharele şi răsturnând mucurile din scrumieră.

Am rămas surprins, l-am privit pe Sebastian, el a râs şi abia atunci am înţeles zâmbetul lui jucăuş din privire, când se ridicase de la masă şi se dusese la bar.

L-am dojenit şi i-am spus că nu-l mai însoţesc alta dată. Am pornit spre uşă. Făcându-ne cu greu loc printre mesele joase. Tocmai ieşisem în stradă şi respiram, cu gura lacomă aer neîmbâcsit, pregătindu-mă să-mi ia rămas bun de la cei doi adolescenţi, când l-am auzit, în spatele meu pe Matei, întrebându-l pe Sebastian:

— Nu ştii când pleacă Hugo?

— Ehe, să fii sănătos. Gagiul s-a cărat.

Am tresărit, dar n-am întors privirea. Hugo? Era vorba despre Hugo van Dermeer? De unde şi cum îl cunoşteau ei doi? Ce legătură aveau cu un străin suspectat pentru acţiuni de spionaj împotriva ţării noastre? Fără să mai reflectez, m-am apropiat din nou de ei, i-am prins de braţ şi le-am spus:

— Băieţi, ce-ar fi să mergem împreună la doctorul Paul Dăscălescu?

— O.K., bătrâne, mi-a răspuns exploziv Sebastian. Ştiam eu că nu rezişti tentaţiei.

Doctorul Paul Dăscălescu şedea în Drumul Păcii, un cartier nou, un adevărat oraş modern, cu blocuri înalte unele cu zece nivele, dispuse geometric, despărţite de zone mari, verzi, aerate, cartier străbătut de o magistral largă, pe care rulau neîntrerupt troleibuze, mari autobuze, limuzine. Nuanţele pastelate ale clădirilor, spaţiile sugerate cu mult rafinament

artistic, aduceau ceva din luminozitatea litoralului. Când am coborât împreună cu Sebastian şi Matei din troleibuz, s-a pornit o ploaie repede, cu picături mari.

— Să ne adăpostim undeva, am zis, căutând în jur un loc prielnic. Matei însă, care începuse să alerge, strigă: N-are rost, ajungem îndată!

Sebastian îl urmă, aşa că n-am avut altceva de făcut decât sa pornesc după ei.

Am ocolit câteva blocuri, sub ploaia care se înteţise. Tot drumul până aici nu încetasem să mă gândesc la vorbele celor doi băieţi, reapariţia numelui olandez constituind pentru mine şi surpriză şi nedumerire. Aşteptam sa creez, ori să se ivească, un moment propice, să aflu răspuns întrebările care mă frământau.

Iată-ne ajunşi la intrarea unui bloc, cu pereţii vopsiţi în carmin pal. Băieţii au tropăit, s-au scuturat de ploaie, am făcut la fel.

— Nu mai putea să întârzie câteva minute! spuse înciudat Sebastian.

— Lasă! De ţi-ar spăla puţin îngâmfările, n-ar fi rău, îi răspunse Matei.

Ne-am apropiat de uşa liftului, am intrat zgomotoşi, Matei ca un obişnuit al casei, a apăsat pe butonul pentru etajul VII, apoi am ieşit din lift, a făcut acelaşi gest pe butonul soneriei de la uşa din stânga. Şi-a mai scuturat încă o dată pletele negre de ultimele picături de apa, imaginare şi a scos de sub o frumoasă

haină din plastic, roşie, sulul cu crochiuri, pe care îl cercetă cu foarte multă grijă.

Sebastian vru să deschidă gura, ca să rostească cine ştie ce maliţiozitate, dar nu mai avu răgaz, pentru că uşa de la apartamentul nr. 59 se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat înalt, masiv, cu păr bogat. Ochii licăriră parcă la vederea celor doi băieţi.

— Hai, intraţi! Sper că nu sunteţi uzi până la piele, spuse doctorul Paul Dăscălescu, şi după ce îi împinse amical înăuntru, se întoarse spre mine, cu surâs blând, ca şi privirea ochilor; Sunteţi probabil, un prieten de-al băieţilor. Atunci „les amis des nos amis…" Poftiţi, mai spuse după ce ne-am strâns mâinile, bărbăteşte.

Din hol am şi auzit exclamaţii juvenile, printre care nu recunoşteam un glas de femeie, ori de fată, deşi parcă nu mi-era cu totul străin. Am pătruns apoi, la stânga, într-o odaie, unde, spre bucuria mea, am întâlnit-o pe Luc.

— Dan! A exclamat ea, nestăpânindu-şi bucuria şi înaintă spre mine, înaltă, luminoasă.

— Luc! Mă bucur că te revăd. Ne-am strâns amândouă mâinile, ale mele încă umede de ploaie. Luc a râs, apoi şi-a umezit obrajii, fruntea, tâmplele, cu palmele mele.

— Nu ştiam unde ai dispărut, spuse după aceea. Aşteptam să mă cauţi. Şi după o pauză, în care nu încetase să mă privească: Mă

ocoleşti?

— Nici vorbă. Luc! I-am răspuns. Dar ştii cum a întâmplă, te fură, te absorb treburile cotidiene şi tocmi pe oamenii pe care doreşti să-i vezi, ca un făcut, nu reuşeşti.

Între timp doctorul Paul Dăscălescu intrase în odaia pe care nici nu avusesem răgaz să o văd.

— O, voiam să fac prezentările, dar văd că vă cunoaşteţi, mi se adresă. E o bucurie pentru mine să constat că tinerii mei prieteni nu vă sunt străini.

I-am răspuns amabil, după care ne-a invitat să ne aşezăm. A zis:

— Vă cer scuze pentru harababura din casă, dar intenţionez să zugrăvesc apartamentul şi am început să strâng lucrurile.

Am privit în jur. Într-adevăr, pe jos, pe lângă pete erau înghesuite o mulţime de cutii mari de carton, ambalaje de la portocale şi grape-fruits, pline cu cărţi. Lângă un perete, pe scaune, se găseau un picup cu două difuzoare, un mag, casete, discuri. În mijlocul odăii, un birou plin cu reviste şi din nou cărţi. În spatele biroului bibliotecă.

— Aşezaţi-vă cum puteţi, stărui el, şi băieţii ne aduseră nişte scaune, din alte încăperi, din proprie iniţiativă.

— Vedeţi, domnule doctor, spuse Matei, dacă nu mă lăsaţi pe mine să vă zugrăvesc apartamentul, ţineţi casa cu fundul în sus. Până

vor veni zugravii...

— Ştiu, Matei, tu eşti foarte drăguţ, ca întotdeauna, râse doctorul, dar mă tem că asta e o treabă prea grea pentru trupul tău firav. Şi îl privi cu ochi calzi, dar pătrunzători, profesional, aş zice.

— Nu ştii, doctore, interveni Sebastian, Matei rezolva totul cu... sufletul. E încăpător şi plin de bunăvoinţă.

— Ei, gata, copii, lăsaţi asta. Mai bine spuneţi-mi, zise doctorul întorcându-se spre mine, cu ce pot să vă servesc.

Am tăcut o mişcare evazivă din umeri.

— Nu, nu! făcu el. Am un vin foarte bun, un cabernet, pe care l-am primit de la un prieten, tot medic, din apropiere. Are o sfoară de vie, la ţară, pe care o îngrijeşte singur. E admirabil.

— Cine, doctore? Nu se abţinu Sebastian. Vinul, ori prietenul cu vinul?

— Afurisit eşti, râse doctorul Paul Dăscălescu. Fireşte că amândoi.

— Eu aş zice să bem ceva tare, nu cedă Sebastian, din baru dumitale, pe care ar merita să-l vadă şi Dan.

— Vrei să-l vezi? Hai, vino, îmi zise fără ezitare doctorul. Să-ţi alegi ce vrei.

Ne ridicarăm toţi şi trecurăm într-un al doilea hol, unde era un frigider enorm, un Briliant – S – automatic de 448 litri. Doctorul deschise uşile. Frigiderul era plin cu tot felul de cutii,

viu colorate, cu etichete îmbietoare; conserve, fructe, compoturi, sucuri, brânzeturi, fructe proaspete de sezon. Apoi sticle, de diferite forme şi capacitaţi.

— Uite, poate vreţi o şliboviţă iugoslavă, ori un Fernet, ori coniacuri: Napoleon, ori Murat, trei stele, franţuzeşti, evident, zicea cu mândrie, neostentativă însă, scoţând pe rând câte o sticlă şi aşezând-o la loc, după ce ne privea întrebător, dar noi tăceam cu toţii.

— Am şi whisky, se auzi vocea doctorului. Johnny Drum, USA, Kentucky, Old Scotch.

— Ajunge, doctore, că ne-ai zăpăcit, făcu Sebastian. Dă-ne câte un Old Scotch, iar Lucianei un suc din ăsta, de citrice, faimos.

— Are dreptate Sebastian, am zis eu. Mărturisesc că sunteţi un om de mare rafinament, am mai spus, pe când treceam din nou în odaia în care fusesem primiţi.

— Cu tot rafinamentul meu, răspunse doctorul, aş sta cu frigiderul gol, dacă n-aş avea prieteni care călătoresc foarte mult.

Întorcându-se spre Matei:

— Adu, te rog, paharele. Ştii unde sunt. Dar nişte pahare potrivite acestui bătrân scotch.

Luc îşi trase taburetul lângă mine şi îmi şopti:

— Vreau să-ţi vorbesc. Dar nu aici, preciză grăbit. Am nevoie de sfatul tău.

— Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut, Luc? Am întrebat.

— Da, într-un fel. Propriu-zis, nu mie, ci e vorba Cuore.

— Cuore?

— Da. Nu ştii totul. Nici n-am avut când să-ţi spun. Ezitând: Nici nu eram hotărâtă să-ţi spun tot.

— Dar cred că trebuie să-ţi spun. Da. Trebuie.

— Bine, Luc. Linişteşte-te, i-am zis. Am să te caut zilele acestea, îţi promit. Şi i-am prins mâna. Tremura imperceptibil, iar ochii mari, deveniseră şi mai mari, cu sclerotica nefiresc de transparentă.

— De târfa aia vorbiţi? auzii din spate vocea lui Sebastian, care îşi făcea loc, printre mobilele îngrămădite, cu paharul într-o mână.

L-am privit uluit:

— Ce vrei să spui?

— Luc e în materie. Dacă a început, îţi poate relata totul. Dar nu cred că te interesează, bătrâne, după câte te cunosc. Nu merită, adăugă, şi se îndepărtă, cu un rictus dispreţuitor, spre Matei, care aşezase pe un de birou tava cu paharele înalte şi sticla de Old Scotch.

— Ce vrea să spună? Am întrebat-o pe Luc.

Era foarte stânjenită şi roşie până în vârful urechilor mici. Tăcea. Continua sa tacă.

— Luc, am repetat, ce înseamnă aceste vorbe?

— Bârfeli, rosti ea evaziv. Lasă, ţi-am spus ca

am să-ţi vorbesc, că am nevoie de sfatul tău.

— De acord Luc, răspunsei, intrigat, nici eu nu ştiu precis de ce.

Dar un presentiment începuse să se infiltreze în mine. De altfel nu era singura surpriză în această seară. Acest doctor Paul Dăscălescu, deşi la prima impresie denota pe omul de suflet, cu sensibilitate, deschidea cel puţin un unghi de nedumerire, cu această colecţie de băuturi străine. Nu eram un tip încuiat, cum se zice, îmi plăcea şi mie o băutură bună, indiferent dacă provenea de pe un meridian sau altul. Dar parcă prea multe erau sticlele etichetate, mai multe decât ajunsese să le înşire. Şi totuşi, îmi zisei, ce poate să împiedice un om cinstit să-şi adune astfel de băuturi, dacă, pe deasupra, este şi un om de distins rafinament? Da, de ce nu?

Din aceste reflecţii m-a smuls chiar doctorul Paul Dăscălescu. Se apropiase de mine surâzător, cu sticla de Scotch, după ce turnase foarte puţin în paharul lui Luc.

— Mulţumesc, doctore, i-am zis. Ard de nerăbdare să-l savurez. N-am mai băut de mult. Nu ascund că îmi place.

— Fumezi? mă întrebă el după aceea şi se îndreptă spre birou, de unde, dintr-un sertar, scoase un cartuş de Kent lung. Am luat o ţigară, am aprins-o. Toţi ceilalţi au făcut la fel, în afară de Sebastian, care refuză dispreţuitor,

rămânând credincios pipei sale.

— Ceva îmi spune, mi se adresă doctorul – şi rareori mi s-a întâmplat să mă înşel, că nu dispreţuieşti lucrurile de rafinament.

— Mărturisesc că nu. Adică, nu le dispreţuiesc. Dar de ce mă întrebi, doctore?

— Vreau să-ţi arăt nişte spray-uri, loţiuni şi alte câteva preţiozităţi. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt o slăbiciune a mea ca şi băutura, ca şi muzica şi poezia. Şi din când în când, femeia, spuse râzând.

I-am privit părul cenuşiu şi firele, ca de păianjen, ale ridurilor, din colţul ochilor.

— Ei, da. Nu mai sunt tânăr.

Şi am surprins uşor nuanţa de amar a vocii sale, puţin cam repezite.

Se ridică, dispăru într-o încăpere alăturată, veni cu un brat de tuburi, viu colorate, de sticle şi cutii. Se aşează la birou, trase încă un sertar, după ce depusese printre reviste şi cărţi ce adusese şi mai scoase câteva. Cu o vizibila plăcere, deloc emfatic, începu să-mi arate una câte una; Deodorant Stick, Men’s Club, Helena Rubinstein, Pre-shave lotion, Monsieur Sans Soucis, Lavendel Schaumbad, Fichtennadel Schaumbad, Luxus Hair Spray: o cutie Tabac Haarwaser, After Shave, Rasier creme und Seife; un aparat de ras Wilkinson; apoi o colecţie Monsieur Rochard. Mi le arătă o clipă, întinzându-mi-le să le privesc numai, apoi mă

întrebă:

— Asta îţi place? Şi din loţiuni, ori spray-uri îmi pulveriza pe mână, pe podul palmei, deasupra încheieturi. Dar asta? Ce zici! Şi repeta operaţia, sincer încântat aidoma unui copil care se joacă.

Luc venise lângă noi şi privea încântată. Matei stătea pe un taburet, cu un surâs înţelegător jucându-i în privire. De bună seamă, nu era prima dată când asista la acest „ceremonial”. Ca şi Sebastian, de altfel, care nu-şi părăsise aerul său zeflemitor. I-am lăudat sincer colecţia. I-am mărturisit că de multe mărci nici nu auzisem! El păru mirat. Apoi şi le-a strâns pe toate, ca un copil grijuliu jucăriile, şi le-a dus la locul lor.

— Matei, spuse el, pune te rog o muzică pentru atmosferă. Dar fii atent, cu ce începi. Poate n-ar fi rău să ascultăm pe Count Basie[18].

— Bravo! Aplaud iniţiativa, doctore, îşi bătu palmele Sebastian.

— De acord, Luc? o întrebă amfitrionul, cu multa curtoazie.

Luc nu răspunse şi după obiceiul ei, râse cu toţi dinţii albi şi roşi. Doctorul se amuză grozav, apoi spuse:

— Copii, vreau să fac o salată de fructe. Cine

[18] William James „Count” Basie a fost un pianist, organist, lider de trupă şi compozitor american de jazz. În 1935, Basie şi-a format propria orchestră de jazz, Count Basie Orchestra, iar în 1936 i-a dus la Chicago pentru o îndelungată logodnă şi prima lor înregistrare.

mă ajută?

Matei se repezi. Niciunul dintre ceilalţi doi, Sebastian ori Luc, nu-l urmară.

Şi pe când ascultam banda imprimată de Count Basul şi trupa lui, tinerii mei prieteni savurând-o fiecare în felul lui (Luc cu ochii închişi, cu buzele fremătând şi respiraţia reţinută, Sebastian pufăind din pipă şi sorbind din când în când Scotch-ul) doctorul prepara, în bucătărie probabil, o salată de fructe de sezon, peste care, aveam să văd, desfăcu două cutii de ananas şi vărsă, dozat, rom cubanez.

Salata a fost, într-adevăr, delicioasă şi ne-a servit-o în cupe chinezeşti.

După ce ne-a îndemnat să mai luăm (am refuzat toţi, afara de Luc) Matei zise:

— Parcă aş bea un strop din acel Cabernet.

— După salată, mă? Ce, eşti constipat? pufni Sebastian.

— Ai dreptate, Matei, şi tu deopotrivă, Sebastian. Sa luăm o gustare mai întâi. Ce-aţi zice de nişte tartine cu unt, salam de Sibiu şi brânză? Am o brânză, o minune, macedoneană. Ţi se topeşte în gură, nu altceva.

— Ura! Ura! făcu Sebastian. De data asta ţi-ajut eu, doctore. Te urmez.

Matei schimbă caseta. Eu o priveam pe Luc. Se urcase pe o canapea, cu picioarele lungi, frumoase, adunate sub ea. Linia genunchiului ţâşnea de sub fusta scurtă şi strâmtă, care

parcă ţipa pe şolduri. Mi-a surprins privirea şi a surâs, roşind iarăşi. I-am surâs, şi eu. Luc era o fată care plăcea, fără ostentaţie. În felul ei, era dificilă. Cei care nu o cunoşteau, ori nu o intuiau, o puteau considera capricioasa. Dar nu era. Nu, Luc nu era capricioasă. Era o fire deschisă, un spirit franc. Pe anumiţi oameni îi deruta. Luc nu suporta vidul lăuntric. I-am privit apoi sânii. Ce m-a apucat? Mă pomenii întrebându-mă. Atmosfera? Băutura? Ei, la naiba! Eram foarte tânăr şi foarte sănătos. M-am ridicat şi am luat din pachetul de pe birou o ţigara. Apoi am privit cărţile din rafturile bibliotecii: medicină, romane, poezii, de autorii cei mai recent publicaţi, contemporani, de la noi, şi multă poezie franceză, în original, dar şi în traduceri. Iată o antologie Reverdy pe care nici n-am apucat s-o văd în librărie. În aceste clipe apărură doctorul Paul Dăscălescu şi Sebastian cu o tava plină de tartine şi o butelie de Cabernet. Mi se făcuse foame. Afară se întunecase. Mi-am dat seama, după cum au început să înfulece, că erau cu toţii flămânzi. Însuşi doctorul, care, fără îndoială, era un tip foarte rafinat şi căruia îi plăcea nu numai muzica şi poezia – şi din când în când femeile, după cum mărturisise – dar şi o mâncare foarte bună. I-am şi spus.

— Nu eşti însurat, doctore? l-am întrebat ridicând paharul sângeriu.

— Am fost. De mult. Dar m-a înşelat cu cel mai bun prieten al meu. Am renunţat la formula asta. Mă simt mai bine, mai liniştit.

— Eu n-am să mă însor niciodată, zise Sebastian. Sunt un celibatar convins, nu ca alţii! Şi strâmbă colţul gurii înspre Matei.

— Iar începi, mă!

— Ce-aţi zice de nişte muzică de cow-boys, propusei amfitrionul nostru. Am imprimări foarte bune, recente. Matei, ştii unde e caseta.

Cabernetul era grozav. Avea un buchet deosebit. Cum să-i reziştI? Între timp se trecuse de la muzica western la şansonete franţuzeşti, interpretate de voci celebre. Doctorul Paul Dăscălescu se dovedea un amfitrion cum rar puteai întâlni. Este ceea ce i-am şoptit lui Matei, care se afla acum în apropierea mea. Mi-a răspuns amuzat:

— E un tip sinuos, totuşi. Te incintă în astă seară, te înţeleg. Dar mâine poate să-ţi facă o figură, să rămâi ţuţ.

— Cum aşa?

— Zilele trecute l-au chemat ai mei. Se întorsese taică-meu, în concediu, din R.F.G., unde lucrează trimis de întreprindere. Îţi închipui că a fost primit cât se poate de elegant. A stat până spre miezul nopţii. L-a consultat pe tata, că se simţea cam rău, şi i-a recomandat nişte analize. La plecare taică-meu i-a oferit câteva fleacuri; o bluză frumoasă, un

săpun Lux, un spray. Matei făcu o pauză.

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu astea?

— Stai să vezi. Doctorul a obiectat, pur formal, a luat punga cu lucrurile acelea şi ne-am despărţit pe deplin înţeleşi ca a doua zi, seara, să vină la un gril.

— Şi ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Matei, văzându-l că tace. Tot nu pricep.

Matei a aşteptat să iasă doctorul din odaie şi a zis:

— A doua zi dimineaţa, pe la opt, sună la uşă şoferul lui de pe salvare care ne-a spus că „Don' Doctor vă trimite pachetul ăsta". Erau cadourile oferite în seara precedentă. Matei se ridică să-şi umple paharul, rămase în picioare, mă privi zâmbind şi îşi scutură părul lung şi negru.

— Ei, ce zici?

— Ce să zic? făcui eu. Mi se pare destul de ciudat.

— E, vezi? Oamenii sunt, după cum vezi, nişte ecuaţii cu multe necunoscute.

Se înserase de mult. În odaia în care ne aflam plutea în aer fumul albăstrui de ţigară, rotocoalele din pipa lui Sebastian, un iz vag de băutură, toate pe fundalul muzicii atât de variate, de bizar combinate de doctorul Paul Dăscălescu.

Luc a fost cea dintâi dintre noi care a vrut să plece. Doctorul n-a lăsat-o şi a zis cu o voce

dominantă:

— Încă nu! Am o surpriză pentru voi. Nici nu-mi imaginez că n-ar putea să vă incinte.

— Doctore, s-a auzit Sebastian, ai fost la înălţime. Nu văd ce ne-ai mai putea oferi.

— Tocmai asta el Surpriza!

S-a îndreptat spre casetofon, a oprit banda, a scos caseta şi a înlocuit-o cu alta pe care o purta în buzunarul halatului de casă. Toată operaţia asta a făcut-o cu o supremă delectare. A apăsat butonul şi în odaie s-a auzit aproape îndată un glas ca de violoncel, care recita versuri franţuzeşti. Tăceam cu toţii. Glasul de violoncel scotea sunete parcă din afund de suflet, de o muzicalitate aproape imnică. Doctorul asculta cu pleoapele lăsate. În jur se ţesuse o atmosferă de vrajă.

— Verlaine! şopti Luc, aproape de urechea mea.

Glasul de violoncel continua beţia ritmică a poeziei vers după vers, poezie după poezie.

Într-un târziu, când banda se terminase, mai bine spus imprimările de pe bandă, l-am auzit pe Matei întrebându-l cu voce şoptită:

— Caseta asta de la Hugo o ai, domnule doctor?

Doctorul n-a răspuns. A aprins lustra din plafon, pe care o stinsese înainte de a schimba caseta (rămăsese doar lumina destul de difuză a unui lampadar), ne-a umplut paharele cu

picior înalt şi a zis cu satisfacţie uşor ironică:

— Aşa e că nu v-aşteptaţi?

Da, e adevărat, nu mă aşteptam să aud în această seară de două ori pomenindu-se numele lui Hugo, în două medii cu totul diferite, dar legate, pe undeva, de fire nevăzute.

Băieţii au ieşit zgomotoşi pe uşa apartamentului, fără să ţină seama de protestele doctorului Paul Dăscălescu. I-am mulţumit la plecare acestuia pentru ospitalitate şi i-am făgăduit, la invitaţia sa, că îl voi căuta. Cât de curând, am repetat, în vreme ce Matei, ori Sebastian, deschisese uşa liftului şi ne zorea, pe Luc şi pe mine, să nu mai zăbovim.

O bandă de magnetofon cu mai puţină poezie

Fireşte, a doua zi i-am raportat maiorului R... cele ce mi se întâmplaseră în ajun. I-am vorbit despre Sebastian şi Matei, despre doctorul Paul Dăscălescu. Când i-am pomenit numele lui Hugo a doua oară, mai ales, conturând momentul în care Matei îl întrebase pe doctor dacă are caseta cu versurile de Verlaine de la Hugo, maiorul R... şi-a ridicat privirea spre mine, fixându-mă îndelung.

Terminasem de câteva minute istorisirea întâmplărilor. Relatasem esenţa, sec, fără a-mi

exprima opinia. Aşa mă obişnuise. Întotdeauna îmi cerea o înfăţişare nudă a evenimentelor. După aceea reflecta ori, după caz, după importanţa pe care i-o acorda, mă întreba ceea ce cred, îndată ce sfârşeam ultima frază. Acum tăcea. Rămăsese imobil, ţigara ardea încet în scrumieră, cu fumul albăstrui spiralat.

— Ce crezi? A zis într-un târziu. Acest Hugo pomenit mul întâi de băieţi, apoi de unul dintre ei doctorului, este una şi aceeaşi persoană cu omul nostru?

— Tovarăşe maior, să vă spun drept, ar putea să fie şi ar putea să nu fie.

— Adică o simplă coincidenţă?

— Da şi nu, am zis eu.

— Cum aşa?

— Foarte simplu. Când Mutei l-a întrebat pe Sebastian dacă a plecat Hugo, înclin să cred că era vorba de Hugo van Dermeer. Deşi şi aici coincidenţele ne-ar putea juca festa. Ştiu eu? Parcă mai puţin probabil, dar când Matei i-a pomenit doctorului Paul Dăscălescu de discurile cu versuri de Verlaine, numele de Hugo poate fi o simplă întâmplare. Acest medic, fără îndoială are relaţii cu străini, ori cu oameni care călătoresc în occident, pentru că, în primul rând el a spus-o, lăudându-se copilăreşte cu toate fleacurile acelea. Pe de altă parte, e limpede că băuturile, spray-urile şi celelalte sunt de provenienţă străină.

— Ei şi? mă întrerupse iritat parcă maiorul R... Nu poate omul să aibă în casă asemenea lucruri?

— Poate, de ce să nu poată? i-am răspuns eu. În definitiv, dacă e om cinstit, cine îl opreşte.

— Evident, zice maiorul. Şi-apoi faptul că le expune pur şi simplu primului venit, cum erai pentru el, e grăitor de la sine.

— Parcă aşa ar fi, ori ar putea fi, zisei eu. Totuşi mă întreb de ce nu i-a răspuns lui Matei, dacă le are de la Hugo sau nu?

— Văd că începi să te contrazici, nu mă lăsă maiorul.

— Variantele, amândouă, trebuie să admiteţi că sunt posibile, n-am cedat eu.

— Asta aşa e.

Urmă apoi o perioadă de tăcere, fiecare cu firul reflecţiilor sale. Aş fi vrut după un timp să vorbesc, dar ceva mă reţinea în atitudinea maiorului, în atmosfera care se crease. Parcă, joc al absurdului, în tăcerea prelungită, epuizasem toată ţesătura supoziţiilor şi nu mai vedeam, imaginar, decât picioarele lungi ale lui Luc, cum le strânsese sub ea şi linia zvâcnindă înspre şolduri peste coapse. Luc! zisese că vrea să mă vadă. Ce vrea să-mi spună?

— Pari cam absent, băiete! auzii glasul maiorului. Urmăreşte-mă! Iată ce îţi spun. Trebuie să afli dacă este vorba de Hugo van Dermeer, în ambele situaţii relatate. Iar dacă

aşa este, cum au ajuns, atât cei doi adolescenţi, cât şi doctorul acela să-l cunoască pe acest om?

— Am înţeles, tovarăşe maior, spusei spăşit şi surprins de intuiţia şefului meu. Cum naiba ştiuse că gândurile mele o luaseră razna?

— Îmi permiteţi, tovarăşe maior? Am zis eu. Şi la semnul de încuviinţare, am continuat: Sunteţi convins că acest olandez...

— Ori pretins olandez, m-a întrerupt maiorul R... Dar, te ascult.

— Da, acest olandez, ori pretins olandez, ar urmări vreo acţiune îndreptată împotriva stalului nostru, chiar dacă s-ar dovedi că băieţii, Matei şi Sebastian, pe de o parte, iar doctorul Paul Dăscălescu pe de altă parte, îl cunosc personal?

— Hm! făcu maiorul R... Convins zici?... E cam mult spus. Oricum, când vei afla ceea ce ştiu eu la ora aceasta, cred că şi dumneata vei avea o altă optică de ansamblu.

L-am privit cu mirare. Maiorul s-a ridicat liniştit de la birou, s-a apropiat de o măsuţă pe care nu zărisem un magnetofon de serviciu şi a apăsat clapa. Un fâşâit scurt, apoi am auzit această conversaţie între doi bărbaţi: – „Domnule Profesor, sunteţi mulţumit de stadiul actual al cercetărilor dumneavoastră?”

Pauză. Pneurile automobilului se auzeau rulând pe una din străzi.

— „Într-o oarecare măsură, da”, se auzi vocea

marelui savant. „Pregătesc câteva experienţe, care, dacă îmi reuşesc, nu sunt departe de o descoperire epocală.”

Pauză. Cealaltă voce spuse:

— „Credeţi că omul din eprubetă îşi va face apariţia în anii ce vin?”

— Nu. Nu cred că e posibil.”

Pauză. Apoi iar vocea Profesorului:

— „Dar sunt ca şi convins că într-un viitor nu prea îndepărtat, vom ajunge să corectăm cel puţin câteva anomalii la nivelul materialului ereditar uman.”

— „Da. Cam în sensul acesta a fost şi comunicarea pe care aţi făcut-o în primăvară la Congresul internaţional de genetică de la San Francisco. Ce vâlvă a stârnit! Cât de căutat aţi fost atât de celebrii dumneavoastră colegi străini, cât şi, mai ales, de presă.”

Pauză.

Profesorul:

— „Nu pot suferi niciun soi de publicitate. Se reped ca rechinii asupra ta. Curiozitatea oamenilor de ştiinţă e altceva, însă. Dar sunt anumite limite peste care n-am putu trece.”

Pauză. Se auzi mai clar pe bandă rumoarea străzii.

Cealaltă voce reluă:

— „Ştiu că un prim succes de perspectivă în direcţia igienei genetice a fost obţinut cu trei ani în urmă într-un laborator din Statele Unite.

Cercetători de la Institute of Health din Bethesda – Maryland au reuşit să vindece, ce-i drept, numai în eprubetă, o boală metabolică congenitală.”

— „Da. Celulele bolnave fuseseră prelevate de la un pacient al cărui organism nu era capabil să descompună lactoza. Tulburarea se datoreşte lipsei unei enzime şi duce la imbecilitate şi chiar la moarte, dacă pacientul nu respectă de la naştere un regim alimentar fără lactoză. Faptul se explică prin aceea că din materialul genetic al bolnavului lipseşte hormonul de sinteză a complexei molecule enzimatice.”

Pauză. Cealaltă voce:

— „Cum credeţi că se vor putea remedia toate aceste tragice urmări? Mă întreb dacă este posibil. Cel puţin pentru generaţia de după noi.”

— „Este posibil. Şi încă mai poate apuca şi generaţia mea această descoperire. Dacă vom reuşi să reîmplantăm pacientului celulele reparate, boala va fi practic vindecată.”

În această clipă maiorul R... îmi spuse puţin repezit!

— Acum fii foarte atent!

— „În fond”, se auzi în continuare vocea Profesorului, „acest pas nu mai reprezintă în momentul de faţă decât o chestiune de timp.”

— „Domnule Profesor”, se auzi cealaltă voce

cu o nuanţă nestăpânită de uimire. „O asemenea realizare atât de curând?! E nemaipomenit. Şi apoi aţi spus: dacă vom reuşi să reîmplantăm... adică, o, Doamne, dumneavoastră lucraţi, oare în acest domeniu prin cercetările pe care le efectuaţi în prezent?”

Aproape îndată, vocea Profesorului se auzi:

— „Să lăsăm discuţia. Restul mă interesează numai pe mine.”

Pauză. Prelungită pauză.

Credeam că banda redase toată convorbirea şi tocmai voiam să vorbesc, când maiorul R... îmi făcu semn să tac. Într-adevăr, aproape îndată se auzi vocea Profesorului:

— „Dar, bine. Doctore, văd că în loc să mă duci acasă la mine, mă porţi pe străzi, în mod inutil.”

Cealaltă voce:

— „Domnule Profesor, pe Bulevardul Eroilor, la punctul de intersecţie cu Hotelul Astoria se fac reparaţii la conductă, de aceea am ales un drum ocolit.”

Maiorul R... se ridică din fotoliu calm şi apăsă pe clapa magnetofonului, oprind derularea benzii. Urmă un răstimp de tăcere. Eu continuasem să stau nemişcat, iar maiorul R... începuse să se plimbe prin biroul spaţios. După o vreme, se opri în faţa mea şi mă întrebă:

— Crezi că în punctul de intersecţie de care

se amintea adineauri s-au făcut, într-adevăr, reparaţii?

— Nu ştiu, zisei. Nu ştiu când a fost înregistrată această convorbire şi nici nu cunosc dacă au fost lucrări în acel loc.

— Să-ţi spun eu, continuă maiorul R... Convorbirea s-a înregistrat acum două zile şi pot să te asigur că în ultimele şase luni, pe întreg bulevardul n-a fost necesară nicio lucrare de niciun fel.

— Atunci? zisei.

— Atunci? Ce te mai întrebi? E limpede că Profesorul a fost purtat pe drumuri ocolite, ca să se poată afla cât mai multe în legătură cu cercetările sale.

— Aşadar, persoana care îl însoţea a urmărit în mod premeditat un anumit scop.

— Fără îndoială. Dar, se miră maiorul R... cum? N-ai recunoscut cealaltă voce?

Am rămas o clipă descumpănit.

— Tovarăşe maior, nu-mi dau seama de ce apare schimbată, dar înclin să cred că este vocea doctorului P...

— Genială deducţie, făcu ironic maiorul R... Da, e puţin schimbată, e adevărat. Poate din cauza poziţiei sale faţa de microfon. Am să văd. Banda am primit-o ieri. A fost găsită de un medic din anturajul Profesorului. Ascultând-o, acesta şi-a dat seama că intervin în joc forţe care depăşesc interesele institutului şi a

predat-o organelor noastre.

— Deci, după plecarea lui Hugo van Dermeer.

— Da, după, răspunse sec maiorul R...

— Trebuie să admiteţi, tovarăşe maior, că bănuielile mele în ceea ce îl priveşte pe doctorul P... încep să prindă contur, am zis, nu fără satisfacţie.

— Deh, s-ar putea. O să vedem.

— Mi se pare că doctorul P... este foarte interesat de cercetările Profesorului, reluai.

— Vom consulta specialişti în acest domeniu.

— Mă întreb ce interes are doctorul P... să înregistreze convorbirea.

— Ori convorbirile, completă maiorul R...

— Ceva urmăreşte el, fără îndoială. Aveţi motive să credeţi, tovarăşe maior, că au fost mai multe înregistrări de acest fel?

— Motive? Prezumţii, da. Dar mă întreb în care alt loc s-ar mai fi putut înregistra. Pentru că Profesorul are maşina institutului, iar doctorul P... numai accidental îl însoţeşte uneori.

— Dacă are drept scop o acţiune sistematică, gândită şi perseverent urmată, nu se mărgineşte numai la momente accidentale, zisei.

— Asta aşa e, îmi răspunse maiorul R...

— Ce hotărâţi?

— Deocamdată ocupă-te de tinerii aceia. Între timp am să dispun verificarea doctorului P... Te

voi ţine la curent. Te aştept mâine dimineaţă.
Am salutat şi am ieşit din biroul său.

Mi-am petrecut toată după-amiaza în regiunea lacurilor de la marginea marelui oraş. Singur. Nu mai suportam spaţiul închis al garsonierei mele şi am ieşit. Eram stăpânit de o stare de agitaţie accentuată şi, mă cunosc, în astfel de minute lungi ori ceasuri întregi, nu puteam îndura prezenţa nimănui. Ca împins de la spate de mâini nevăzute, m-am urcat în primul troleibuz care mergea spre lacuri. Era o zonă întinsă de apă şi verdeaţă, de pomi şi alei foarte bine îngrijite, unde mă simţeam în largul meu în astfel de stări psihice. Câmpia fără limite parcă din această parte a oraşului îmi dădea o senzaţie de nemărginire, care îmi aducea liniştea lăuntrica necesară restabilirii echilibrului. De obicei aici nu fumam, nu beam nimic, voiam să-mi aerisesc şi ochii şi plămânii. Am coborât grăbit din troleibuzul aproape gol la acest capăt de traseu şi am pornit pe una din alei care ducea, cu mici sinuozităţi, la ţărmul lacului. Nu era nici cald, nici răcoare. Am căutat un loc singuratic şi m-am aşezat direct pe iarbă. În jur fremătau uşor plopii, păliţi de galbenul toamnei. Apa era liniştită. Mi-am lăsat privirea ca să alerge fără o ţintă precisă pe luciul sidefiu. Încet, încet, calmul acesta indicibil care se ridica din respiraţia ape,

cerului şi pământului, ca un abur aproape materializat, îl simţii trecându-mi în oase şi în carne. Am respirat cu gura deschisă, de câteva ori. Nu ştiu cât timp a durat acest complicat proces osmotic, dar important era faptul că îmi redobândii starea interioară propice reflecţiei.

Aşadar, după cum intuisem, doctorul P... era foarte interesat de mersul cercetărilor întreprinse de marele savant român: interesat într-un asemenea grad, încât înregistra pe bandă convorbirile (câte oare reuşise?) E limpede că doctorul P... urmărea ceva. Ce anume? Acela care trebuia să afle, eram eu. Ce făcea doctorul P... cu banda sau benzile pe care înregistra convorbirile cu Profesorul? Şi mai întâi unde le înregistra? Numai în automobilul său personal? Puţin probabil. Profesorul avea maşina institutului cu şoferul angajat de acest institut. În ziua înregistrării benzii pe care o ascultasem Profesorul mersese în automobilul dr. P...? Fusese maşina institutului defectă? Ori şoferul indisponibil în acea zi? E foarte probabil. Pentru ambele ipoteze... Ce-ar putea face doctorul P... cu benzile pe care se înregistrau convorbirile cu Profesorul? Începusem să cred că banda care ajunsese în posesiunea noastră nu era singura, nu putea fi singura. Două mi se păreau probabilităţile: Ori le păstra în scop personal, ori se slujea de ele pentru atingerea unui ţel. Prima variantă mi se

contura ca posibil reala numai dacă doctorul P... era un dezechilibrat mintal – ceea ce nu mi se păruse în discuţiile avute cu el – dar mai ştii? Sau un maniac colecţionar de piese ce vor deveni cândva celebre? Ceea ce iarăşi nu prea puteam admite, concluzionai până aici, smulgând un fir de iarba pe care îl strivii între dinţi. Gustul acesta amărui l-am savurat îndelung, după un obicei deprins în copilărie care era scopul vizat de doctorul P... prin înregistrarea pe bandă a unor convorbiri cu marele savant român? Înlăturând primele două supoziţii, nu puteam decât să-l bănuiesc de intenţii absolut condamnabile. Care ar putea fi acelea? Greu de spus. Intenţia de parvenire, indiferent de mijloacele utilizate? Nu este exclus. Cum s-a spus, în umbra marilor copaci, nu te poţi dezvolta plenar. Se simţea doctorul P... eclipsat de Profesor? Mai departe n-aveam, până în acest moment, nicio bază pe care sa construiesc.

Când am privit în jur. Mi-am dat seama că se înserase. Umbrele se lungiseră pe suprafaţa lacului şi treptat, treptat îşi pierdeau conturul, topindu-se una într-alta. Se făcuse răcoare. M-am ridicat alene de pe iarbă, un picior îmi amorţise. Am pornit încet pe una din aleile care duceau spre ieşirea din parc. Lume puţină. Perechi înlănţuite tandru, ori visători însinguraţi. M-am urcat în primul troleibuz şi

am coborât în centrul marelui oraş. Am intrat într-un restaurant şi, după o cină frugală, m-am dus acasă. Am ascultat muzică. Mi-am reamintit de doctorul Paul Dăscălescu şi de tinerii mei prieteni (şi ai lui deopotrivă), de Luc, oare ce avea să-mi spună? Am citit câteva poezii din ultima carte a unui prieten, m-am gândit la Ursula (interesantă fată) şi într-un târziu am adormit. A doua zi dimineaţa n-a fost greu să aflu atelierul de arta decorativă unde lucra Matei. Pe la ora 11 eram la el. L-am găsit înfuriat, în faţa unei mese lungi, pe care împrăştiase nişte machete chiar în clipa intrării mele. Se vede treaba că omul cu care discutase, ori se certase, un tip cam trecut, uscat, deşirat, cu priviri ce te ocoleau, îi provocase această stare. Nu mi-l închipuiam pe Matei o fire explozivă. Mai degrabă părea un temperament calm, liniştit, îndurător.

— Te salut, Matei, i-am zis, întinzându-i mâna.

A stat o clipă descumpănit, parcă nu m-ar fi recunoscut, ori parcă nu se aştepta la această vizită.

— Am avut treabă la atelier, m-a rugat un cunoscut să-i fac un serviciu, şi te-am zărit prin uşă. Ce faci?

Matei s-a înseninat puţin, mi s-a părut că se simte stânjenit, probabil îşi dădea seama că asistasem, fără voia mea, la scena petrecută.

Mi-a strâns mâna şi mi-a zis:

— Salut. Scuză-mă, dar nu mă pot înţelege deloc cu oamenii de aici, nu mă lasă să fac nimic, să realizez niciun proiect. S-au obişnuit într-o manieră, s-au închistat într-un şablon din care nu vor să mai iasă. Iată de ce te-apucă greaţa să mai priveşti într-o vitrină.

— Ei, lasă, dacă stărui într-un lucru frumos, e imposibil să nu reuşeşti până în cele din urmă. Trebuie să ştii să-i convingi.

— Fugi de-acolo! Ţi-ai găsit pe cine să lămureşti. Dar să vorbim mai bine despre altceva. Ce faci? N-ai timp să bem o cafea împreună? Vreau să fac o pauză.

— De acord, i-am zis. Eşti invitatul meu. Să mergem.

Matei n-a mai spus un cuvânt, n-a aruncat nici măcar o privire spre omul acela cu care se certase şi care nu se mişcase din locul în care îl găsisem. Am ieşit în stradă.

— Ştiu eu o cafenea simpatică, la câţiva paşi de aici. Nu e cine ştie ce, sper că nu eşti pretenţios, a zis Matei, întorcându-şi capul spre mine şi scuturându-şi pletele frumoase, negre cu reflexe albăstrii.

— Nu. Fii liniştit, i-am răspuns.

— Mai ales că se face o cafea grozavă. E un turc, care o fierbe în nisip, în ibric de aramă, cu tot dichisul. O să vezi. Sunt convins că o să-ţi placă.

— Matei, o cafea bună o preţuiesc ca pe o fată aleasă.

— Ei, te cred, răspunse el zâmbind, cu ochi luminoşi, mici. Nu prea o găseşti pe toate drumurile.

După câteva minute, pe o străduţă lăturalnică, într-un gang ferit de zgomot şi circulaţie, am intrat într-o încăpere destul de modestă (avea pe geamul vitrinei vopsit un turc în atitudine clasică, alături cu o ceaşcă aburindă). Erau numai cinci, ori şase măsuţe, cu taburete joase. Lumina odihnitoare, şi suficient de aerisită. Ne-am aşezat, apoi Matei s-a răzgândit parcă, s-a ridicat de la masă, eu am protestat, dar el a zis:

— Ştiu, plăteşti tu, dar lasă-mă pe mine să comand, să vorbesc cu Ibrahim. Suntem buni amici. Fii liniştit. Îţi voi face această plăcere. Şi râse cu toţi dinţii lui mari şi albi. Şi iar îşi scutură o şuviţă căzută pe frunte.

— Matei, te rog şi câte un coniac mic.

El mi-a făcut un gest cu mâna, în sens că ştie, ce să-l mai învăţ eu.

— Ce zici? M-a întrebat Matei încântat, după ce ni s-a adus cafeaua şi eu sorbisem odată din ceaşcă.

— Ce să zic? Am răspuns. E pur şi simplu formidabilă. Are o aromă de te trimite direct într-o mie şi una de nopţi. Turcul tău m-a câştigat de client. Poţi să i-o spui.

Nu era nevoie, pentru că Matei mi-a făcut semn sa privesc spre bufet şi l-am văzut pe Ibrahim, care, pasămi-te, ne urmărise tot timpul, râzând cu gura până la urechi şi făcându-ne temenele, cu palmele adunate în dreptul sternului.

Ne sorbeam în linişte cafeaua. Matei mi-a întins o ţigară dintr-un pachet de Kent.

— Fumezi mult? L-am întrebat.

— Aproape un pachet pe zi, mi-a răspuns. Deşi n-ar trebui. Sufăr cu ficatul (am avut o hepatită în copilărie, nu de mult o nevroză. Nici cu tiroida nu grozav.

— Iartă-mă, atunci de ce nu te îngrijeşti?

— Parcă poţi? Am început diverse tratamente, dar n-am răbdare să le duc până la capăt. Iar la atelier, ai văzut. Aproape zilnic, aceeaşi tensiune.

— Câştigi bine? L-am mai întrebat. Şi arătând spre pachetul de Kent: Te costă cam mult, nu?

— Nu mi se întâmplă prea des. Le am de la tata. De câştigat aş putea, dar mi-ar trebui un atelier al meu, bine utilat. Aş face gravură, ceramică.

— Ar fi ceva. Dacă ai nişte lucruri care să justifice o intervenţie, aş putea vorbi, cred, cu oameni cunoscuţi care să te ajute să lucrezi într-un atelier de stat. Ce zici?

— Asta e, că nu prea am. Ce atelier de stat? Mare scofală. Să te lase să lucrezi liber. Apoi

după o pauză stânjenitoare pentru el: Nu vrei să vorbim despre altceva?

— Desigur. Matei. Ce face Sebastian? L-ai mai văzut?

— Locuim în acelaşi bloc, pe aceeaşi scară. Eu la unu, el la şapte. Îl cunoşti de mult?

— Eu? Nu prea. Şi i-am povestit pe scurt întâlnirile noastre. Oricum, mi se pare un tip cam ciudat.

— Un tip cam ciudat, repetă Matei cu ironie. Face pe cel deştept. E un înfumurat. De când a murit taică-său, a scăpat caii, cum se spune. Deşi, recunosc, a realizat mai mult decât mine. Îngândurat, spuse: Are o voinţă nemaipomenită şi trage ca un taur. E sănătos tun.

— În fond, ce face? zisei.

— E elev la liceul de germană. A colindat nu ştiu câte şcoli. A fost şi la „Tonitza”. E adevărat că se descurcă bine în franceză, engleză (vara e disc-jokey pe litoral) şi germană. Acum are o pasiune nouă: bridge-ul. Participa la un campionat. Cum vine de la şcoală, mănâncă şi pleacă. Se mai întoarce pe la miezul nopţii. După care se apucă şi citeşte Readers Digest, ori pictează.

— Dar când mai învaţă?

— Dracu ştie! În troleibuz, probabil, şi în pauze, la scoală.

— Din ce trăieşte? Mama sa lucrează undeva?

— Da, e funcţionară. Şi mai are o pensie

modestă de taică-său, care a fost jurist. Picta şi el. Dar, ce, aia era pictură? făcu Matei cu dispreţ. O bâlbâială neoclasică.

— Fără valoare, am intervenit, nu fără umbră de ironie, pe care Matei păru că nu o sesizează.

— În schimb Sebastian, continuă Matei, are câteva zeci de chestii ultramoderne. Tipul primeşte o serie de reviste şi albume, e la curent cu tot ce e nou în plastica occidentală. Aşa cred.

Nu mi-a scăpat accentul de invidie din vocea lui Matei. Coniacul se terminase. Matei fuma foarte mult. Uneori, ţigară de la ţigară. Faţa lui suptă, triunghiulară, căpăta când şi când palori accentuate.

— Nu zău, am revenit, nu vrei să vorbesc pentru tine am buni cunoscuţi la U.A.P.) să intri într-un atelier?

Matei m-a privit cam chiorâş:

— Nu, nu vreau. N-am nevoie de dădăceală!

Şi ochii lui mici, negri, se strânseră, până deveniră lamă lucie de cuţit. Am căutat să schimb vorba.

— M-ar interesa, aşa, pentru informaţia mea, revistele pe care spui că le are Sebastian. Crezi că mi le dă?

— S-ar putea. De fapt nu sunt ale lui, mai bine-zis, nu toate îi aparţin. De altfel a primit un teanc nu de mult, de la un cunoscut care s-a întors în occident.

— S-a întors în occident? Cum vine asta, adică nu cetăţean român?

— Ei, prea vrei să ştii multe, îmi întoarse vorba Matei. Nu vrei să mai bem un coniac? E rândul meu acum.

— Ştiu eu? Nu te grăbeşti?

— Nu. Mai pot sta. Nu am niciun chef să mă duc la atelier. Mi-e lehamite.

Şi se ridică alene de pe taburet, îndreptându-se spre bufetul unde Ibrahim îşi avea mica lui împărăţie.

Am privit în jur. Între timp cei care intraseră au plecat după ce îşi băuseră cafeaua. Se vede că amabilul turc reuşise să-şi formeze o clientelă statornică. Acum mai erau doi tineri, un băiat şi o fată, la o măsuţă retrasa. Sorbeau din ceaşcă şi fumau. Matei, după ce reveni:

— Amicul nostru are şi nişte benzi cu care se lauda. Mie, să-ţi spun drept, nu-mi plac toate.

— La Sebastian te referi?

— Da, la el. Am vorbit atât despre el, de altfel că te interesează.

— Nu în mod special, am răspuns. Mărturisesc că mie îmi place Sebastian.

— Da, cu toate că e de multe ori un specimen scârbos, cu ifose, nu se abţinu Matei. Dar să ştii că totuşi câteodată, ne înţelegem bine, chiar foarte bine.

— Ce benzi spuneai că are?

— Destule. A procurat recent muzică de jazz:

Count Basie, apoi Stan Getz[19].

— Are relaţii, nu se joacă, băiatul nostru, am zis.

— Nu e prost. Se descurcă. La plecare Hugo i-a lăsat... Matei se opri, ca şi când ar fi vorbit prea mult.

— Ei, ce i-a lăsat? Cine-i acest Hugo?

Tăcere. Matei privea peste umărul meu, în gol. Ţigara îi fumega uşor printre degetele lungi subţiri, iar o şuviţă rebelă îi acoperise aproape ochiul stâng. N-am mai stat pe gânduri şi am spus pe un ton neutru:

— Cunosc şi eu un Hugo. Hugo van Dermeer. Şi am sorbit din paharul de coniac, privind ca din întâmplare în ochii lui Matei. Mi-a suportat privirea. O clipa numai, după aceea a înghiţit coniacul pe nerăsuflate, s-a ridicat şi a zis:

— Să mergem. Am stat destul.

Confesiunile unei tinere fete în floare

„Mi se spune Cuore. Cine mi-a zis astfel întâia oară? Luc? Parcă Luc. Ea pretinde că mi se potriveşte acest nume ca o mănuşă. Că are o

[19] Stanley Gayetzki, cunoscut sub numele de Stan Getz, (n. 2 februarie 1927, Philadelphia, SUA – d. 6 iunie 1991, Malibu, California, SUA) a fost un saxofonist tenor american de jazz. Considerat ca fiind unul dintre cei mai importanţi saxofonişti tenori din istoria jazz-ului, a fost cunoscut sub porecla de The Sound („Sunetul”) din cauza tonului cald şi liric, apreciabil în melodii precum versiunea lui de „La chica de Ipanema”. Prima influenţa resimţită de Getz a fost tonul uşor şi moale a lui Lester Young.

perfectă acoperire sonoră a ceea ce reprezint eu în esenţă. Aşa o fi?

Nu ştiu ce m-a apucat să scriu un jurnal. Pentru ca aşa obişnuiesc fetele de vârsta mea? Poate. Dacă ar afla Luc, s-ar indigna. Ea vrea să-i mărturisesc toate întâmplările, toate gândurile mele cele mai intime. Dar e cu putinţa aşa ceva? Nu cred. De multe ori sau, ca să nu exagerez – uneori, nici ţie însăţi nu-ţi mărturiseşti toate impulsurile, dorinţele, gândurile, care vin, ca din senin, uimindu-te, unele parcă nici nu sunt ale tale. Altele te înspăimânta pur şi simplu. Oare toate fetele de vârsta mea sunt astfel? Nu. Cele mai multe, majoritatea, cred, sunt pure. Dar ce înseamnă să fii pur? Sufleteşte, trupeşte? Ori amândouă la un loc? Să mă acuze cine o vrea, de cinism. Eu, aşa cum sunt, cu toate epitetele ce mi se aruncă în faţă, sau în spate, mă consider o fiinţă pură. Sufletul meu e pur ca lumina sfântă a soarelui.

Când a murit mama aveam unsprezece ani. Doamna ce nenorocire! Oare există o alta mai mare pe pământ decât să-ţi pierzi, pentru totdeauna, o fiinţă atât de iubită! Poate dacă ar fi trăit mama, nu decădeam astfel. Dar mă revolt. Am spus că mă consider o fiinţă pură! După o mama n-a mai fost, m-am simţit făptura cea mai singura din lume. Tata, absorbit de

treburile lui, parcă nici nu m-ar avea. De câteva ori pe săptămână ne vedem? N-aş putea spune. Câteodată, am impresia că săptămâni întregi nici nu ne zărim. Parcă am trăi la alt capăt de pământului, nu în aceeaşi casă. Aşa l-am pomenit de când mă ştiu. Citeam în ochii mamei o tristeţe fără margini. Mai tot timpul şi-l petrecea cu mine. Cred că numai când simţea nevoia să se odihnească, mă lăsa singură. Aveam tot cei ne trebuie, tata a câştigat foarte bine întotdeauna, cel puţin aşa îmi închipui, n-am dus lipsă de nimic, în casa noastră se găseau din belşug de toate. Numai mama era foarte tristă. Mă strângea deseori la sinul ei şi mă îmbrăţişa cu deznădejde. Şi mă săruta, şi mă cerceta cu ochii ei mari, negri şi atât de trişti.

Ce bună a fost cu mine! M-a învăţat să vorbesc şi franţuzeşte şi englezeşte. Avea atâta răbdare. M-a învăţat să-mi placă muzica. Doamne, şedeam ore întregi amândouă şi ascultam concerte de pian şi de vioară. Întâi nu am înţeles nimic. Dar stăteam nemişcată din respect pentru mama, probabil, văzând că atunci, în acele clipe, ochii ei devin luminoşi, iar un surâs de nedescris îi însenina chipul. Mai târziu mama a început să-mi explice. Şi cred că am învăţat să înţeleg, ori să simt muzica, ori să-mi placă, de timpuriu. Dar cărţile cu basme, de poezii, de călătorii!

Dacă n-aş fi cunoscut-o pe mama, eram un om pierdut. Nu eram un om ca mulţi alţii. Pentru tata, nici mama n-a existat. Numai preocupările lui.

După moartea mamei, tata a adus în casă o rudă îndepărtată să aibă grijă de mine. Apoi nu s-a mai interesat nici de această rudă, nici de mine. După ce am mai crescut şi am intrat la liceu, aproape că nici eu nu-l mai vedeam. Ne despărţeau foarte mulţi ani, preocupările noastre şi multe camere. Eu locuiam la etaj, singură în vila noastră. De atunci sunt un om independent. Ce noroc că am cunoscut-o pe Luc. Ştiu că nu mă aprobă în multe din acţiunile mele, dar sunt convinsă că mă înţelege.

Se spune despre mine că sunt o fată ciudată. Nu prea îmi dau seama de ce. E adevărat, colegele mele, în afara de Luc, niciuna nu mi-e prietenă. N-am izbutit să mă apropii de ele. Băieţii, nişte înfumuraţi, ori lipsiţi de haz.

Dintre toţi pe care îi cunosc, îmi place Daniel. E foarte serios şi e mort după automobile. E student la Poli. Cred că ştie ce vrea. Dar cu el nu pot fi prietenă. Are alte preocupări, altfel vede viaţa. E un tip care a făcut sport, de aceea, zice, nu fumează, nu bea cafea, are o viaţă ordonată. Numai motoarele de automobile

şi toate tipurile de autoturisme îl interesează. Zice că vrea să fie pilot de încercare. Am auzit că a participat, zilele trecute, la un raliu la Brana şi a ieşit pe primul loc. Trebuie să-i trimit o felicitare.

Ce paranteză lungă am făcut! Am vrut să scriu altceva. Aşadar, aveam 15 ani. Ieşisem cu scuterul în afara oraşului. Era spre vară. O zi frumoasă, senină. Nu mergeam cu viteză prea mare. Totuşi vântul îmi răvăşea părut şi-l simţeam cum pătrunde răcoros pe sub mâneci, de-a lungul braţelor, înfiorându-mă. Bluza subţire îmi tremura deasupra sinilor. Eram o fată care atrăgea. Nu sunt şi nici nu am fost vulgară. Ciudăţenia mea emana un fluid deosebit. Aşa mi-a spus un profesor foarte tânăr, ceva mai târziu.

Nu ştiu cât timp am mers, lăsându-mă în voia celor o mie de braţe ale vântului, când m-am hotărât să mă opresc. Eram la marginea unei câmpii, cosite de curând. Iarba nu fusese încă strânsă şi rămase aşa cum căzuse sub coasă. Am lăsat scuterul proptit de pământ şi am pornit printre dârele late, verzi, de iarbă plină de sevă proaspătă. Un miros crud de seve şi sucuri amărui m-a întâmpinat învăluindu-mă. Am mers, am mers, cu nările dilatate, cu mâinile întinse, cu ochii închişi, cu gura deschisă, lacomă, respirând. M-am trezit când

cineva mă cuprinsese în braţe. Am ţipat şi am ridicat pleoapele.

— Dacă ar fi noapte, aş zice că eşti lunatecă, am auzit vocea bărbatului care nu-mi dădea drumul. Şi apoi a râs. Un râs cum nu mai auzisem. Ochii lui mă priveau de foarte aproape şi îi simţeam respiraţia arzându-mi obrajii. Era înalt, se aplecase asupra mea şi avea părut ca de aur, cu fir lung.

— Dă-mi drumul, am strigat şi am început să-l izbesc cu pumnii în piept.

Am auzit iar râsul acela care mă nedumerise şi mă speriase. Dar nu mi-a dat drumul, dimpotrivă s-a aplecat şi mai mult asupra mea, m-a strâns cu braţe puternice, ca un cerc de fier, m-a cuprins şi mi-a strivit buzele cu gura lui.

A fost primul bărbat pe care l-am cunoscut.

Îmi place să intru singură în cofetării sau cafenelele de la marginea oraşului. În vacanţe plec deseori în oraşe pe care nu le cunosc. Pe ţărmul mării am cunoscut tot felul de oameni. Un marinar irlandez, tânăr, cu păr şi barba roşcată, a fost al doilea bărbat cu care am făcut dragoste. Am făcut-o din curiozitate. Primul îmi lăsase un gust amar de straniu, de neverosimil. De multe ori după aceea mă întrebam dacă totul se petrecuse în realitate, ori fusesem

prada unui vis nebunesc. Acum, în port, unde stătusem la o masă în semiobscuritate, într-o cafenea, privisem îndelung pe acel bărbat cu plete şi barbă roşcată, la fel stătea singur în faţa unui pahar. De la un timp am început să ne privim deschis, fără jenă. A venit, după ce şi-a luat paharul, şi s-a aşezat în faţa mea. Am continuat să ne privim. Mi-a oferit ţigări. N-am scos o vorbă. Mai târziu s-a ridicat de la masă, m-a prins de mână. Eu l-am urmat fără sa stau pe gânduri. Mi-a plăcut.

Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Mi-am pierdut copilăria. N-am avut când să mi-o trăiesc după moartea mamei. M-am trezit, în câţiva ani, că văd lucrurile, întâmplările, relaţiile dintre oameni, cu alţi ochi decât colegii şi colegele mele. Îi invidiam pe unii cât pot fi de copilăroşi. Dar erau ei înşişi. Eu nu mai eram. Aveam uneori impresia că trăiesc viaţa altcuiva şi nu propria mea viaţă.

De la un timp, ca sub prada unei voinţe ce mă depăşea, plecam de acasă. Lipseam câte două, trei zile, mă urcam în tren şi porneam fără ţintă. Coboram nu la gara indicată pe biletul de tren, ci acolo unde mi se năzărea. După ce reveneam, mă cuprindea o scârbă nesfârşită de mine însumi. Intram în baie, umpleam cada cu apă cât mai fierbinte, azvârleam câteva tablete de şampon şi intram în vană înecându-mă în

spumă. Îmi frecam piele pe întreg trupul cu un burete aspru, de parcă vroiam sa înlătur orice urmă a unei atingeri străine. Lacrimile mă podideau, se prelingeau sărate pe obraji, pe buze, se amestecau cu apa şi spuma verzuie cu miros de levănţică. Atunci simţeam atât de puternic prezenţa mamei, iar ochii ei. Nefiresc de trişti mă învăluiau într-o privire sfâşietoare, care apoi dispărea ca într-o ceaţă” ’.

Când am terminat de citit paginile acestea pe care mi-l adusese Luc, nu mai ştiam ce să cred. Am rămas cu filele în mână, tăcut. Eram amândoi pe o bancă singuratică dintr-un parc imens. Am privit-o pe Luc. Plângea înăbuşit, cu suspine mici. Nu i-am spus un cuvânt. Ce se întâmpla cu aceste tinere fete? Pe ce drum mergeau? O responsabilitate enormă parcă mă copleşea. Am căutat să-mi revin. Am întins paginile lui Luc, dar în mişcarea oarecum stingheră, ultima a căzut pe iarbă. Când m-am aplecat s-o ridic am observat pe contrapagină următoarele cuvinte: „Doamne, nu există oameni pe acest pământ? Dacă exista, scoate-mi în cale unul. Şi acela să fie omul meu”.

— Luc, de unde ai aceste file? Ţi le-a dat Cuore?

Luc şi-a descoperit încet faţa din palme, şuviţele de par erau resfirate umed peste obraji şi m-a privit foarte ciudat. Credeam atunci că

este foarte impresionată, răvăşită în toată fiinţa ei. Aşa credeam atunci, fără să pot intui realitatea, care avea să se arate şi mai cutremurătoare.

— Nu, nu mi le-a dat Cuore. I le-am furat. Apoi, fără să-şi zvânte obrajii de lacrimi: Ştii, Dan, uite, acum parcă încep să regret că ţi le-am dat. Cred că am făcut o mare imprudenţă. Şi mai cred că este ireparabilă.

— Luc, nu înţeleg. Ce vrei să spui cu asta?

— Lasă. Poate e mai bine aşa. Dar nu cred. Nu, nu insista, te rog, astăzi mi-e de ajuns. Orice ai face, orice ai zice, nu mai scot un cuvânt despre… Cuore.

Fireşte, mi-am dat seama că nu are rost să mai stărui. Cel puţin acum.

— Vrei să mergem? Am întrebat-o într-un târziu.

A înclinat din cap:

— Dacă vrei, du-te. Eu mai rămân.

N-am plecat. Nu puteam s-o las singură. Ceva din mine spunea că nu trebuie s-o las singură. Am rămas alături, pe banca aceea din parcul imens, în acest început de primăvară. Fiecare cu gândurile lui. Era o vreme frumoasă, cu soare. Copacii înfrunziseră. Castanii aveau florile mari deschise. Mi-am rotit privirea într-un semicerc larg, care cuprindea şi cerul şi pământul. Ce se petrece cu aceste fiinţe? Mă întrebam obsedant. Pe Luc nu o mai văzusem

de câteva luni de zile. Treburile mele nu-mi lăsaseră un răgaz. Ea mă căutase de câteva ori la telefon. Lipsisem un timp mai îndelungat din oraş e adevărat. Maiorul R... Îmi încredinţase altă misiune, pe care tocmai o dusesem la capăt. Luc insistase în ultimele zile să ne vedem şi cum n-aveam acum motive să amin revederea noastră, iată-ne aici. Nici pe băieţi nu-i mai întâlnisem de mai multă vreme. Doar o dată, întâmplător, pe Sebastian. Era grăbit, mergea la bridge. Am stat câteva clipe de vorbă, l-am invitat să bem o cafea, dar m-a refuzat categoric şi mi-a promis că mă va căuta:

— N-avea grijă, bătrâne, te calc, cât de curând.

— Ce face Matei? Dar doctorul Paul Dăscălescu? L-am întrebat. I-ai mai văzut?

— Matei ăsta a început să mă scoată din sărite. Parcă a înnebunit. Poate odată o să-ţi spun. Poate voi avea nevoie de o părere de-a ta. Asta – adăugă grăbit – nu pentru că te-aş considera că ai avea nu ştiu ce experienţă mai largă decât mine, dar... În fine, vom vedea. Doctorul Dăscălescu aşteaptă un alt transport de discuri. Când va sosi omul, te, anunţ. Te-am salutat, bătrâne, iartă-mă, dar îmi place să fiu parolist.

Şi s-a dus, mai înainte de a-i răspunde un cuvânt.

Pe furiş, am privit-o pe Luc. Se aşezase pe iarba proaspătă, cu genunchii adunaţi sub bărbie, într-o ipostază asemănătoare „Cuminţeniei pământului”. N-am tulburat-o. Îmi depanam firul interior. Vecinătatea acestei fete, confesiile lui Cuore aduseseră în prezent pe Matei şi Sebastian, pe doctorul Paul Dăscălescu. Şi, prin ei, chipul fantomatic al lui Hugo van Dermeer.

Maiorul R... hotărâse, în urmă cu câteva luni, să fie pus sub observaţie doctorul P... asistentul Profesorului.

După ce Profesorul fusese înştiinţat că s-a găsit o bandă de magnetofon pe care era înregistrată o discuţie a sa cu doctorul P... şi după ce a cunoscut conţinutul acestei discuţii, solicitase, pentru ca secretul cercetărilor şi lucrărilor sale să fie asigurat, să se angajeze în cadrul Institutului o persoană având aceste atribuţii. Ca urmare, în funcţia de secretară a Profesorului se afla acum una din colegele mele, locotenentul Mira M... Între timp eu primisem o altă misiune, pe care, după cum am spus, tocmai o dusesem cu bine la capăt. Maiorul R... totuşi, decisese ca dosarul Hugo van Dermeer să fie clasat. Străinul cu paşaport olandez nu mai apăruse; Matei şi Sebastian, deşi îl cunoscuseră şi se văzuseră cu el în două-trei rânduri, relaţiile lor nu ni s-au părut să

aibă vreo legătură cu bănuielile noastre iniţiale. Sunt şi situaţii de natura aceasta, evident, în oraşul Brana mai fusesem de câteva ori, am şi schiat astă iarnă în Poiana Soarelui, o văzusem şi pe Ursula, care mi s-a plâns că prietenul nostru comun, poetul, nu mai dăduse semne de viaţă. E adevărat, îi mai apăruseră nişte cărţi, dar ea, Ursula, nu-l mai întâlnise. Fata aceasta subţire, înaltă, dezinvoltă, cu argint viu în sânge, era o bună camaradă. Îmi plăcea s-o ascult vorbind două, sau chiar trei ore, povestea fluent şi colorat mici întâmplări din viaţa studenţească ori din afara universităţii, care pe mine mă atrăgeau, mă interesau, mă deconectau. Într-o seara, mi-aduc aminte, după ce am schiat împreună, am invitat-o la mine, la hotel, să ne încălzim, să fumăm o ţigară.

— Nu vreau să stăm la bar, vreau să vin în camera ta, a zis de îndată ce am intrat în holul mare spaţios.

— N-am nimic împotrivă, i-am spus. Să urcăm.

Şi am urcat, am intrat amândoi, nici nu s-a aşezat şi mi-a cerut un halat, că vrea să se dezbrace, să-şi lepede echipamentul care o obosise şi să stea lungită în pat.

Adusesem cu noi aerul rece, proaspăt al zăpezilor pure, un freamăt de sălbăticiuni tinere. Ursula a început să se dezbrace, fără niciun fel de jenă. Şi-a aruncat puloverul gros

pe covor, o bluză mov de mohair apoi, în urmă o bluză violacee de mătase. Şi-a lăsat numai sutienul. După aceea şi-a scos bocancii, pantalonii de schi şi a rămas într-un chilot, aproape un slip. Era înaltă, subţire, avea carnea proaspătă, parcă se îmbibase de parfumul zăpezii şi al brazilor.

— Ei, ce te uiţi, Dan? N-ai mai văzut o femeie goală?

— Vrei să spui, o adolescentă aproape goală? Am zis eu, mărturisesc, tulburat.

— Zi-i cum vrei. Dă-mi repede un halat, vreau să fac un duş. Nu mai căsca gura. Şi se amuză copios, privindu-şi silueta de trestie în oglindă. Apoi a dispărut în baie. Imediat am auzit apa ţâşnind şi murmurul unei melodii.

M-am dezbrăcat la rândul meu şi am îmbrăcat un pantalon cu o bluză. În odaie era cald, plăcut. Pe fereastra foarte mare, aproape cât peretele, vedeam pădurea de brazi sub povara albă a zăpezii. Mi-am aprins o ţigară. În paharele de apă am turnat coniac foarte puţin pe fund, apoi am deschis casetofonul şi m-am lungit pe pat. Abia terminasem ţigara şi Ursula a ieşit din baie. Îmbrăcase halatul meu. Îi îndoise mânecile, dar se vedea că e tot lung. Nu-l încheiase. În mişcare i-am văzut sânii. M-am întrebat înfiorat dacă era toată goală. S-a privit fugitiv în oglindă, apoi s-a lungit lângă mine în pat şi a zis:

— Dan, vreau un Kent. Să mi-l aprinzi tu.

Părea foarte naturală. M-am supus docil, dar mâna îmi tremura uşor pe brichetă.

— Eşti un caraghios, mi-a zis, luându-mi prelung ţigara dintre degete.

Un timp a tăcut, fumând liniştită, culcată pe spate, cu picioarele întinse. Apoi:

— Dă-mi să beau.

M-am aplecat, am luat paharul şi i l-am întins.

A sorbit încet, abia ridicându-şi capul învăluit în păr. Ţinea pleoapele închise. A şoptit:

— Ce crezi despre mine?

— Eu?

— Da, tu. Ce gândeşti despre mine? Acum.

— Eşti o fată atrăgătoare.

— Nu fi stupid. Dan, te credeam mai inteligent, ce naiba?

Încercam să-mi revin. Stau în dubiu: să pozez că ignor toate aceste avansuri (dar erau într-adevăr, ori Ursula, tip şi sânge nordic, vedea altfel, lucrurile?), sau să mă las dus de fluviul care pornise apele nestăvilit?

Văzând că tac – probabil fără să vreau începusem s-o intrig, Ursula a zis, deconcertându-mă cu totul:

— Vreau să-ţi spun ceva, Dan.

Nu mi-a lăsat răgazul s-o ascult, nici nu ştiu de altfel dacă eram în stare s-o fac, s-a aruncat peste mine, mi-a răsturnat paharul pe podea şi a început să mă sărute sălbatic, brutal, aproape

strivindu-mi buzele. A trebuit să întorc capul, gura cred ca îmi sângera.

După un timp s-a oprit, s-a ridicat pe jumătate, îi vedeam sânii superbi, tari, m-a privit insistent, cu pupilele mărite, cu părul curgându-i peste faţa mea.

Am îmbrăţişat-o. Am sărutat-o. I-am sărutat sânii şi i-am simţit coapsele lungi, ca nişte cleşti de fier.

Asta a fost tot.

Ţin minte că am coborât târziu. Zăpada devenise albastră în noapte. Mă durea capul. Cred că şi pe ea o durea. La bar am băut câte o cafea mare şi whisky. Apoi am condus-o până la autobuzul care lega Poiana Soarelui de Brana. A doua zi am plecat, fără s-o mai întâlnesc.

— Probabil te-au amuzat paginile lui Cuore? Am auzit un glas, ca din altă lume.

O clipă n-am ştiut unde sunt, al cui glas îl aud, dacă mi se vorbeşte mie, ori altcuiva. M-am adunat. Luc şedea dreaptă în faţa mea. Am vrut să-i răspund ceva, nu ştiu ce, dar ea s-a smuls din loc şi a început să alerge pe aleea lungă din dreapta noastră. Mi-am revenit, m-am ridicat de pe bancă şi am început să alerg după ea.

N-a fost uşor s-o ajung. Dar era prea târziu. Luc nu mai era singură, ci mergea alături de un bărbat, pe care parcă îl cunoşteam. Am păşit pe

lângă ei, cu intenţia vizibilă de a nu trece neobservat şi în acelaşi timp, de a-l privi în faţă pe bărbatul acela necunoscut. Nu. Nu era un necunoscut. Îl cunoşteam, dar nu-l mai întâlnisem de mult. Luc îi prinsese braţul.

Era doctorul P... asistentul Profesorului de la Institutul de cercetări genetice.

Misiunea locotenentului Mira M... şi o întâlnire neaşteptată

Locotenentului Mira M... colega mea din Serviciul de contrainformaţii, maiorul R... îi încredinţase supravegherea doctorului P... Nu-mi retrăsese misiunea data dar, în urma celor constatate, hotărâse că numai locotenentul Mira M... putea asigura informaţiile de care aveam nevoie pentru deplina elucidare a acestei situaţii, care nu devenise ceea ce se cheamă „un caz”. De aceea, între timp îmi încredinţase altă misiune, pe care, aşa cum am afirmat mai înainte, o dusesem la capăt. Fireşte, în clipele de răgaz, mă gândeam deseori la tinerii mei prieteni, Sebastian, Matei, Luc, Cuore (pe care nu o cunoşteam încă personal), la Hugo van Dermeer, la acea tulburătoare apariţie din Brana şi Poiana Soarelui, care se chemase Patricia Sheridan.

Mărturisesc că undeva, în sufletul meu, eram neîmpăcat. N-aş putea spune de ce, dar, când

reveneam asupra acelor figuri, situaţii reale, situaţii prezumate, ipoteze, deducţii, constatam că îmi lăsaseră un gust nedefinit, ca să vorbesc astfel. Cu alte cuvinte, pluteau toate într-o ceata, care nici nu se risipise, nici nu devenise compactă, ca să forţeze o limpezire. Şi acum Luc mă readusese în inima acestor stări, iar confesiunile lui Cuore mă impresionaseră peste măsură.

Dar despre faptul că Luc se cunoştea cu doctorul P... ce să mai înţeleg?

Pentru toate aceste gânduri, uimiri şi semne de întrebare, m-am dus la maiorul R... şi l-am rugat să-mi permită să fiu pus la curent cu rezultatul investigaţiilor colegei mele, locotenentul Mira M...

— De bună seamă, îmi răspunse maiorul R... consider că e necesar să cunoşti tot ce s-a întâmplat la Institut în timpul absenţei ci dumitale.

Datele, cât de sumare sunt, constituie un semnal de alarmă pentru noi. Cercetările Profesorului au ajuns într-o fază care poate constitui realizarea unuia din visele, aş zice milenare, ale omenirii.

Locotenentul Mira M... era o femeie tânără, de statura mijlocie, cu trăsături fine, dar ferme. N-aş putea spune că o cunoşteam foarte bine, dar ştiu că se bucura în rândurile colegilor şi

superiorilor noştri de o stimă şi preţuire aparte. Maiorul R... ştiuse ce face încredinţându-i-l pe doctorul P... Locotenentul Mira M... unea sensibilitatea cu logica într-un echilibru constant. Aşa, cel puţin, se spunea.

Maiorul R... îmi dăduse filele rapoartelor primite, şi-mi atrăsese atenţia că după lectura lor, urma să avem o discuţie. Am notat pentru mine câteva fraze. Iată-le:

„Doctorul P... mi-a părut distant, în primele zile. De o politeţe făcută. Mi-a cerut mai apoi câteva mici servicii, care au atras o oarecare schimbare de atitudine... Am constatat că nu este insensibil la farmecele unei femei... Ţinuta sa profesională continuă să fie corectă... După zece zile de când lucrez aici mi-a adus flori, m-a invitat în cabinetul său să bem împreună cafeaua pe care i-o prepara zilnic...

Este fiu de ţărani, dintr-o regiune de peste munţi. Părinţii i-au murit în împrejurări tragice: tatăl s-a sinucis aruncându-se într-o fântână, iar mama a murit în chinuri cumplite, în curma arsurilor cauzate de vâlvătăile unui bidon cu petrol, pe când încerca să aprindă focul.

Petrecute cu mulţi ani în urmă, toate acestea au lăsat traume în sufletul lui.

...Aş zice că e obsedat, uneori, de mania persecuţiei. Pomeneşte, în situaţii tipice, când îşi confesează nemulţumirile, de faptul că a fost

un elev bun şi apoi un student eminent „obţinând nota maximă la examenul de diplomă. I-am exprimat admiraţia mea, dar repetarea acestor succese de atunci, tonul infatuat care însoţeşte cuvântul, încep sa deranjeze şi să dezvăluie o latură interioară, nu lipsită de importanţă...

Pare un om capabil să trăiască sentimentul invidiei.

Afirmă că este un caracter franc, deschis, că nu agreează falsitatea, prefăcătoria. As înclina să cred că acestea sunt afirmaţii fără conţinut...”

(Locotenentul Mira M... relata în continuare câteva situaţii, pe care le-am reţinut fără să mi le notez. Mă interesează mai mult concluziile sale.)

„A fost însurat cu o colegă de facultate, îndată după terminarea studiilor. Pe atunci nu îi plăcea să vorbească, dar îi plăcea să se ştie că este admirat, sau compătimit pentru faptul că se considera un om cu o tărie de caracter puţin obişnuită şi înzestrat cu un spirit de sacrificiu rar întâlnit, întrucât soţia lui era infirmă, purtând sechelele unei poliomielite din copilărie, care îi îngreunau mersul foarte vizibil. Aveau împreună un copil. Nu ştiu cum a izbutit să obţină divorţul.”

(Ceva mai târziu, când am preluat din nou întreaga răspundere a acestei misiuni, extinzând investigaţiile, aveam să văd că locotenentul Mira M... exagerase în nota acuzatorie adresată doctorului P... în privinţa căsniciei acestuia. Pentru restabilirea realităţii, trebuie să spun că fosta soţie a doctorului P... fiind infirmă – poate este o explicaţie care o scuteşte de agravanta firească – era, sau devenise un spirit foarte egoist, acaparator, dincolo de limite suportabile. Treptat-treptat, cu un calcul demn de alte scopuri, „ajutată” şi de spiritul îngust al maniei sale, ea i-a îndepărtat prietenii şi relaţiile mai apropiate.

„Doctorul P... mi-aduce aproape zilnic flori, continuăm sa bem cafeaua împreună, la ora zece, în cabinetul său. Dacă n-ar pomeni atât de des de faptul că a fost un student eminent şi apoi şef de promoţie! Vorbeşte cu ironie şi dispreţ de foştii colegi de facultate, care i se par că au reuşit să realizeze în viaţă mai mult decât el.

Mă întreb la ce mai aspiră. Încep să fiu convinsă că, într-adevăr, subteran, este măcinat de un sentiment de invidie. Mi-a vorbit uneori, cu o nuanţă voit nepăsătoare, de înfăţişarea lui fizică nu tocmai atrăgătoare. O anumită paliditate, care arată un fond biologic

şubrezit, îi accentuează şi-i scoate în relief linia proeminentă a nasului, culoarea spălăcită a ochilor. Ultima lui legătură sentimentală a fost o studentă, blondă, vaporoasă (mi-a arătat-o într-una din zile la institut) o sârboaică foarte voluntară şi impulsivă. Un proiect de căsătorie cu această femeie a eşuat lamentabil. Atât mi-a spus, fără alte amănunte, şi glasul îi tremurase. A fost prima dată când am încercat un sentiment de compasiune pentru acest om.”

Am trecut, fără să notez, peste câteva file, pe care le-am considerat fără prea mare importanţă pentru mine, deoarece nu făceau decât să accentueze, ca o pastă pusa viguros într-un tablou, trăsături psihice ale doctorului P... deja conturate. Reţin un amănunt care ar putea fi important: Doctorul P... pare îndrăgostit de secretara Profesorului. Ajuns aici, am întrerupt lectura filelor şi am făcut o pauză. Mi-am preparat o cafea şi după ce am aşezat pe birou ceaşca din care aburii se ridicau aromaţi, am deschis larg fereastra. Înfloriseră salcâmii şi parfumul florilor albe şi mov se ridica până la mine. Câţiva puşti, în pantaloni scurţi şi bluze subţiri, se jucau pe gazonul verde din micul parc. Nu ştiu cât timp am rămas la fereastră. Joaca puştilor, strigătele curate, toată această agitaţie iscată din importanţa pe care o dădeau jocului, aerul tare

de primăvară, parcă mă smulgeau din odaia aflată în clădirea instituţiei unde lucram. Şi totuşi am revenit în faţa mesei pe care stăteau ceaşca de cafea şi restul filelor, multe din rapoartele locotenentului Mira M...

Am reluat lectura. După prima filă am tresărit.

„Doctorul P... a deschis uşa, m-a privit cu ochi dilataţi şi m-a rugat să-l urmez în cabinetul său. Părea foarte tulburat. În mâna care tremura abia perceptibil ţinea îndoita o filă de caiet. Am lăsat uşa deschisă între biroul meu şi cabinet, să aud dacă intră cineva, ori dacă mă sună Profesorul. L-am urmat curioasă.

— Mira, mi-a spus el, s-a întâmplat un lucru, extraordinar. Profesorul a lucrat în laborator toată noaptea. Singur. Se pare că ori a descoperit ceea ce căuta, ori e foarte aproape de acest pas.

A tăcut, şi-a scos batista din buzunarul halatului alb, şi-a şters fruntea şi obrajii care deveniseră şi mai palizi. S-a uitat la hârtia pe care o ţinea în mână, apoi la mine. M-am speriat. În priviri avea luciri demente.

— Ce s-a întâmplat, doctore? Nu înţeleg nimic, am simulat eu.

Nu mi-a răspuns îndată. Privea mecanic fila de caiet, apoi mă privea cu ochii lui spălăciţi. Părea că ezită să vorbească, ori poate repeta izbucnirea aceasta nefirească. Într-un târziu a

zis, ceva mai liniştit:

— În sfârşit, n-are importanţă că nu înţelegi... Important e că înţeleg eu... atât cât înţeleg. Pauză. Apoi: Mira, nu ştiu cum să-ţi vorbesc, nu e momentul să-ţi fac confesii, dar simt că am încredere în tine. Văzând că nu răspund, accentua:

— Simt că pot avea încredere în tine. Nu e aşa?

— Da, fireşte – am răspuns eu – da, trebuie să ai încrede re în mine.

Îmi dădeam seama că e un moment decisiv pentru misiunea mea şi nu trebuia să-l scap. Am reluat:

— Poţi vorbi liniştit. Nu ne aude nimeni. Ce s-a întâmplat cu Profesorul? Toată lumea ştie că lucrează la o descoperire foarte importantă în domeniul geneticii. Ai aflat ceva? Am forţat eu clipa.

— M-a privit lung. Părea acum stăpân pe sine, deşi lucirile acelea stranii nu-i dispăruseră cu totul din ochi. S-a apropiat de mine, mi-a cuprins umerii, m-a cercetat insistent (am făcut un efort ca să-i susţin privirea, apropierea asta fizică îmi repugna, dar m-am stăpânit) apoi a zis:

— Bine. Îţi mulţumesc. Am nevoie de tine. Uite, aici – şi desdoi fila de caiet – sunt nişte formule care mă interesează grozav. E ceva esenţial pentru mine, o chestiune de viaţă şi de

moarte, atât îţi pot spune deocamdată. Te rog să mi le copiezi.

— Bine, dar... am simulat protestul meu.

— Lasă, n-are importanţă. E foarte urgent. Trebuie să duc fila până ce Profesorul nu observă dispariţia.

În acel moment soneria zbârnâi lung. Mă chema Profesorul. Am ezitat. Doctorul P... tresări şi îndoi hârtia cu formule, pe care o ascunse în buzunar, cu gest spontan.

— Ce să fac? Am zis.

— Du-te! Vezi ce vrea, apoi vino de grabă aici. Într-o fracţiune de secundă i-am spus:

— Dă-mi formulele, ţi le copiez imediat.

— Nu, a zis doctorul P... foarte categoric, apăsând palma peste buzunar, du-te. Te aştept aici.

N-am stat mult. Profesorul mă rugase să-i fac o cafea tare. Şedea la birou cu o mulţime de hârtii asemănătoare aceleia pe care o sustrăsese Doctorul P... probabil din laborator. Nici nu m-a privit. Când am revenit în cabinetul Doctorului P... acesta dispăruse. Nu ştiu dacă au trecut mai mult de cinci minute, după care a intrat în biroul meu, m-a privit, din nou agitat, apoi fără să spună un cuvânt a intrat în cabinetul Profesorului. N-a zăbovit prea mult, l-am auzit pe Profesor strigând să fie lăsat singur. Doctorul P... a ieşit, a închis uşa cu grijă, era palid, foarte palid şi mi-a zis, mai

mult mi-a şoptit:

— Te caut mai târziu.

Într-adevăr, spre ora de plecare a venit la mine şi m-a întrebat dacă vreau să cinăm la un mic restaurant de pe malul lacului. Desigur, am acceptat.”

Urmau apoi câteva pagini în care locotenentul Mira M relata episoade pe care nu le-am reţinut, neacordându-le vreo semnificaţie deosebită. Doctorul P... nu mai pomenise nimic de fila cu formule şi nici de altceva, în legătură cu cercetările Profesorului. Se înserase de mult. Copiii lăsaseră joaca şi plecaseră. Mireasma salcâmilor albi şi mov era mai pătrunzătoare. Mă simţeam obosit. M-am hotărât să amin pe a doua zi lectura raportului întocmit de colega mea. Am strâns filele şi le-am încuiat în dulap. Am plecat. Un timp m-am plimbat prin parc, apoi m-am dus acasă. După o cină frugală şedeam lungit în şezlong în balcon. Lăsasem uşile larg deschise. Fumam şi reflectam asupra celor citite. Locotenentul Mira M... părea că se găseşte pe o pistă bună. Mărturisesc că eram mulţumit, pentru că bănuielile mele din toamnă începeau să se confirme...

Trebuie că telefonul suna de mai mult timp, pentru ca am tresărit auzindu-i apelul repetat, insistent. M-am ridicat, am intrat în odaie şi am

ridicat receptorul.

— Salut, mon vieux! Unde dracu ai fost atâta vreme? Mai ştii cine îţi vorbeşte?

— Bună seara, Sebastian, am răspuns. Glasul tău l-aş recunoaşte şi prin cablul transoceanic. Ce faci?

— Sunt la „Amazoane”, nu vii să bem ceva împreună? Mă plictisesc de moarte.

Am ezitat o clipă, apoi am zis hotărât:

— Nu, Sebastian, astă-seară nu pot. E ceva care mă retine. I-am auzit cascada râsului revărsându-se în receptor.

— Aha, bătrâne! Am înţeles. Nu eşti singur... S-o lăsam pe altă dată, dar să ştii că îţi simt lipsa.

— Şi eu vreau să te văd, Sebastian, crede-mă. Uite, peste câteva zile, cred că e realizabil. O.K.?

— O.K., a zis Sebastian. Te caut tot eu.

Am adormit destul de târziu. M-a trezit telefonul. Somnoros am întins mâna după receptor, fără să aprind lampa. Vocea pe care am auzit-o şi pe care aş fi recunoscut-o dintr-un vacarm mi-a alungat definitiv orice urmă de oboseală:

— Dimineaţa la ora cinci te rog să te prezinţi la mine. Scuză-mă că te deranjez. Îţi voi explica totul când ne vedem.

— Am înţeles, tovarăşe maior – am răspuns –

şi înainte o de a mai adăuga vreun cuvânt, am auzit la capătul celalalt al firului clinchetul receptorului pus în furcă...

Am aprins lampa şi m-am uitat la ceas. Era ora trei şi jumătate. Fără îndoială se întâmplase ceva cu totul deosebit. Mai puteam dormi? Zadarnic am încercat. Peste trei sferturi de oră am intrat sub duş. Mi-am făcut o cafea, m-am îmbrăcat. Afară, răcoarea zorilor aşternuse o boare subţire peste frunzele copacilor. Maiorul R... m-a primit îndată. Locotenentul Mira M... şedea într-un fotoliu. Cum m-a văzut, maiorul mi-a spus:

— Peste două zile pleci în străinătate, în oraşul D... În ziua de... se deschide Congresul Internaţional de genetică, la care participă şi o delegaţie de la noi, condusă de Profesor.

— Peste două zile? Am întrebat, nu fără uimire. Bine, dar... Maiorul R... îmi curmă vorba:

— Ai înţeles foarte bine: peste două zile. Totul este aranjat. Iată ce s-a hotărât, ascultaţi-mă amândoi. Locotenent Mira, dumneata îl vei însoţi pe Profesor, ca secretara a lui. Din delegaţie va face parte şi doctorul P... Pe care trebuie să-l supraveghezi foarte îndeaproape. E necesar să fii cât mai mult timp în preajma lui, să vezi dacă printre delegaţii străini la Congres are vreo relaţie neobişnuită.

Maiorul R... după o clipă, de tăcere, se

întoarse spre mine:

— Dumneata nu vei face parte din delegaţia oficială, dar vei avea acces la lucrările congresului, la recepţii etc. Şi acum să vă expun foarte amănunţit planul conceput.

Peste trei ore părăseam biroul maiorului R... eu şi colega mea, locotenentul Mira M...

Mi se încredinţase conducerea acestei misiuni sau, după cum spusese şeful meu, revenisem la ceea ce iniţial începusem în toamna trecută. Maiorul R... era convins că Profesorul, cercetările sale, rezultatele la care ajunsese, constituiau acum ţinta spionajului străin. Cu o intuiţie care avea să mă uluiască, el susţinuse că în funcţie de comunicarea ştiinţifică ce o va face Profesorul la Congresul internaţional de genetică, lucrurile se vor precipita. Maiorul R... calculase sosirea mea în oraşul D... cu câteva zile mai înainte de venirea delegaţiei noastre.

Drumul l-am făcut oarecum pe bucăţi, cu trenul, apoi cu vaporul. Am ales drumul pe apă şi pentru că timpul fizic îmi îngăduia şi pentru faptul că mi se păruse foarte tentantă o călătorie de câteva ore pe mare.

Aşadar, dimineaţa, la opt şi jumătate m-am îmbarcat pentru oraşul D. Plouă. Cheiul e cenuşiu. Cerul plafonat. Argintul din zidurile

cetăţii şi din palmierii înşiraţi pe ţărm devine plat, fără reflexe. Am ieşit în larg. Cerul şi marea au nuanţe similare. Numai elicea celui mai mare vas de coastă pe care mă aflam, lasă în urmă largi dâre de spumă, care se pierd în zare. Un stol de pescăruşi se aţine după noi, înscriindu-şi zborul elegant în voluta curenţilor. Ploaia a încetat. În stânga şi în dreapta apar insule cu vegetaţie destul de bogată. Stau pe puntea superioară. Am dat ocol vasului, la clasa întâi şi a doua. Sunt două restaurante şi două baruri. Destul de mulţi pasageri. Cred cu suntem câteva sute.

Aştept să se limpezească înaltul cerului. Se zice că aici în acest anotimp ploaia nu durează mult. Într-adevăr, marea e liniştită în continuare şi se arată semne de înseninare. Motoarele puternice ale navei torc molcom. Trecem printre două insule, foarte aproape una de alta, le disting foarte bine, până la amănunt. Pe neaşteptate, spre răsărit, cerul se întunecă. Nu-mi dau seama în ce direcţie merg norii. Vasul a început să aibă un uşor tangaj. Cerul s-a întunecat complet. Plouă iar. Pe fereastra elegantului restaurant, unde am coborât, văd puzderii de valuri cu crestele albe. Tună. Mai avem câteva ore bune până la D... Şi totuşi, la vest se arată o geană sidefie.

După o oră şi treizeci de minute ancorăm la

N... port în insula cu acelaşi nume. Este paradisiacă. Palmieri, chiparoşi, pini. Clădirile, din piatră majoritatea, cu etaj, aşezate în terase. La chei agitaţie caracteristică. Din nou ies larg. E un întreg arhipelag, dar insulele în cea mai mare parte, par nelocuite. Ploaia a stat. Cerul se mai limpezeşte. Pe puntea superioară, unde sunt, bate vântul cu tărie. Apa are aproape culoarea indigoului. Pasagerii se înfăşoară în haine de ploaie, cu gulerele ridicate. Se vorbeşte în diferite limbi. După exact patru ore ancorăm la S... o insulă de o rară frumuseţe. Între timp cerul s-a înseninat Complet. Soarele arde puternic. Ciudată climă. Marea e limpede, nebănuit de limpede. Se poate vedea în adâncime până pe la zece, cincisprezece metri, albastru transparent, ca un văl diafan. S... pare o cetate străveche, probabil a şi fost cândva. Plecăm. Înaintăm cu viteză prin arhipelag. Marea a redevenit calmă. E cald. Stoluri pe pescăruşi urmăresc vasul, aşteptând resturile de mâncare, de la bucătărie, ori cele aruncate de pasageri. Atunci se lasă, coboară pe ape, dar ne ajung cu repeziciune de necrezut. Le privesc siluetele subţiri, cu stern şi plisc puternic.

Cobor, pentru masa de prânz. Mănânc. Sunt servit impecabil. Nu toate mesele sunt ocupate. Vreau să beau o cafea şi să fumez o ţigară. N-am fumat de câteva ore, furat de noutatea

trăirilor, a peisajului. Plătesc, mă ridic şi mă îndrept spre barul de la clasa întâi. E o încăpere intimă, cu fotolii joase. Alămurile sclipesc discret într-un ornamentaţie dispusă cu mult gust. Prin hublouri se vede marea, indigo, verde, albastră cu tente galbene. E formidabilă. Mă îndrept spre o măsuţă de lângă un hublou. Periferic, înregistrez o siluetă şi înainte de a o privi aud o voce cu inflexiuni nebănuite:

— Hallo!

Mă opresc, privesc şi nu-mi pot opri o cumplită nedumerire. În faţa mea, pe un fotoliu scund, cu ţigara între degete şedea şi râdea foarte amuzată de mine Patricia Sheridan. Acea stranie apariţie din Poiana Soarelui. Mi-ar fi fost cu neputinţă să-mi imaginez vreodată, chiar şi în clipa care, se zice, poate deveni, incandescentă bătând în viitor, că, aici, pe vasul ce mă purta de la S... la D... spre capătul acestui drum acvatic şi, spre începutul unui episod, poate foarte important, din misiunea mea, aveam să întâlnesc această frumuseţe stranie. Nu-mi revenisem încă din starea de înlemnire, când ea continuă:

— Şi eu sunt tot atât de uimită ca şi tine. Nu mă aşteptam să te revăd în această, cum să zic, croazieră. Nu vrei să iei loc? Mă întrebă.

Abia acum observai că rămăsesem nemişcat, pironii.

— Da. De ce nu? Am răspuns, căutând să-mi regăsesc echilibrul lăuntric. Tocmai doream să beau o cafea.

— O bem împreună, nu?

Nu sunt un tip închistat, am mai spus-o, dar modul acesta foarte direct de a fi abordat, m-a descumpănit. Am căutat să parez. Mă simţeam în continuare neliniştit şi, fireşte, nu vroiam să se vadă. N-aş fi fost în stare să spun, de m-ar fi întrebat cineva în clipa aceea, dacă şocul se datora întâlnirii cu această fiinţă pe care o zărisem, o singură dată – şi aceea în compania unui străin bănuit şi urmărit de mine pentru spionaj, deci acestui fapt, ori apropierii imediate a unei femei de o distincţie tulburătoare, cum numai cunoscusem în viaţa mea, ori starea pe care o trăiam se datora ambelor supoziţii. După douăzeci, treizeci de minute, cred că mi-am revenit la o linie de plutire.

Am băut cafele şi cocteiluri de fructe cu gheaţă şi am fumat ţigări americane. În bar era plăcut şi se auzea, difuz, o muzică de jaz.

Eram convins că reuşeam să mă domin şi că vorbesc foarte degajat de aceea am tresărit, când Patricia Sheridan (îmi spusese să-i zic pur şi simplu Pat) vorbi: – Să ştii că nu mă mir. Eşti foarte tânăr şi trebuie să-ţi mărturisesc că sunt obişnuită ca bărbaţii să se piardă în apropierea mea. O; nu protesta. E drept, nu toţi, dar mulţi,

foarte mulţi chiar.

— Indiscutabil, eşti o femeie cu totul neobişnuită, am răspuns. N-aş spune că eşti o femeie frumoasă. (Mă privi surprinsă). Eşti mult mai mult. O ştii doar. Pari o apariţie desprinsă de pe basoreliefuri egiptene, ori asiriene.

— Ei, hai, ajunge. Vreau să ştii că îmi placi. De ce tresari? Mi-ai plăcut din România, din oraşul acela... cum se numeşte?

— Brana, am zis.

— Brana, da. Am vrut să te întâlnesc acolo, dar, făcu ea scuzându-se parcă, nu s-a putut.

— În schimb, iată-ne aici, zisei, aproape de ţinta călătoriei. După cât m-am informat, vasul nu mai acostează până la D...

— Aşa e, zise Pat. Debarcăm la D... Aş vrea să locuim în acelaşi hotel. Ai ceva împotrivă?

— Ştiu eu? Şi am început să simt că această femeie poate deveni stânjenitoare pentru misiunea mea. Am adăugat: mi-am reţinut o cameră la Hotel Lord şi nu văd cum...

— O.K. Spuse cu un surâs irezistibil. Să nu crezi în destin? Şi eu tot la acest hotel am reţinută o garsonieră.

După aproape şase ore de la plecarea din S... am acostat la D... Hotelul Lord este situat chiar în port. Nu mi-a fost greu să mă descurc, clădirea domina portul şi l-am zărit chiar de pe bordul vasului, când începuseră pregătirile

pentru acostare. Nici Pat nu avea bagaje multe. Un hamal i-a ajutat şi doar am traversat cheiul şi apoi o stradă nu prea largă şi am intrat în holul mare al hotelului. La recepţie am aflat îndată că Pat avea o garsonieră la etajul doi. Eu, la şase. Ne-am despărţit în uşa liftului înţeleşi să ne revedem seara pe terasă.

Am intrat în cameră. Are ferestrele spre partea opusă mării. Văd case vechi, cu acoperişurile din ardezie. Sunt clădite din piatră. E multă vegetaţie în fiecare curte, parcă ar fi grădini suspendate, unele deasupra celeilalte. Ici-colo, palmieri, pini. Mă dezbrac, despachetez, îmi aranjez lucrurile în dulap, apoi intru direct sub duş. Sunt puţin obosit. De-abia aşteptam să rămân singur – să mă dezmeticesc şi să mă bucur pentru cele două pre pe care io am până la întâlnirea cu Patricia Sheridan.

Am coborât pe terasa largă înaintea lui Pat. Am ales una dintre mesele rotunde de pai împletit ascunse, sub uriaşe umbrele parasolare, colorate, reclame ale firmelor de ţigări, pe care chelneri tineri îmbrăcaţi în alb începuseră să le coboare.

M-am afundat într-un fotoliu, tot din pai, am comandat un suc de fructe cu gheaţă multă şi am început să privesc în jur. Încă nu era lume prea multă. Am constatat că mulţi erau între

două vârste. Probabil tinerii apar mai târziu. Apoi privirile au întâlnit marea, mai bine zis un golf albastru violet, în care soarele în asfinţit arunca plăci roşii tremurânde. Erau acostate într-un loc ceva mai retras, în afara portului, o mulţime de iachturi; cu stâlpii catargelor înfipţi parcă în cer, cu velele strânse. Pat m-a descoperit înainte ca s-o văd eu.

— Hallo, Dan! zise, când fu aproape.

Am tresărit şi m-am ridicat din fotoliu, întâmpinând-o.

— Hallo, Pat!

Era îmbrăcată într-o rochie cu flori mari, foarte transparentă, foarte scurtă şi foarte decoltată.

— Eşti superbă, Pat! Nu m-am putut stăpâni să exclam.

Trupul ei tânăr şi bronzat, cu linii lungi, profilul extraordinar şi ochii adumbriţi, priviri care parcă veneau de foarte departe m-au tulburat şi probabil n-am reuşit sa ascund. A râs, a surâs mai degrabă cu un sunet reţinut, în vreme ce îşi scotea dintr-o poşetă mică din piele de şarpe, ţigările şi bricheta. Un timp am fumat amândoi în tăcere, privindu-ne foarte direct, cu senzaţia unei comunicări fără văluri. Mi s-a părut că pluteşte o clipă în pupila ei mărită nefiresc, o undă de tristeţe.

— Pat, am zis. Cine eşti tu în definitiv?

Privirile i-au revenit lucide, a continuat să se uite la mine şi-a aprins o altă ţigară (fuma fantastic de mult) şi de data asta a tăcut. Apoi, mi-a răspuns: – O simplă femeie care te place.

— Nu, nu e adevărat, am protestat, sau nu numai atât. Uite, îţi spun, încă din oraşul Brana – din barul acela semiluminat – îţi aminteşti? (ea a înclinat afirmativ pleoapele) am intuit, că nu eşti un om asemeni tuturor, iar azi, în numai câteva ore, impresia aceasta a devenit certitudine.

— Exagerezi, dragul-meu, a zis, mişcându-se felin în fotoliul de pai împletit. În fond ce ştii tu despre mine? De altfel, cred că nici nu e nevoie să ştii mai mult decât vreau eu.

— Evident, Pat! Nu sunt omul care să forţez confesia. Totuşi m-am obişnuit să cunosc pe cei de care viaţa mă apropie.

— Viaţa? zise cu un zâmbet uşor de dispreţ. Ce e viaţa? Să lăsăm asta, Dan. Vreau să uit câteva ore cine sunt. Nu mă interesează cine eşti. Fă la fel. Mai bine cheamă chelnerul şi plăteşte sucul de fructe, pe care văd că nu l-ai băut încă, şi să mergem. Ai mai fost în acest oraş?

— Nu, Pat. N-am mai fost.

— O.K. Atunci vino să-ţi arăt, în plimbare, fără pretenţii de ghid, aceste locuri extraordinare. Mâine, poimâine, adăugă, nu ştiu cât voi mai putea sta cu tine, deşi îmi voi

aranja programul astfel, ca să te pot vedea, cât voi rămâne aici. Nu prea mult, te previn. N-am venit aici în vacanţă. Şi încă ceva. Să nu faci prostia să te îndrăgosteşti de mine. S-a ridicat hotărâtă şi a pornit spre treptele largi care coborau spre chei. Când am ajuns-o, chemase un taxi. I-am deschis portiera şi după ce s-a urcat, am urmat-o şi m-am aşezat lângă ea. Automobilul circula cu mare viteză, ca şi celelalte, multe, foarte multe. A traversa o stradă, pare să fie un act temerar. Străbatem destul de repede oraşul. Deodată, Pat, care nu scosese un cuvânt de când plecasem de la hotel, se aplecă spre şofer şi îi vorbi într-o limbă necunoscută mie. N-am desluşit niciun cuvânt. Aveam să aflu că este vorba de punctul situat foarte aproape de intrarea în cetatea oraşului. Am: coborât. Am vrut să plătesc şoferul, dar Pat m-a oprit categoric şi a zis:

— Dan, îmi place să cred că am mai multă valută decât tine. Păstrează-ţi banii. Îţi vor trebui pentru vacanţă.

După care Pat mi-a prins braţul, tandră, şi ne-am îndreptat, prin furnicarul de oameni, înspre zidurile cetăţii. Recunosc că priveam cu multă curiozitate în jur. Un pont – leve ne trece din secolul XX în evul mediu, ori mai degrabă în epoca romană. Se văd scripeţii şi lanţurile care ridică micul pod, izolând cetatea de oraş. Sunt foarte, foarte mulţi tineri. Băieţii poartă, plete,

fetele sunt tunse scurt. Sunt îmbrăcaţi sumar, în pantaloni, cu pieptul puternic bronzat, unii desculţi. Fetele, multe, poartă sandale cu adevărat romane, talpă subţire, aproape inexistentă, prinse cu şireturi în zig-zag, până sub genunchi. Păşim pe mari dale de piatră patinată de vreme. Aproape imediat la intrare, o fântână, tot de piatră, ca şi clădirile cu unul sau două etaje. La balcoanele din fier forjat, ori pe turnuri şi turnuleţe sunt prinse steaguri viu colorate, albe, galbene, roşii, albastru deschis, cu diferite figuri şi desene. Aud vorbindu-se engleza, italiana, franceza. Parcă mai mult engleza. Sunt tulburat, noutatea mediului, mulţimea, graiurile pestriţe, mă farmecă, mă ameţesc. Pat continuă să stea strâns alăturată de mine, mă priveşte din când în când şi surâde, cu ochii, ei mari, ciudaţi, cu buzele pline, cu pometii obrajilor. Din când în când îmi spune, atrăgându-mi atenţia asupra unei clădiri (toate sunt din piatră, din bucăţi mari, geometrice, cu amprenta multor sute şi sute de ani):

— Aceasta este mănăstirea călugărilor franciscani, unde se află şi o farmacie de epocă. Intrăm. Multe odăi, curte interioară cu vegetaţie specifică, palmieri, oleandri mari, cât prunii la noi, cu flori opulente, violacee. Azi, fosta farmacie e un muzeu, în parte, păstrând manuscrise şi reţete ale vremii, portrete ale

oamenilor de ştiinţă care au lucrat aici, cu abnegaţie benedictină, de-a lungul secolelor; diverse unelte şi instrumente de uz medical şi farmaceutic. Ieşim, aş vrea să mai rămân, dar Pat spune – Vreau să-ţi fixez câteva puncte de reper, vei veni după aceea, în zilele viitoare, sper că rămâi mai mult, altfel n-ai văzut nimic. Acum n-avem timp, în curând se va înnopta.

În piaţa lungă, enormă, dreptunghiulară, păşim din nou prin mulţime pe dale de piatră. Altă fântână. Puzderii de porumbei se strâng. Pat mi-arată o clădire enormă, îmi spune că este Palatul Rectorilor şi că datează din secolul XV-XVI. Ocolim acest palat şi marea ne întâmpină generoasă. Încep să se aprindă lumini, ici-colo.

Ne apropiem de chei. Puzderii de bazare cu fel de fel de obiecte, din aramă, pânze brodate, figurine, mărgele şi multe altele, pe care n-am timp să le văd, pentru că Pat mă poartă cu ea, nu stă mult locului. Pe sub ziduri înalte, uriaşe, mă duce de-a lungul cheiului spre capătul micului golf. De acolo zăresc o insulă, nu prea departe. Văd mici hidrobuze înţesate cu pasageri, care se duc şi vin, cu zgomot de motor şi de apă caracteristic. Ne aşezăm pe o uriaşă piatră, din multe altele şi privim marea, bărcile, hidrobuzele luminate, conturul insulei, care se estompează. Ascult sunetele, glasurile valurilor, izbindu-se de diguri, aspir mirosul

sărat al apelor. Într-un târziu, s-a înnoptat, Pat îmi spune:

— M-ai uitat? Să mergem. Vei avea destul timp să vii şi să revii aici. Să ştii că fără ghid e foarte greu să te descurci. Va trebui să-ţi iei tot felul de hărţi, de pliante, să te ataşezi câte unui grup de turişti, care sunt însoţiţi de ghid.

— Ai dreptate, Pat. Aşa voi face. Sunt uluit...

Şi eram într-adevăr, dar venisem aici cu alte scopuri. De mâine, îmi continuam misiunea. „Vacanţa" mea se sfârşea. Dar Pat nu ştia toate acestea, n-avea de unde să ştie şi nicio raţiune să le ştie. Ne-am ridicat. Pat mă cuprinse cu amândouă braţele, abia mai puteam merge. Deodată s-a oprit, s-a înălţat spre obrazul meu şi m-a sărutat năprasnic pe gură. Nu-i păsa de mulţimea din jur, căreia, de altfel la rândul ei, nu-i păsa de noi. Multe perechi se îmbrăţişau lejer în văzul tuturor.

Am revenit la locul din micul port, unde am văzut bărci prinse cu odgoanele de chei. Erau destul de mari, cu un soi de cabine, luminate acum (între timp se întunecase, noaptea căzuse brusc, ca la tropice). Era agitaţie. Se prăjeau peştii pescuiţi probabil puţin înainte, se desfundau mari damigene. Pat m-a întrebat:

— Dan, vrei să mâncăm aici? Mi-e foame. Se mănâncă admirabil şi se bea un vin roşu, foarte bun.

— Desigur, Pat. Dar unde vrei să mâncăm?

Pat a râs amuzată, m-a împins uşor spre una din acele bărci acostate la chei, am coborât câteva trepte şi ne-am aşezat la o măsuţă, lângă nişte necunoscuţi, care ne-au făcut loc. Vorbeau italiana şi erau tineri. Pat le-a mulţumit, apoi s-a adresat unui bărbat voinic, frumos, patronul acelui improvizat bistrou. După puţin timp ni s-au adus câte doi peşti la grătar, în farfurii, cred de pământ (lumina improvizată era destul de palidă) şi în căni de lut, acel faimos vin roşu.

Pat mânca lacomă. N-am mai stat pe gânduri şi am făcut la fel. Abia acum mi-am dat seama cât mi-era de foame.

Din nou, prin mulţime, în piaţa mare, dreptunghiulară cu dale mari de piatră. Era cald, foarte cald. Abia înaintam şi dacă Pat nu s-ar fi ţinut strâns de mine, ne-am fi pierdut. Tinerii, veniţi din multe ţări, vorbeau cu glas tare, cântau. Ne-am îndreptat spre ieşire. În apropierea fântânii cu etaje suprapuse se strânseseră mulţi oameni. Ne-am apropiat şi ne-am oprit. Erau băieţi şi fete care cântau, acompaniindu-se de ghitare. Din când în când se opreau, îşi scoteau, unii pălăriile mari cu boruri largi, şi le întindeau spre cei ce ascultaseră. Monedele au început să cadă în pălăriile întinse. Apoi iar cântau aşezaţi pe ghizdurile fântânii, ori pe trepte. Pat m-a tras

înspre ei şi a început să cânte, după ce ne-am aşezat pe pietre. Avea o voce stranie, joasă, cu inflexiuni nefireşti. Se cânta în diferite limbi, spaniolă, italiană, engleză. Altele necunoscute mie. Pat era transfigurată.

Am stat până noaptea târziu. Ne-am întors la hotel. Eram foarte obosit. În dreptul etajului 2, când s-a oprit liftul, m-am despărţit de Pat şi am stabilit să ne vedem a doua zi.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţa, prin storurile lăsate, răzbea soarele puternic.

M-am uitat la ceas: ora 9. M-am bărbierit, am făcut un duş cu apă foarte rece. M-am îmbrăcat în fugă şi am plecat. De azi, reintram direct în rostul prezenţei mele în acest oraş. Trebuia să identific hotelul unde urma să sosească în această seară delegaţia oamenilor de ştiinţă români, la Congresul internaţional de genetică, precum şi clădirea în care se va desfăşura congresul. Mai trebuia să întâlnesc şi să cunosc oamenii care, într-un fel sau altul aveau contingenţă cu lucrările acestui for. La recepţie m-am interesat unde se găseşte cartierul E. Mi s-a răspuns că e situat pe malul opus al golfului, vizavi de hotelul în care locuiam, dar că nu erau ambarcaţiuni care să asigure traversarea. Mi s-a indicat drumul pe lângă ţărm şi am plecat. Am ieşit din hotel. Într-adevăr lumina soarelui era neobişnuit de

puternică. Prin lentilele foarte închise ale ochelarilor o simţeam arzând. Trec pe lângă cheiul rezervat ambarcaţiunilor particulare. Acum se văd cu toate detaliile. Sunt dotate cu vele dar şi cu motor. Sunt lungi de peste 30 de metri, cele mai multe, au cabine, umbrar, salonaşe, lemnul galben străluceşte ca şi alămurile. Saltă zvelte pe apele cu tente violet.

Se numesc: Anadiomene-Venezia, Mermoiden-Wisbeeh, Trollungen, Lynora-Mogadiscio, Libra-New-York, Lucy III-Panama, Lydia, Chris-Trodheim, Brittina III-Londop, Rita.

Urmez sinuozităţile golfului, găsesc un autobuz şi peste vreun sfert de oră cobor într-o staţie din peninsula E. Mi se pare toată o inflorescenţă de vile cu grădini de pini, chiparoşi, palmieri, căţărate multe pe coline. Mă opresc sub un pilc de pini, a căror umbrelă foarte înaltă şi bogată mă apără de soarele torid. Reuşesc, după vreo jumătate de oră. Să aflu unde este biroul de organizare a Conferinţei Internaţionale de genetică. Mă interesez unde va fi găzduită delegaţia română. Mi se răspunde politicos în engleză, indicându-mi-se drumul până la vilă. O găsesc, este o vilă înconjurată de arbori şi verdeaţă, situată într-o parte a peninsulei. Lucrările congresului se vor desfăşura într-una din sălile Palatului Orăşenesc. Câteva ore mai târziu aveam să văd

că pe lângă acest palat trecusem aseară împreună cu Pat (unde o fi ea acum şi ce face?) şi se afla aproape în imediata vecinătate a debarcaderului de unde porneau hidrobuzele spre insula L... şi unde cinasem cu Pat.

Toate delegaţiile la congres urmau să fie găzduite în această uriaşă peninsulă, ca şi delegaţia noastră. Unele dintre delegaţii sosiseră, lucrările începeau a doua zi, printr-o sesiune festivă, apoi vor continua prin câteva comunicări de răsunet, după cum am aflat de la câţiva gazetari occidentali. M-am integrat unui grup de ziarişti, am întâlnit câţiva mai amabili, cu care am şi luat masa de prânz împreună. Evident, discuţiile au avut ca unic subiect comunicările ştiinţifice programate şi mi-am dat seama că în centrul atenţiei se afla un singur nume, acela al savantului român, care avea să sosească astă-seară. Am mai aflat că o serie de gazetari occidentali, reprezentând ziare de mare tiraj şi răsunet internaţional, se pregătiseră să-l întâmpine pe Profesor. Încă o dată trebuia să recunosc câtă dreptate avusese Maiorul R... care, înainte de plecarea mea din ţară, îmi spusese că mă aşteaptă situaţii neprevăzute, în care urma să iau decizii prompte, neşovăitoare, rapide, ce puteau avea consecinţe necalculabile. Misiunea aceasta, spusese Maiorul R... depăşea tot ce mi se încredinţase până atunci şi puteam fi, într-un

anumit sens, invidiat de toţi colegii mei. E o şansă, adăugă superiorul meu, care se oferă poate odată în viaţă. Înţelesesem limpede ce vrea să-mi spună. Nu venisem să spionăm ori să râvnim, ori să atentăm la bunul altuia, ci numai să ne apărăm ce este al nostru, chiar dacă mai târziu, în ipoteza că descoperirile Profesorului mergeau până la capătul dorit de el, aveau să aparţină umanităţii. Dar părintele lor, ca să zic aşa, era unul de-ai noştri, care trebuia apărat, ferit, el şi cercetările lui epocale, de orice tentativă a spionajului internaţional.

După-amiază, până aproape de ora sosirii delegaţiei noastre, m-am dus, împreună cu un gazetar francez, unul japonez, altul american, la invitaţia lor, pe una din plaje. Am stat pe o terasă şi am băut Coca-Cola, sucuri de fructe în care pluteau cuburi de gheaţă, am mâncat banane şi struguri cu boaba enormă.

N-am contenit să vorbim aproape tot timpul, despre congres, despre savantul român, de reputaţie mondială. Probabil i-am dezamăgit, dacă îşi puseseră în gând cumva, că vor putea afla de la mine mai multe amănunte decât ştiau ei. Şi se pare că erau destul de bine informaţi. Printre fraze, remarci, supoziţii, unele entuziaste, admiram siluetele înotătorilor, femei şi fete, tineri în toată splendoarea lor. Înainte cu două ore de momentul sosirii delegaţiei române, m-am despărţit de ziarişti şi

am plecat la vila destinată delegaţiei noastre. Când mai era o jumătate de oră până la sosirea Profesorului, curtea vilei s-a umplut de gazetari şi fotoreporteri. N-a mai trecut mult până şi-au făcut apariţia două Mercedes-uri negre, din care au coborât membrii delegaţiei noastre, în frunte cu Profesorul şi Doctorul P... apoi secretara Profesorului şi reprezentanţii gazdelor. Profesorul, cu făptura lui distinsă, purtând semne de oboseală, a fost înconjurat de ziarişti. Aparatele de fotografiat au început să scoată sunete metalice caracteristice, microfoanele să se lungească din măgurile portative şi întrebările să curgă, formulate în engleză, franceză şi germană. Se vedea că marelui savant român îi repugnă o atare publicitate, părea încolţit, răspundea monosilabic, politicos, până când a intervenit în mod neaşteptat Doctorul P... care l-a prins de braţ pe Profesor, rugind să se înţeleagă că marele om e obosit de drum, că de altfel a lucrat tot timpul voiajului. A trebuit să i se alăture şi secretara Profesorului, apoi chiar gazdele care întâmpinaseră delegaţia noastră. Încet, grupul s-a apropiat de intrare şi foarte categoric oamenii din suita Profesorului au oprit toată avalanşa inoportună la uşa vilei, pe terasă.

Într-un hol mare, de la parterul vilei,

personalul pus la dispoziţie cu eleganţă de gazde a întâmpinat pe oaspeţii noştri urându-le bun venit. Au fost luate geamantanele şi valizele, delegaţiei noastre i s-au oferit băuturi răcoritoare. După o scurtă destindere în fotoliile largi, sub lumina blinda a storurilor transparente de la ferestrele mari, în atmosfera deosebită a plantelor mediteraneene răspândite bogat în încăpere, delegaţia noastră a fost invitată să ocupe camerele repartizate. Am hotărât ca lângă apartamentul Profesorului, să se instaleze locotenentul Mira M... Doctorul P... n-a părut prea surprins de prezenta mea aici. Profesorul a hotărât să rămână în vilă să se odihnească. Doctorul P... era indecis. Mi-a prezentat-o pe secretara Profesorului, fără să-i spună, în prezenţa mea, ce muncă îndeplineam. Evident, şi locotenentul Mira M... şi eu, am simulat că ne întâlnim pentru prima oară în viaţă. Rămânând o clipă singuri i-am spus că o aştept în hol, nu peste mult timp. Agitaţia stârnită de sosirea delegaţiei noastre s-a potolit, gazetarii şi fotoreporterii au părăsit terasa şi apoi curtea vilei, personalul de serviciu s-a retras şi încet liniştea s-a aşezat peste clădire, peste grădină.

Locotenentul Mira M... a coborât în hol. Am ieşit amândoi pe terasă şi apoi în grădină. Ne-am aşezat pe o bancă de piatră din faţa unei fântâni ţâşnitoare, la umbra unui palmier.

— Cum a decurs drumul, Mira? Am întrebat-o.

— Fără nimic semnificativ, mi-a răspuns. Profesorul pare extrem de absorbit de lucrările lui. A discutat foarte puţin cu Doctorul P... Deşi am impresia că încearcă să se domine, cred că Profesorul este emoţionat la gândul ecoului pe care îl va stârni comunicarea sa în cadrul Congresului de genetică.

— Evident, am zis, mi se pare firesc. Aici nu se vorbeşte decât de acest fapt. Gazetari, corespondenţi şi comentatori de presă nu fac altceva decât să discute în jurul acestui eveniment. După suita de articole publicate de Profesor anul trecut în revistele occidentale nu e de mirare.

— E de la sine înţeles. Ce ai hotărât? mă întrebă Mira aprinzându-şi o ţigară şi căutând să fie cât mai degajată în gesturi faţă de mine, dar fără să trădeze vreo apropiere.

— Să nu te desprinzi o clipă de Profesor. Asta în primul rând. Apoi nu-l neglija pe doctorul P... Apropo, cum s-a mai purtat individul?

— A fost tot drumul agitat. Ca şi în preajma plecării. Mi-a mărturisit că avea emoţii în legătură cu venirea lui aici. Nu era convins că va obţine viza de ieşire din ţară.

— De ce?

— Nu mi-a spus. A motivat vag că astfel de stări trăieşti când aştepţi cu multă nerăbdare

să participi la o întâlnire de o asemenea importanţă cum este acest congres.

— Dar despre intenţiile lui de a-şi procura formulele Profesorului?

— Mi-a zis că a fost o nebunie din partea lui, că nici el nu ştie cum să-şi explice. Fireşte, nu cred un cuvânt din ce spune. Apoi, după o pauză: continuă să mă curteze.

— Să mai spui că nu ai trecere la bărbaţi, am ironizat-o.

— Dan! Nu fi rău.

— Am glumit, iartă-mă. Dar, vorbind serios, nu-l scăpa din ochi. Eu voi fi tot timpul alături de tine.

Mira a tăcut un timp, privind cu desfătare vegetaţia din jur.

— Ştii? Mi-a spus ea, e prima dată în viaţă când văd palmierii la ei acasă.

— Lasă, i-am răspuns, după ce se vor limpezi toate pentru care suntem aici, o să-i spun şefului să-ţi dea un concediu să vii pe Adriatica. Este şi intenţia mea, de altfel.

— Ar fi minunat. Acum plec. Sunt, totuşi, obosită, ne aşteaptă câteva zile de tensiune. Şi, în plus, spuse locotenentul Mira M... ironic, n-aş vrea să-l fac gelos pe Doctorul P... Am râs amuzaţi şi ne-am despărţit, făgăduindu-ne să ne vedem a doua zi la Palat. Am părăsit vila, îndreptându-mă spre o staţie de autobuz. Se înserase şi vroiam să mă întorc la hotel.

Am coborât, nu departe de acel debarcader, unde continuau să fie ancorate iahturile cu nume atât de muzicale, ori ciudate. Pe punţi, luminile erau aprinse şi stăpânii acestor elegante ambarcaţiuni îşi luau cina serviţi de oamenii lor, ca de nişte umbre. Am traversat strada din port, am urcat treptele hotelului, am intrat în holul mare şi, cerând cheia de la recepţie, mi s-a înmânat un plic. În lift l-am desfăcut. Era de la Pat, mă aştepta să cinăm împreună. Spunea s-o sun imediat ce sosesc, în garsoniera ei.

Am intrat la mine, m-am dezbrăcat din mers şi după ce am făcut un duş, am sunat-o pe Pat. Mi-a răspuns îndată. Mi-a zis că aştepta de aproape o oră şi că moare de foame.

Mi-a deschis uşa de îndată ce am apăsat pe butonul soneriei. Văzând-o, am rămas locului, uluit. Pieptănătura, fardul şi rochia foarte mulată pe trup erau, chiar şi pentru un om lipsit de imaginaţie, vechiul Egipt, femeile lui care au trăit cu mult, mult timp în urmă.

— Semeni cu Nefertiti[20], am şoptit.

— Hai, intră! Mi-a răspuns tot în şoaptă Pat.

---

[20] Nefertiti (n. cca.1370 î.Hr. – d. cca. 1330 î.Hr.) regină a Egiptului din Dinastia a 18-a, „Marea soţie” a faraonului Amenhotep al IV-lea, zis şi Akhenaten. Ea a domnit aproximativ între 1379–1361 î.Hr., în vremea marii reforme religioase conduse de acest faraon, care a promovat cultul unic al discului solar, Aten. Ea a fost şi soacra şi, se pare, şi mama vitregă a faraonului Tutankhamon.

Să fumăm o ţigară şi să-ţi ofer un pahar de Queen Anne. Apoi vom asculta muzică. Mâncăm aici la mine, am trimis comanda jos la restaurant. Pat se mişca prin camera luxoasă cu gesturi de ritual. Un lampadar răspândea o lumină difuză.

— Ce muzică vrei să asculţi? M-a întrebat, scoţând mai multe casete. Jazz? Oskar Peterson[21]? Charles Mingus[22]?

— Îmi plac amândoi am răspuns. Ai imprimări recente?

— Desigur, răspunse Pat. Să începem cu Peterson.

Muzica era bună, wisky-ul tare şi Pat atât de stranie, în apariţia ei de egipţiană desprinsă de pe basoreliefuri milenare. Într-un târziu am zis (şedea în faţa mea, într-un fotoliu larg şi comod):

— Ce faci tu, Pat, aici, unde se pare că n-ai venit să-ţi petreci vacanţa?

Pat şi-a revenit din adâncimile ei, a scuturat

---

[21] Oscar Emmanuel Peterson (n. 15 august 1925, Montreal, Canada – d. 23 decembrie 2007, Mississauga, Canada) a fost un pianist şi compozitor de jazz canadian. Oscar Peterson a fost considerat de către unii critici muzicali ca fiind printre cei mai buni pianişti ai lumii [6] A cântat în faţa publicului din întreaga lume mai bine de 50 de ani.

[22] Charles Mingus (*22 aprilie 1922, Nogales/Arizona – †5 ianuarie 1979, Mexic) a fost un contrabasist şi compozitor american de jazz. La începutul carierei Mingus a cantat împreună cu Charlie Parker, Thelonious Monk, Dizzy Gillespie şi alţii, mai târziu a înregistrat albume ca lider sub numele lui propriu. Compoziţiile lui îşi au rădăcinile în muzica gospel şi blues.

scrumul fin dintr-un ţigaret lung de chilimbar şi mi-a răspuns scurt:

— Dragul meu, convenţia noastră, tacită dacă vrei, e să nu mă întrebi nimic din viaţa mea (dacă eu nu-ţi voi spune – şi nu cred că-ţi voi face confesii), să nu mă întrebi ce fac şi ce voi face. Nici pe mine nu mă interesează cine eşti. Ne-am întâlnit aici, ne-am reîntâlnit, îşi îmblânzi ea cu un surâs vorba, asta e important. Vom petrece aici câteva zile, apoi... fiecare pe drumul lui. O.K.?

— Dacă tu vrei, Pat, am zis. Dar mie îmi place să cunosc oamenii.

— Cunoaşte-mă aşa cum eu mă dezvălui. Nu ţi-e de ajuns, prostuţule?

— Nu-mi place cuvântul ăsta, Pat. Am avut oroare de diminutive, Uite. Vezi, gândindu-mă la tine, mi-e imposibil să nu-mi amintesc prima ta imagine, întâia întâlnire cu tine, acolo, la Brana şi în Poiana Soarelui. Şi atunci îmi apare chipul acelui bărbat care te însoţea.

— Dan! Eşti gelos, sau...?

— Sunt gelos, dacă vrei! Dar, îmi dau seama că e dificil să mă înţelegi. Suntem structuri diferite, deşi pe undeva ne apropiem foarte mult. Venim din lumi diferite.

— Lasă acele lumi pe orbita lor. Nu mă indispune. Vreau să petrec cu tine noaptea aceasta, nu înţelegi? Nu ţi-e de ajuns? În acea clipă se auzi în uşă o bătaie discretă. Pat spuse:

Come în! Şi un chelner îmbrăcat în alb intră împingând o măsuţă pe rotile, pe care era cina comandată de Pat.

— Mulţumesc, spuse Pat, sec. Poţi să laşi totul aşa, voi servi eu.

Chelnerul se retrase şi Pat servi impecabil icre negre, stridii şi un sos picant de ciuperci cu picioare de broască, un vin alb foarte plăcut.

Mai târziu, pe fundalul muzical al unor nocturne de Chopin, Pat îmi oferi cafea tare, amară şi ţigări.

Dimineaţa, devreme, m-am dus la palatul unde urma să aibă loc festivitatea deschiderii lucrărilor Congresului internaţional de genetică. Gazetarii îşi făcură apariţia, apoi se formară grupuri. Se discuta cu glas tare, se pregăteau aparatele de filmat şi fotografiat. Drapelele ţărilor participante fluturau deasupra impunătoarei şi sobrei clădiri a Palatului. Nu peste mult timp, începură sa sosească delegaţiile.

Agitaţia, în marele hol de marmură, isca un zumzet imens de stup de albine. Felul în care gazetarii se precipitau şi aparatele de filmat începeau să toarcă metalic, ori blitzurile să lumineze, sublinia importanţa delegaţiei care sosise. Cea mai intensă mişcare s-a produs însă la apariţia delegaţiei ţării noastre. Cu greu Profesorul a putut să se strecoare printre

gazetarii care deveniseră extrem de insistenţi şi a fost nevoie de multă energie din partea celor care îl însoţeau, pentru a pătrunde în sala destinată deschiderii festive a Congresului. Am asistat la această ceremonie. În cuvântul rostit preşedintele a făcut elogiul personalităţii savanţilor care lucrează în domeniul geneticii şi ale căror cercetări sunt de natură să revoluţioneze ştiinţa modernă şi care, de pe acum, au trezit speranţele omenirii. Numele cel dintâi elogiat a fost al Profesorului român.

Nu are rost, socot, să redau pas cu pas amănunte din acele zile însorite, hotărâtoare în declanşarea şi precipitarea evenimentelor care aveau să stârnească surprize ieşite cu totul din făgaşul normal al existenţei multora şi să aducă modificări în structura psihică a prietenilor mei adolescenţi. Mă voi limita să spun mai întâi că ecoul provocat de comunicarea savantului român a întrecut orice închipuire. După cum se discuta în lumea savanţilor participanţi, şi a gazetarilor, nimeni nu se aştepta să fie atât de avansate cercetările Profesorului, încât obţinerea unor rezultate spectaculoase nu mai era considerată decât o chestiune de timp şi aceasta nu prea îndelungat. Profesorul preconiza înfiinţarea în mai multe ţări a unor centre de consultaţii genetice, a unor clinici speciale şi institute care să efectueze în plus

investigaţii în vederea stabilirii unui diagnostic prenatal. Studiilor şi examinărilor prenatale, Profesorul le-a acordat o mare importanţă în deschiderea unor perspective cu totul noi în domeniul profilaxiei genetice. Marele savant român afirmase că în foarte scurt timp, între 30–40 boli metabolice determinate genetic vor putea fi diagnosticate în cea de-a 12-a până la a 16-a săptămână de sarcină. Profesorul a anticipat, afirmând că se va utiliza ca metodă analiza lichidului amniotic, mai precis, a celulelor letale care plutesc în lichidul amniotic. Profesorul a încuviinţat şi o conferinţă de presă care a avut loc la reşedinţa delegaţiei române. El a continuat seria dezvăluirilor, ca urmări foarte posibile ale rezultatelor cercetărilor sale. „Părinţii ai căror copii suferă de grave malformaţii de natură ereditară, a spus Profesorul român, nu trebuie să dispere. Se vor utiliza, foarte curând, o serie de metode destinate să remedieze sau cel puţin să amelioreze tulburările respective. Apariţia unor maladii determinate genetic poate fi astfel prevenită printr-o terapie specială, printr-un regim alimentar care să nu conţină anumite substanţe ce nu pot fi descompuse de organism sau, dimpotrivă prin administrarea unor preparate destinate să înlocuiască anumite substanţe ce nu pot fi produse de organism”.

— În ce va consta „terapia specială”, sau

„regimul alimentar” de care vorbeşte savantul român? Au întrebat mai mulţi gazetari străini.

— Cum se vor depista substanţele care nu pot fi produse de organism?

— Ce asigurări se pot lua ca să nu se ajungă la degradarea materialului genetic?

— Când se va putea vorbi de aplicarea unei chirurgii genetice?

La toate aceste întrebări şi la altele de care nu-mi mai amintesc, considerate ulterior ca neinteresante, Profesorul P. Refuzat să răspundă. La o singură întrebare a mai consimţit să vorbească, referitor la distrugerea mediului ambiant de către om şi pericolul pe care acest fenomen îl reprezintă pentru universul genetic uman. „Numărul substanţelor mutagene, de natură să provoace modificări la nivel cromozomial – a spus Profesorul – se află în continuă creştere în regiunile înalt industrializate de pe glob, fie sub formă de produse alimentare, cosmetice, detergenţi, medicamente, cât şi surse de radiaţii, materiale sintetice, erbicide şi combustibili. Deşi tulburările declanşate de factorii ambientali sunt în bună parte neutralizate de „enzimele reparatoare”, unele dintre ele pot fi atât de grave, încât paralizează întregul sistem de autoapărare al organismului.

— Ce e de făcut? A întrebat cineva.

— Trebuie lansată o vastă campanie, la scară

mondială o investigare a tuturor substanţelor bănuite a fi mutagene.

Profesorul, spunând aceste cuvinte, s-a ridicat din fotoliu, a mulţumit tuturor şi s-a retras.

Prezenţa unui anumit om la această conferinţă de presă m-a, impresionat. Ştiam, convingerea se conturase de definitiv, cine este în realitate şi ce urmăreşte. Acest om era Patricia Sheridan.

Când, după o oră, m-am reîntors la hotel şi am vrut să vorbesc cu Pat, uşa garsonierei sale a rămas încuiată la toate insistenţele mele. Am coborât la recepţie şi am întrebat dacă cineva lăsase o scrisoare pe numele meu. La răspunsul negativ, am mai întrebat dacă Patricia Sheridan este în camera sa. Mi s-a mai răspuns că achitase nota şi plecase acum o jumătate de oră la aeroport. Nu se cunoştea destinaţia, dar urma să se îmbarce la bordul unui avion al companiei Pan American, care făcea prima escală la Paris.

Am urcat în camera mea. Îndată ce am deschis uşa, am zărit un plic alb, dreptunghiular, cu antetul hotelului. L-am ridicat. Era de la Pat. L-am deschis şi am citit următoarele cuvinte: „Dragă Dan, iartă-mă că plec fără să-mi iau rămas bun. N-are rost să te

întrebi prea multe. Totul a fost minunat cu tine. Nu ştiu, nu cred că ne vom mai reîntâlni vreodată. Dar cine poate cunoaşte firul până la capăt? În locul tău aş încerca să uit. Aşa voi face şi eu. O.K.? Pat."

Ar însemna să nu fiu corect în primul rând cu mine, dacă n-aş recunoaşte că plecarea Patriciei nu mă lăsase, cum se zice, rece. Era o femeie cu totul neobişnuită, o făptură pe care nu o întâlneşti de prea multe ori în viaţă. Acum, când trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că n-am s-o mai văd, începeam să-mi dau seama că pierdusem ceva. Încă nu ştiam ce şi cât, dar un gol rămăsese, undeva, în mine. Căutam să reconstitui imaginea, silueta ei, profilul acela fantastic, părul negru, lung, ochii mari, imenşi. Nu reuşeam. Se pierdea ca un fum. Apoi îmi răsuna în urechi glasul ei ciudat, cu inflexiuni nemaiîntâlnite.

Ce puteam face? Mă zărise Pat la conferinţa de presă a Profesorului în mulţimea înghesuită oarecum în holul vilei? Stătusem destul de retras, dar nu pot spune nici că m-a văzut, nici că nu m-a văzut. Tocmai intenţionam s-o întreb dacă era atât de interesată de genetică ori, pur şi simplu, pentru că Profesorul român stârnise atâta vâlvă prin noutatea şi extraordinara importanţă a comunicărilor sale, era un om „en vogue" şi obiect de curiozitate pentru o anumită categorie de străini?

Nu înclinam spre această ultimă ipoteză. Pat nu părea un astfel de specimen. Atunci? Rămânea valabilă cealaltă ipoteză? Ori mai există şi o a treia ori a patra explicaţie? Îmi amintesc că în seara zilei în care avusese loc Conferinţa de presă a Profesorului, am plecat la vila unde fusese găzduită delegaţia noastră. Locotenentul Mira M... şedea într-un fotoliu de pai pe terasă. Lumina becurilor puternice izbucnea prin frunzele bogate în sevă ale palmierilor şi vegetaţi ei mediteraneene.

— Bună, Dan! zise ea, de îndată ce mă apropiasem. Te aşteptam.

Mă aştepta?

— Bună, Mira, am spus şi mi-am tras un fotoliu, tot de pai, lângă ea. Ce face Profesorul?

— Doarme, cred. A avut o zi grea astăzi. Mi-a spus ceva mai înainte, pe când îl conduceam pe scări înspre apartamentul lui după o scurtă plimbare prin grădină, că mulţimea aceasta zgomotoasă îl oboseşte, că îi ia din energia şi din timpul lui de lucru. Nu mai doreşte decât să se întoarcă în ţară, în laboratoarele sale şi să-şi continue munca.

— Dar Doctorul P...? Am zis.

— A, a fost nervos după ce ai plecat. Închipuie-ţi, o parte din gazetari au revenit ceva mai târziu, cu intenţia să stea de vorbă cu Doctorul P... El i-a primit, satisfăcut în orgoliul său, şi i-a invitat în pavilionul din grădină. L-am

însoţit. Să-l fi văzut! Ei bine, a fost penibil! Atât era de orbit de importanţa pe care i-o acordau corespondenţii unor mari ziare occidentale încât nu vedea că aceştia, socotindu-l colaboratorul cel mai apropiat al Profesorului, voiau sa afle amănunte pe care Profesorul refuzase să le destăinuie.

Gazetarii, în primele momente, au crezut că este o manevră obişnuită din partea Doctorului P... şi au insistat, cu subtilitate şi nu fără a-l flata, simulând că îi atribuie mari merite în evoluţia cercetărilor savantului român. Când şi-au dat seama ca Doctorul P... nu cunoaşte într-adevăr ideea urmărită de Profesor şi că rolul lui se reduce în a trăi în umbra uriaşă a acestuia, urmărind doar faze izolate dintr-un ansamblu de cercetări, o parte din gazetari nu şi-au ascuns dezamăgirea provocată, nu de realitatea în sine – mă înţelegi?

— Ci de omul cu care stăteau de vorbă. Şi au plecat destul de ostentativ. Câţiva au mai rămas. Întrebările lor ţinteau făţiş spre latura facil spectaculoasă a ciudăţeniilor, care în fond nu există, din viaţa Profesorului.

Mira a tăcut.

— Vorbeai la început de o stare aparte a Doctorului P.

— A, da. După ce au plecat toţi ziarişti, a izbucnit. Se vedea că atât aşteptase. A început să se plângă revoltat că Profesorul este un

egoist fără seamăn, că nu-l interesează decât propriile lui interese, că vrea să facă totul singur, deşi el, Doctorul P... i-ar fi putut fi de folos, că poate s-ar fi ajuns mai repede la descoperirile urmărite; că situaţia asta umilitoare n-o mai suportă şi că îşi va da demisia, de la institut, de îndată ce se va înapoia în ţară. A fost dezgustător.

— Şi după aceea? Am întrebat, văzând că Mira tace.

— După aceea a plecat. Spunea că vrea să fie singur, să se liniştească. Probabil s-a dus la vreun bar ori, pur şi simplu, se plimbă pe faleză. Vom afla mai târziu.

O pauză mai lungă, în care ne urmăream gândurile.

Mira, ca şi când tot timpul voise să-mi spună şi de-abia acum şi-a reamintit:

— Dan. Ai remarcat azi la întâlnirea Profesorului cu ziariştii prezenţa unei femei neobişnuite?

Am tresărit. Şi eu mă gândeam la Pat. Oare pot fi de ajuns numai câteva ore, în câteva zile, ca să te apropii într-un asemenea mod de un om, încât să ţi se pară neverosimilă existenţa acelei făpturi?

— Nu, i-am răspuns, şi am simţit că roşesc.

— Cum se poate! S-a revoltat Mira. Era ceva cu totul ieşit din comun.

— Prin ce? Am strigat aproape.

— Dan, fii calm. Nu suport tonul ăsta. Femeia de care îţi vorbesc nu şi-a dezlipit o clipă ochii de la Profesor şi asculta cu un interes cu totul aparte fiecare vorbă a lui.

— Cred că toţi au făcut acelaşi lucru, am răspuns eu fără să ştiu de ce, parcă Pat ar fi fost acuzată de ceva şi eu voiam s-o apăr.

— Nu, Dan. N-ai dreptate. Ceva îmi spune că femeia aceasta foarte ciudată era mai interesată decât toţi ceilalţi de ceea ce spunea Profesorul.

— Nu cumva eşti superstiţioasă, ai presimţiri?

— Dan, mă ridic şi plec, dacă nu încetezi. Nu ştiu ce ai azi. Poate e mai bine să discutăm mâine.

— Iartă-mă, am zis. Da, într-adevăr, se pare că şi eu sunt destul de obosit. Am să gândesc la tot ce mi-ai spus. Apoi, după o pauză, am întrebat:

— Ce te face să crezi că... fiinţa aceea stranie, cum îi spui, avea mai mult interes pentru tot ce spune Profesorul decât toţi ceilalţi? Şi cum a ajuns aici?

— A venit cu un grup de gazetari occidentali. Asta, ca să-ţi răspund la ultima întrebare. Cum să-ţi explic? I-am surprins la un moment dat licăriri ciudate – da, ciudate – în pupile. Uneori parcă tresărea la câte o afirmaţie a Profesorului, în fine, s-a comportat altfel decât toţi ceilalţi. Nu. Nu ştiu mai mult. Poate mă

înşel.

— Bine. Mira. Repet, am să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Acum plec. Dar ce ai? Am întrebat-o surprins, văzând că a izbucnit în râs.

— Închipuie-ţi, Doctorul P... mi-a zis să mă feresc de tine, că lucrezi în serviciul de contrainformaţii.

— Să te fereşti?... Dar el, are motive s-o facă. Noapte bună, Mira.

— Noapte bună. Dan!

Deşi drumul era lung până la hotelul unde locuiam, am mers pe jos prin aerul proaspăt al nopţii, pe sub vegetaţia opulentă a ţărmului marin. Cred că am făcut aproape o oră. Mă gândeam la vorbele Mirei. Cu adevărat, Pat ora un om care atrăgea imediat atenţia. Nu ştiu cum, parcă făcea vid în juru-i.

Mergeam şi imaginile se întreţeseau. Parcă nu mai eram atât de convins de implicaţia lui Pat într-o eventuală reţea de spionaj. De ce nu ar fi asistat la o conferinţă de presă? Poate era gazetar, poate ea însăşi conducea vreo revistă din acele multe care apar în occident. Dar plecarea ei precipitată? Dacă ar fi rămas, poate aş fi determinat-o cumva să vorbească despre ea. Mergeam, mergeam acum foarte aproape de apele mării. Din larg se auzea bătaia regulată a unui motor de ambarcaţie mică. După puţin se zări şi lumina unui far.

Continuam să mă gândesc la Pat. Ce legătură exista între ea şi Hugo van Dermeer? Ce rost avusese întâlnirea ei cu acest om la Brana şi în Poiana Soarelui?

Între timp ajunsesem la hotel. Am suit treptele largi, ani primit la recepţie cheia camerei mele şi am urcat cu liftul, fără voie, la etajul 2, am vrut să apăs pe buton, să o caut pe Pat. O femeie ca Pat nu se poate uita prea uşor.

Înainte de înapoierea noastră în ţară, nu s-a mai întâmplat nimic demn de remarcat. Am respirat, cu un simţământ de uşurare, de linişte şi de certitudini, când am trecut graniţa şi am pătruns pe pământul ţării noastre. Eram acasă şi aceste cuvinte sunt atotcuprinzătoare. Aşteptam nerăbdător să mă întâlnesc cu maiorul R... Aveam nevoie de cuvântul lui bine drămuit, de logica lui de fier, de puterea lui anticipatoare a evenimentelor.

Brăţara cu pagode şi dragoni

Nu prea mult timp după reîntoarcerea mea în ţară m-a căutat, a insistat să mă întâlnească, Luc. N-a vrut să rămână, părea foarte agitată, într-o stare cum n-o mai văzusem. Mi-a dat un sul de file mari de hârtie acoperite cu un scris cunoscut. Fireşte, am încercat s-o reţin (dispuneam de o oră liberă), dar m-a refuzat

categoric. Mi-a spus că ne vom întâlni altădată, că în viaţa ei a intervenit ceva esenţial, de natură să modifice tot ce a crezut ea despre oameni, despre relaţiile cu lumea, cu universul. Vorbea ca sub influenţa unor tablete euforizante. Mă privea tot timpul direct, cu ochii dilataţi. Când mi-a întins sulul de hârtii am observat la încheietura mâinii drepte o brăţară în filigran, cred că era din argint, cu încrustaţii în relief, destul de masive. Fără voie i-am prins mâna şi am privit brăţara îndeaproape. Într-adevăr, era foarte fin lucrată, şi avea din loc în loc plăcuţe pe care erau aplicate motive chinezeşti, pagode şi dragoni. Luc şi-a smuls mâna, violenţa aceasta m-a nedumerit şi n-am înţeles decât ceva mai târziu justificarea gestului, care mi s-a părut de-a dreptul dur. Parcă a avut impresia că aş vrea să-i iau brăţara, ori că am pătruns o taină a ei, pe care nimeni în lume nu trebuia s-o cunoască. Tot ceva mai târziu, aveam s-o înţeleg, deşi mulţi, poate au acuzat-o. Dar oamenii au ciudăţeniile lor şi ca să-i cunoşti trebuie să-i primeşti aşa cum sunt.

M-am despărţit de Luc cu senzaţia – paradoxală – că mă apropii, că nu sunt departe de inima unui vulcan. Ce putea să i se întâmple acestei fete? Ce fel de structuri sunt aceşti tineri? întrebările, teoretic, se înlănţuiau la

infinit. Pe Sebastian şi pe Matei prin asociaţie de idei cu Luc îi prinsesem în aceste gânduri generalizatoare – nu-i văzusem de mult. Simţeam lipsa acestor suavi lungani, cum le spusese un poet inspirat, vorbind despre generaţia lor, dar nu izbutisem să-i revăd. E adevărat că Sebastian încercase de vreo două ori să mă întâlnească, însă eu nu eram disponibil, pentru că, a venit vremea să spun, Hugo van Dermeer revenise în România, nu simplu turist, ci reprezentantul unui concern occidental care deţine aproape un monopol exclusiv al cercetărilor ştiinţifice şi aplicative, în domeniul geneticii şi care a lansat câteva medicamente care au stârnit vâlvă. Se instalase într-un apartament dintr-unul din cartierele centrale, iar prezenţa sa la noi avea, prin urmare, un caracter oficial.

Dar despre toate acestea, despre măsurile luate de serviciul nostru de contrainformaţii am să vorbesc ceva mai târziu.

Aşadar, m-am despărţit de Luc, pe care n-o mai văzusem de când mă lăsase pe banca aceea din regiunea marilor lacuri şi fugise, ca să apară apoi la braţul Doctorului P... (Trebuia să lămuresc şi această situaţie).

Ţineam în mână sulul de hârtii. Am urmărit-o cu privirea pe Luc, până a dispărut în mulţime. Eram în apropierea locuinţei mele. M-am decis

să urc la mine pentru răstimpul ce-mi mai rămăsese până la întâlnirea la care ne chemase, pe mine şi locotenentul Mira M... Maiorul R...

Am intrat, am aprins gazul să-mi fac cafeaua pe care intenţionasem s-o beau împreună cu Luc şi până să fiarbă, m-am lungit pe canapea şi am desfăcut sulul de hârtii. Era scrisul lui Cuore sau scrisul lui Luc? Asemănarea mi s-a părut izbitoare. Dacă până acum nu o remarcasem, de data aceasta ezitam în a-l atribui uneia sau celeilalte. În sfârşit, citind mă voi lămuri.

Am lăsat filele să se împrăştie pe covor, m-am ridicat şi mi-am turnat cafeaua în ceaşcă şi am revenit. Am început să citesc.

„Mi-am redobândit demnitatea mea de om. Printr-un om, pe care îl aşteptam, aşa cum fiecare dintre fete îl aşteaptă. Eu credeam că nu mai vine. Destul am fost batjocorită, îndeosebi de bărbaţi, care nu vedeau în mine decât trupul meu, un trup care, fără voinţa mea, atrage şi nu ştiu ce din mine le trezeşte instincte dezlănţuite. Nu e mai puţin adevărat că nu mă pot stăpâni. Mai exact, nu mă puteam stăpâni. Şi totul s-a petrecut după ce am pierdut cea mai scumpă fiinţă din lume. De atunci am început să cad şi am căzut până acum când am întâlnit acest om. Ca să termin cu viaţa pe care am dus-o până acum, de atâţia

ani încoace, trebuie să spun cuiva totul. Şi pentru că nu o pot face direct, ceva inexplicabil mie, mă reţine – scriu, în primul rând am astfel senzaţia că mă despart de mine, aceea care am fost până acum, nu de mult. Chiar dacă aştern pe hârtie totul cam haotic, nu are nicio importanţă. Important e că o pot face. Poate, la capătul acestor destăinuiri, mă voi simţi purificată. Aptă să privesc lumea cu ochii celui ce revine din tenebre: puri, inocenţi, capabili să descopere faţa luminoasă a lucrurilor. Nu rezistam pornirilor venite din adâncuri şi ca posedată plecam de acasă, uneori din oraş (Se zice că tot râul e înspre bine. Stupid.) Mă întorceam dezgustată de mine însămi. Da, dar după aceea, plecam iar. Când a murit bunica, m-am bucurat că pot să iau şi odaia ei. Am invadat-o dacă pot zice aşa, cu crengi şi frunze şi flori, pe care le-am cărat în braţe din curte, din parc. Le-am lăsat pe jos, pe pat. Când mă întorceam din drumurile mele, din baie, acolo intram mai întâi şi mă tăvăleam în foşnetul lor, în mireasma lor amăruie.

Ciudat. Colegele mele simţeau când era ceva urât în mine, mai ales după ce mă reîntorceam. Nici nu mă priveau în ochi. Nu mă prindeau de mână. Mă ocoleau, Doamne, cât de mult mă durea.

De câte ori s-a întâmplat asta? Nu ştiu. Nu vreau să rememorez acum. Poate ar trebui s-o

fac. Cu această hotărâre parcă am scris aici primul cuvânt. Dar, nu, important e să se ştie. Da. Asta e. Mă grăbesc să ajung la momentul cel mai hotărâtor pentru mine, la întâlnirea cu omul care mi-a redat demnitatea. Datorită căruia am redevenit ce am fost înainte. Cum s-a întâmplat? Ah, da. M-am pomenit în gară, cu o valiză în mână, neştiind încotro să mă îndrept. Am cerut la întâmplare un bilet pentru primul tren care pleca. Ce ochi a făcut casieriţa! A trebuit să repet, ca să obţin cartonul mic, dreptunghiular, verde. Şi astfel m-am trezit în plină noapte în oraşul acela de frontieră, unde nu mai fusesem niciodată. Peronul se golise curând. Într-un târziu am intrat în sala de aşteptare. Nu erau decât câţiva călători. Nu aveam nicio ţintă. Nu mă aştepta nimeni. Cine putea să mă aştepte? M-am aşezat într-un fotoliu şi am stat cam două ore, fără să intervină nimic. Priveam mereu uşa de la intrare. Mereu, de altfel, aşteptam să mi se întâmple lucruri neobişnuite. Aşa am fost de când mă ştiu. Deodată uşa s-a deschis şi a intrat o femeie foarte bine îmbrăcată. De la îmbrăcămintea ei m-am uitat la chipul ei. Părea distinsă. După ce a închis uşa, a făcut un pas, poate doi, s-a oprit şi a început să ne privească pe toţi care ne aflam în sala de aşteptare.

Privirile ei alunecau peste siluetele din fotolii, apoi nu s-au mai desprins de pe mine. A surâs,

mi s-a părut, prietenos. Fără să ezite, s-a îndreptat spre mine, s-a aşezat într-unul din fotoliile rămase libere în jurul meu şi mi-a vorbit cu atâta blândeţe, încât m-a impresionat îndată. După câteva minute mi-a spus că îşi dă seama că sunt străină de oraş şi, dacă n-am unde să dorm, să merg la ea. Are o casă frumoasă şi mă voi simţi bine. Vede că sunt obosită şi n-are rost să rămân toată noaptea în gară, unde cine ştie ce mi se poate întâmpla. Eram frântă într-adevăr. Călătorisem foarte mult şi nu mâncasem nimic. M-am dus. M-a prins de braţ şi mi-a vorbit tot drumul, până la tramvai, în tramvai şi apoi pe câteva alei, până am ajuns în dreptul unei case cu etaj, înconjurată de arbori înalţi. Plouase. Aerul era plăcut, cu mirosul acela caracteristic al frunzelor şi crengilor ude, din care apa mai picura. A scos cheia din poşetă, a deschis uşa de la intrare, în hol ardea o lumină palidă pe un perete, am urcat o scară cu trepte de lemn până la etaj, se auzea de undeva o muzică de jazz şi vocea lui Armstrong şi, mi s-a părut, râsete de bărbaţi şi femei. Femeia care mi-a spus că se numeşte Raita, m-a împins uşor spre o uşă, a deschis-o, a aprins lumina şi mi-a zis că asta e camera în care mă găzduieşte. Am privit-o. Era brunetă, avea un nas coroiat, ochii negri (nu mi-a plăcut lucirea lor) era voinică. Mi-a spus că îmi aduce un ceai de mentă şi ceva de

mâncare, că până atunci mă pot dezbrăca în linişte, nimeni nu mă va deranja. Eram atât de obosită, încât n-aş mai fi vrut nimic altceva, decât să dorm, să; dorm, să dorm.

M-am trezit a doua zi dimineaţa. Am deschis ochii şi, în primele momente, n-am ştiut unde mă aflu. Apoi, treptat, treptat, mi-am reamintit. M-am ridicat din pat, pe jumătate. Alături, pe o măsuţă erau, o cană de lapte, şi câteva tartine cu unt şi dulceaţă. În toată casa domnea liniştea. M-am uitat la ceas: Era ora zece şi jumătate. Fantastic cât timp dormisem. Realitatea e că mă simţeam odihnită. Îi eram foarte recunoscătoare gazdei mele de care am început să-mi reamintesc odată cu tot ce se petrecuse de la sosirea mea în acest oraş necunoscut de frontieră. M-am dat jos din pat. Am găsit repede baia. M-am spălat, am admirat colecţia de spray-uri şi sticluţe, ca un copil am încercat vreo câteva, am revenit după aceea în odaie şi am mâncat tartinele cu poftă, după care am băut laptele pe nerăsuflate (contrar tuturor prescripţiilor medicale, mi-am spus amuzată). Apoi m-am suit în pat, după ce mi-am luat un teanc de reviste găsite pe o masă. Am început să le răsfoiesc. Erau reviste sexy. La început le-am privit cu interes. Erau adorabile trupurile adolescenţilor. Anumite scene însă m-au dezgustat. Cred că am adormit iar. Când m-

am trezit, gazda mea – cum o chema? Era lângă patul meu şi mă cerceta cu priviri care nu mi-au plăcut. Instinctiv mi-am acoperit trupul. A observat, ochii i-au devenit blânzi, a surâs şi m-a întrebat dacă m-am odihnit bine. La răspunsul meu afirmativ, mi-a spus că după-amiază aveau să vină câteva fete şi o să ne distrăm. M-a invitat după aceea la masă. Doamne, ce naivă am putut fi! Dar dacă nu se întâmplau toate acestea, eram oare aceea care mă simt astăzi?

După masă, poate înspre seară, au venit într-adevăr trei fete foarte frumoase. Erau înalte, zvelte, subţiri. Nu păreau să aibă mai mult de şaisprezece-şaptesprezece ani. Ne-am împrietenit repede. În odaia în care ne invitase gazda mea erau aprinse, în lampadare, lumini difuze. Am ascultat muzică de jazz. Nu după multă vreme au intrat, foarte familiari, câţiva domni străini. Vorbeau italiana şi germana. Nu ştiu de ce, am început să mă neliniştesc. Gazda mea, care se îmbrăcase într-o rochie foarte scurtă şi foarte decoltată, cu sânii prea mari pe jumătate dezgoliţi, ne-a servit coniac şi ţigări americane. Mi s-a părut că privirea ei şi-a pierdut blândeţea, iar vocea, drăgălăşenia. Mă înşelam? Se făcuse târziu. Dansau şi continuau să bea, să fumeze. Eu şedeam destul de retrasă. Abia schimbam câte o vorbă cu străinii aceia. De la un timp, doamna Raita s-a apropiat

de mine, cu priviri tăioase. Probabil a observat spaima ce m-a cuprins, că s-a schimbat pe dată şi mi s-a adresat cu aceeaşi voce caldă, spunându-mi că dacă nu mă simt bine, nimic nu mă împiedică să mă retrag în camera mea şi să mă culc. I-am mulţumit şi m-am grăbit să-i urmez sfatul cât mai neobservată. Nu ştiu cât timp trecuse de când adormisem, când m-am trezit cu senzaţia că în odaie se află cineva. M-am răsucit şi am aprins lampa de pe noptieră.

Un bărbat se afla lângă mine, ghemuit la marginea patului. Purta barbă. Ochii lui luceau sălbatic. S-a ridicat şi mi-a prins mâinile. Am ţipat înfricoşată. Străinul s-a aplecat asupra mea şi i-am simţit răsuflarea de alcool şi tutun. Am ţipat încă o dată şi în aceeaşi clipă uşa s-a deschis cu putere. O siluetă înaltă a apărut. A răsucit comutatorul şi lumina din plafon a scăldat încăperea. Omul acesta foarte înalt s-a apropiat hotărât de patul meu, l-a prins pe străinul ce nu-mi eliberase braţele din strânsoare, l-a scuturat de umeri silindu-l să se ridice şi l-a scos afară, îmbrâncindu-l. Toată scena a durat câteva secunde. Omul care mă salvase a venit spre mine, şi-a tras un scaun, s-a aşezat şi m-a privit aşa cum niciodată un bărbat nu s-a uitat la mine: calm, blând, prieteneşte. Vorbea româneşte. Mi-a zis să mă liniştesc, că nimeni nu se va atinge de mine, să fiu convinsă. M-a sfătuit să încui camera şi

văzând că nu există o cheie s-a dus şi mi-a adus-o. A mai zis să dorm fără teamă şi dacă vreau, mâine dimineaţă îmi reţine un loc la orice tren aş dori.

Continuam să-l privesc nedumerită. Probabil aveam o mină caraghioasă, pentru că a râs şi mi-a prins mâna, cu atâta francheţe, de parcă din senin am simţit o linişte invadându-mă. Mă uitam la el şi nu ştiam ce să cred. M-a întrebat dacă înţeleg englezeşte. Am înclinat capul afirmativ şi atunci mi-a vorbit nestingherit. Nu mai reţin exact ce mi-a spus, dar pe măsură ce vorbea, simţeam liniştea aceea ciudată punând stăpânire pe mine. M-a asigurat că rămâne în casă toată noaptea, într-o odaie alăturată şi dacă prin absurd, mi s-ar fi întâmplat ceva, să-l strig. Dar nu va fi nevoie, a adăugat, uşa nu putea fi descuiată, şi altă intrare nu era. S-a ridicat şi, înainte să iasă, am simţit mâna lui bună, alunecând pe tâmpla mea. După ce mi-am revenit, am sărit din pat şi am răsucit cheia de două ori în broască. Ca şi când de pe sâni căzuse o greutate imensă, am răsuflat destinsă şi am adormit.”

Aici am întrerupt lectura, am privit ceasul şi am plecat la întâlnirea fixată de Maiorul R... Am sosit la timp, cu câteva minute mai devreme chiar. În hol m-am întâlnit cu locotenentul Mira M... şi am intrat îndată în

biroul spaţios al Maiorului R... Ne-a invitat să şedem, indicându-ne cele două fotolii din faţa sa.

— Ce zici, Dan. Mi s-a adresat, am avut dreptate când ţi-am spus că dacă serviciul de spionaj străin e interesat de cercetările Profesorului, comunicările făcute de acest savant la Congresul internaţional de genetică vor precipita evenimentele?

— Trebuie să recunosc că aşa e, am răspuns fără ezitare.

— Ei bine, continuă Maiorul R... cu vocea calmă, dar hotărâtă, prezenţa în ţară a lui Hugo van Dermeer pare să nu fie o simplă coincidenţă. Sunt informat că acest reprezentant al marelui concern occidental a început să-şi facă relaţii în lumea cercetătorilor români din domeniul medicinii. Cred că nu mai e mult şi va căuta să pătrundă şi printre oamenii care lucrează la Institutul nostru de genetică de sub conducerea Profesorului.

— Atenţie la Doctorul P... am strigat.

— Da, desigur, a confirmat şeful meu. Mira se va ocupa în continuare de el. De altfel am schiţat un plan pe care vreau să-l definitivăm împreună. E motivul pentru care ne-am întâlnit aici.

— Eu, interveni locotenentul Mira M... nu pot respinge ideea că între necunoscuta aceea de o frumuseţe stranie, care a asistat la conferinţa

de presă a Profesorului şi Hugo van Dermeer, n-ar exista o relaţie. Apariţia ei, alături de acest om, la Brana şi în Poiana Soarelui, plecarea ei precipitată din ţară, atunci, apariţia la conferinţa de presă, interesul cu care urmărea şi stenografia răspunsurile Profesorului, revenirea în ţară a lui Hugo van Dermeer, în calitatea sa oficială, imediat după Congresul internaţional în genetică, sunt mai mult decât indicii că acest bărbat şi această femeie ar putea fi implicaţi în aceeaşi reţea de spionaj, dacă urmăresc ceea ce presupunem noi.

— Nu este exclus, zise Maiorul R... Nu m-aş mira ca această necunoscută, care ştim totuşi că se numeşte Patricia Sheridan să descindă într-o bună zi dintr-un avion în capitala noastră.

— Asta aşa e, am subliniat eu. Ne putem aştepta. De când în discuţie se ivise numele lui Pat, nu-mi puteam reţine o tresărire lăuntrică, pe care mă străduiam, fireşte, să o ascund. Implicarea ei într-o eventuală acţiune de spionaj – supoziţie, oricum, plauzibilă – trebuia să admit – îmi trezea gânduri şi simţăminte contradictorii, începusem, încă de la cuvintele Locotenentului Mira M... spuse imediat după conferinţa aceea de presă a Profesorului, să analizez situaţia ipotetic creată. Refuzul lui Pat de a vorbi despre scurta ei şedere în ţară, la Brana şi în Poiana Soarelui, de a vorbi despre ea şi Hugo van Dermeer, refuzul ei de a aborda

o discuţie de natură confesivă, în puţinele zile cât am văzut-o cu prilejul congresului de genetică, dispariţia ei îndată după comunicările Profesorului şi conferinţa de presă a acestuia erau, recunosc, date care puteau conchide la o confirmare a celor spuse de colega mea, locotenentul Mira M... Atunci am auzit iar glasul ferm al şefului nostru:

— Mira, dumneata va trebui să forţezi o lămurire a situaţiei ambigue în care continuă să se complacă Doctorul P... Iată, fiţi foarte atenţi amândoi, ceea ce consider eu că trebuie să facem.

Se înserase când am ieşit pe uşa instituţiei. După câţiva paşi m-am despărţit de Mira. Avea automobilul parcat în apropiere. M-am îndreptat spre casă. Tâmplele îmi zvâcneau. Aproape fără să simt, m-am pomenit în vacarmul Bulevardului Teilor. Mulţimea şi trepidaţia străzii mi-au solicitat, mai întâi periferic, atenţia. Firmele luminoase dădeau un accent aparte acestui loc, ca şi fântânile arteziene cu firele ori şuvoiul apelor irizat. Pe când traversam o intersecţie, mi-am simţit braţul prins cu putere. Am întors capul şi alături am văzut figura masivă şi zâmbitoare a lui Sebastian.

— Te-am prins, a strigat. Păcat însă că nu pot să rănim cu tine. Mă grăbesc la o partidă de

bridge.

— Te salut, Sebastian, am răspuns cu o sinceră bucurie. Ce faci? Ţi-am rămas dator o întâlnire, ştiu, dar...

— Ei, lasă, bătrâne, eterna ta scuză, o cunosc. Însă uite, că mă grăbesc, ţi-am spus, să fixăm o zi şi o oră. Vreau să te duc la cineva. Ei! făcu el (simţind că vreau să-l întrerup), un tip care s-a întors recent din occident. A adus discuri formidabile, cărţi şi reviste. Ce mai, să vii neapărat.

— Bine, Sebastian, am să vin. Dar vreau să ştiu la cine mergem?

— Bătrâne, zise el, n-ai încredere în mine?

— Ba da, Sebastian, dar...

— Gata. S-a făcut. În două zile te sun O.K.?

Şi mai înainte să-i răspund, a dispărut în mulţime. Am intrat curând într-o pensiune, am mâncat un grătar foarte gustos şi apoi m-am dus acasă.

Am deschis larg uşile balconului şi am aprins lampa de carte cu fascicul mic şi am aşezat-o pe măsuţa de afară, într-un unghi convenabil. M-am dezbrăcat şi, în pijama, m-am întins comod în şezlong. Vroiam să deschid casetofonul, când am zărit vag nişte pete albe răspândite pe covorul din odaie. În primul moment nu ştiam ce sunt şi, intrigat, am vrut să văd. Apropiindu-mă, mi-am reamintit de sulul de hârtie cu însemnările lui Cuore. Am

lăsat pe covor filele împrăştiate, iar pe celelalte le-am luat în balcon, nehotărât încă, să le citesc acum, ori mai târziu.

Un soi de curiozitate şi un interes aparte care revenea pentru această fată. Pe care încă nu o cunoşteam decât din vorbele entuziaste, poate chiar prea entuziaste ale lui m-au determinat să-mi apropii lampa de filele pe care nu le lăsasem din mână şi să reiau lectura lor.

„M-am trezit a doua zi dimineaţa. Peste noapte uitasem tot ce mi se întâmplase în ajun. Nerealizând din primele clipe unde mă aflu, eram liniştită. Curând apoi lucrurile din jur, odaia străină, mi-au readus în minte cele petrecute şi mi-am simţit inima bătându-mi cu putere. Faţa crispată a omului cu barbă, mâinile lui care mă strângeau ca într-un cleşte, privirea aceea sălbăticită, ţipătul meu repetat, apoi apariţia acelui bărbat înalt şi odată cu el, a unui început de linişte, toate le-am recapitulat vertiginos. Primul gest făcut a fost să cobor din pat să văd dacă uşa e încuiată, în clipa aceea a bătut cineva la uşă. Am tresărit, şi m-au cuprins iar fiori de spaimă. Văzând că nu răspund, clanţa s-a lăsat uşor. Uşa a rămas neclintită. Apoi iar s-au auzit încet bătăile. Tăceam nehotărâtă, neştiind cine este dincolo de uşă. Apoi am auzit un glas, la început nu l-am recunoscut, atât eram de speriată, după aceea

am fost sigură că este al bărbatului înalt, care m-a salvat în seara trecută. N-am mai ezitat şi am descuiat. Am întredeschis-o abia acum mi-am dat seama că eram în pijama şi nu l-am lăsat să intre. Mi-a spus că, dacă vreau, mă aşteaptă până mă îmbrac şi coborâm împreună, reînnoindu-şi promisiunea de a-mi cumpăra un bilet de tren în orice direcţie aş dori. I-am mulţumit şi l-am rugat să-mi dea răgaz un sfert de oră şi voi coborî. Aşa am şi făcut. Am ieşit cu paşi repezi din casa cu amintiri atât de neplăcute mie, urmată de bărbatul acesta, care se amuză de spaima ce mă stăpânea încă. N-am acceptat invitaţia lui de a intra într-o cofetărie şi ani pornit direct spre gară, unde, spre norocul meu, urma să plece imediat un tren spre marele oraş în care locuiam. El m-a însoţit, spunea că are aceeaşi destinaţie. După-amiază am ajuns, ne-am despărţit în gară, n-am vrut să mă însoţească mai departe. I-am mulţumit. El a zis că dacă într-o zi, n-aş avea ce face, să-l sun la telefon.

Cum mi-aş fi putut închipui atunci că nu vor trece nici două zile şi îl voi căuta?

Aşa s-a întâmplat. Începusem să mă simt alt om. Auzeam parcă în mine voci pe care le credeam stinse definitiv de la moartea mamei. Îmi place să cred că nu sunt o naivă. E adevărat că uneori mă entuziasmez destul de uşor, dar

de data aceasta simt, da simt, că e altceva. Niciun bărbat până la acest om nu m-a privit astfel. Am citit în ochii lui, îndeosebi când nu mă privea (da, e posibil şi asta) omenie, corectitudine. Cred că esenţial este că mi-am dat seama că acest om nu mă vrea, nu mă doreşte, nu vede în mine femeia tânără care sunt. Mai mult nu pot spune, cuvântul mă înăbuşă. E primul bărbat întâlnit care e un om. Şi nu pot uita că m-a salvat dintr-o situaţie penibilă, umilitoare, da, umilitoare şi degradantă. Niciodată nu ajunsesem într-o astfel de casă, cum era aceea a doamnei Raita. Mă cutremur prin ce am trecut.

Aşadar, peste două zile am simţit că trebuie să-l caut pe acest om. Aveam cartea lui de vizită. Nici nu ştiam cum se numeşte. Am cercetat dreptunghiul mic de carton: Hugo van Dermeer. I-am telefonat. Era acasă şi n-a părut surprins. M-a întrebat dacă vreau să ne întâlnim. Am încuviinţat fără ezitare. Mi-a spus că plouă – ştiam?

— Şi să hotărăsc eu unde vom merge. I-am răspuns că nu vom intra nicăieri, ci ne vom plimba prin ploaie. E de acord? Desigur. Am stabilit locul de întâlnire şi peste o jumătate de oră eram împreună. Am hoinărit prin ploaie mult timp. M-a luat de mână. Ce înalt este. Abia de îi ajung la umăr. M-a luat de mână şi am tresărit. Mi-era bine. Am intrat într-un parc.

Apa ploii picura, cădea de pe frunzele bătrânilor arbori, pe faţă noastră, pe gene, se prelingea pe obraz, pe bărbie. Părul îmi era ud. Împinsesem gluga pelerinei, Hugo se amuza. Am început să alergăm, de mână prinşi, prin ploaie, pe alei, sub arbori. La un moment dat, mi-am eliberat mâna şi am fugit şi m-am ascuns într-un boschet. Hugo a intrat în joc. A început să mă caute. Îi scăpam în ultima clipă, împingându-i câte o creangă şi împroşcându-l cu mii de picături. Râdea şi fugea şi mă căuta. Când am obosit, de goană, de râs, de ploaie, m-am lăsat prinsă. Râdea şi el. Mi-a prins amândouă mâinile în pumnii lui puternici. Respiram amândoi cu gura plină aerul umed, ploaia ne şiroia pe faţă. Ne priveam şi râdeam. Ce ochi luminoşi şi curaţi, Doamne!

În altă zi, am ajuns într-un parc pentru copii. Puştii, fetiţe şi băieţi, se jucau: în nisip, pe iarbă, pe triciclete, ori trotinete, în leagăne, sub ochiul bunicilor, ori ai îngrijitoarelor. Era un băieţel printre ei, extrem de vioi, cred că avea ochii albaştri şi tenul închis. L-a izbit pe Hugo cu mingea, intenţionat, şi l-a întrebat dacă vrea să se joace cu el. Spre uimirea mea, Hugo a acceptat. S-au jucat mult împreună, s-au tăvălit pe iarbă. M-a întrebat apoi dacă sunt supărată pentru că m-a lăsat singură. Am pozat copilăreşte. Ca să mă împace, mi-a zis, m-a dus şi m-a urcat într-un leagăn, ridicându-mă de

sub umeri, ca pe un fulg. M-a legănat, m-a legănat. Ţineam capul pe spate, părui îmi curgea liber, ochii priveau cerut în balans. Şi mă legănam şi cerul se legăna şi eram în cer şi cerul se legăna. Şuviţele din părul meu lung se răsfirau pe cer şi pe faţa mea. Apoi un glas din cer mă strigă. Era copilul acela care se jucase cu Hugo şi care mă certa şi spunea că vrea să se dea în leagăn. Şi copilul acela cred că avea ochi albaştri ca seninul în care mă balansam. Hugo se aşezase pe iarba şi mă privea şi se străduia să înduplece acel copii să nu mă certe.

În altă zi, una după alta, am stat cu Hugo pe o terasa la marginea unui lac întins, pe care pluteau iole. Şedeam faţă în faţă, nu scoteam o vorbă de mult timp. Mă jucam, îl priveam cum se reflectă în paharul înalt, din care băusem oranjadă. El fuma şi părea gânditor. Era foarte elegant, sportiv, degajat în gesturi.

După un timp, s-a ridicat, m-a luat de mână şi am coborât la debarcader. A luat o iolă şi ne-am plimbat câteva ore. Briza era uşoară. Soarele apunea ca într-o baie sângerie. Am tresărit. Dar Hugo avea priviri luminoase şi un surâs atât de liniştitor. Nu, lângă acest om, nu pot să mă înspăimânt. Alături de el nu sunt niciodată singură, singură, singură.

Am început să privesc altfel oamenii. Nu mă mai sperie. Văd adolescenţi, ca mine, frumoşi şi

puri. Văd oameni care se iubesc. Învăţ să deschid alţi ochi spre lume. Nu, nu învăţ. Reînvăţ să deschid alţi ochi spre lume. Aşa cum mama îmi spunea. Da: încep să-mi retrăiesc copilăria, să leg, peste ani, fire rupte. Am început să mă bucur de viaţă. Cât de frumoasă poate fi viaţa. Hugo mă învaţă să mă bucur de lucrurile simple. De o frunză, de un păr bălai de copil, de surâsul unei fete, de un fir de iarbă, de zbenguiala unui câine pe o alee, de o ţigară, de un fruct zemos, de o piatră. Hugo, fii binecuvântat. Sunt astăzi iarăşi om. Nu mai sunt obsedată de ideea ratării. Simt iarăşi un om liber.

Ieri am avut prima tresărire de spaimă. După ce ne plimbasem câteva ore, Hugo m-a întrebat dacă nu vreau să merg la el. Să ascultăm muzică de Bach. De ce n-aş fi primit? Muzica mă apropia de copilărie. De anii aceia pe care îi credeam pierduţi. Poate nu pierduţi, dar duşi undeva departe, foarte departe şi deveniţi inaccesibili, ca o lume pierdută în altă lume. Aşadar, Hugo m-a chemat la el, să ascultăm muzică de Bach. De ce nu m-aş fi dus?

Astfel ne-a prins miezul nopţii. Când am vrut să plec, Hugo mi-a zis să rămân la el, să dorm la el. Atunci m-a cuprins spaima. Spaima nu de ceea ce ar fi putut să se întâmple, dar frica, groaza că totul nu fusese decât amăgire, O

amăgire josnică, degradantă, care ar fi putut să mă smulgă din ceea ce retrăisem, să mă piardă. Frica, groaza că alte lumi nu există, nu pot exista, decât mlaştina în care mă cufundasem şi căreia nu puteam să-i rezist. Spaima că puritate şi demnitate nu există. Că suflet nu există, spirit nu există, ci trup, numai trup, carne bestială, primară.

Ar fi trebuit să fug, când Hugo mi-a propus să rămân peste noapte la el. Să păstrez amintirea unor posibile lumi, măcar trăind convingerea că este reală existenţa lor, chiar dacă nu se înscriu ca durată în timp. Dar n-am fugit. În prima clipă am crezut că nu înţeleg ce-mi spune. L-am rugat să repete. Foarte liniştit, fără să i se schimbe nimic în glas şi în priviri, ori în gesturile ştiute, a repetat că ar trebui să rămân peste noapte la el. Cu inima speriată, biată prigorie zvâcnind sub sân, am rămas. Am spus că rămân. El m-a simţit. M-a întrebat dacă nu-mi inspiră suficientă încredere şi, fără să aştepte răspunsul meu, a adăugat că, dacă ar fi aşa, nu şi-ar ierta niciodată.

I-am spus a doua oară că rămân la el. Ceva mai presus parcă de voinţa mea, mă îndemna să rămân. Dar nu acel demon cunoscut, nu. Să rămân, ca o limpezire necesară, ivită pe neaşteptate. Ca o posibilă şi necesară nevoie de certitudine. Hugo mi-a oferit patul lui. Am acceptat. M-a luat în braţe şi m-a urcat, aşa

îmbrăcată, în pat. M-am făcut mică, până la dispariţie. Mi-a spus că vrea să doarmă alături de mine, în pat, şi nimic mai mult. M-a descălţat, mi-a desfăcut unul sau doi nasturi la bluză (ţin minte că era o bluză liliachie, pală, care lui i-a plăcut foarte mult, apoi m-a învelit, pe jumătate, cu un şal imens, după care s-a urcat alături de mine, tot îmbrăcat. Am stat aşa. Nu pot spune câte minute sau ore. Nici el, nici eu n-am scos o vorbă. A întins mâna şi a pornit un casetofon. Era o muzică de jazz. Am ascultat toată banda. Din când în când îşi aprindea câte o ţigară şi îmi oferea şi mie. Târziu s-a dat jos din pat, a zăbovit puţin (spaima începuse iar să mă cuprindă), şi s-a întors cu cafele şi sucuri de banane şi ananas. Apoi am ascultat alte benzi. Şi astfel ne-au prins zorii, fără ca unul din noi să închidă ochii, decât poate ca să lase gândurile să alerge în voie. Din când în când mă privea şi îmi surâdea calm, omenos, liniştitor. În noaptea aceea psihicul meu a fost ca o minge comprimată şi lăsată de sub apăsare, şi iar comprimată, şi iar liberă în puls.

Când s-a luminat, bine de ziuă, Hugo m-a dus la baie şi mi-a zis râzând că mă lasă o jumătate de oră, după care mă scoate afară. Era ora şapte, când am coborât, împreună. Jos ne-am despărţit. Eu trebuia să merg la şcoală. Nu l-am întrebat niciodată ce face, cu ce ocupă, cât

timp rămâne în ţară.

Iată de ce ieri am avut prima tresărire de spaimă. Am crezut că lumile în care reintrasem se prăbuşesc. Doamne! Ce cumplit a fost. Dar la capătul nopţii aveam să văd ca mă înşelasem. Nu. Aceste lumi nu mă resping, nu mi se refuză. Sunt ale mele şi eu sunt a lor. Definitiv. Acum trăiesc această certitudine”.

Telefonul sună lung. O dată, de două ori, de trei ori poate, până când m-am dezmeticit. Am lăsat filele din mână şi am ridicat receptorul.

— Ce dracu faci de nu răspunzi, amigo? răsună vocea lui Sebastian. Era să-l închid, continuă, credeam că iar nu te găsesc.

— Te salut, Sebastian! I-am răspuns. Citeam ceva, mă prinsese grozav lectura şi pur şi simplu nu am auzit.

— Bravo, de trei ori bravo autorului care a reuşit să te izoleze în halul ăsta de lume. Să mi-l dai şi mie, după ce termini, să-l mănânc cu fistic. Mai există şi aşa ceva în literatură?

— Vezi, Sebastian...

— Stai, bătrâne, că uitasem. Uite ce e, dacă vrei să nu scapi o ocazie mai ceva decât lectura ta, coboară în cinci minute, mai mult să ştii că nu te aştept. Şi aşa am întârziat. Vii sau nu vii?

— Nici nu mă laşi să răsuflu. Unde vrei să viu?

— Ascultă, bătrâne, îţi baţi joc de mine? Să

ştii că nu-ţi merge!

— Sebastian. Pe onoarea mea...

— Îţi zic eu ceva despre onoarea semenilor... Ai uitat că zilele trecute te-am invitat la un tip să ascultăm discuri? Asemenea ocazie nu mai pupi tu curând. Ţi-am zis că insul a venit recent din occident.

Da, asemenea ocazie n-am să pierd, mi-am spus. Sunt convins cine e acest ins. Şi i-am răspuns lui Sebastian:

— Prietene, în cinci minute sunt al tău. Dacă eşti în apropiere.

— Ce mai stai? Mă aflu ca şi la uşa ta.

Şi nu ştiu, într-adevăr, dacă au trecut minutele fatidice când îi strângeam mâna lui Sebastian. Pe care l-am întâlnit la scara blocului meu.

Când am sunat la uşa apartamentului nr. 3. De la etajul I, din strada Inocenţei (ce ironie, mi-am zis), eram foarte convins cine va deschide. Sebastian nerăbdător, a apăsat încă de vreo două ori butonul (eram prea agitat ca să-l reţin), până ce uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut statura înaltă, de sportiv, ori de om care a trăit timp îndelung pe terenurile de sport, a lui Hugo van Dermeer. Era îmbrăcat în blue-jeans cu o bluză roşie. I-a zâmbit amical lui Sebastian, pe mine m-a străpuns cu ochii albaştri-cenuşii. Ne-am măsurat reciproc. Părea

mult mai tânăr decât se credea. Sebastian a făcut prezentările, iar în glasul lui mi s-a părut că disting o undă mai gravă: – Domnul van Dermeer, prietenul meu Dan Basarab! Ne-am strâns mâinile, bărbăteşte, necontenind să ne privim adânc. Străinul ne-a invitat să intrăm, cu un gest degajat, fără să-şi scoată pipa din colţul gurii, ceea ce m-a deranjat oarecum.

În hol ardea o lampă de fier forjat, care atârna din plafon. Prin uşa care rămăsese întredeschisă se auzea zumzet de voci, o muzică de fond şi răzbătea fum de ţigară. Străinul a deschis uşa larg, cu acelaşi gest repetat, am intrat primul, urmat apoi de Sebastian. Erau mai mulţi, fete şi băieţi, toţi tineri. Am recunoscut pe Matei, lângă el o fată brunetă cu păr negru, buze cărnoase şi ochi mari migdalaţi, care s-a prezentat singură – Gabi – (am dedus din privirile uşor stânjenite ale lui Matei că era fata despre care vorbise ironic Sebastian), ceva mai retrasă şi într-o atitudine pierdut visătoare, Luc (ceea ce m-a surprins), apoi un băiat înalt, cu înfăţişare de sportiv, cu o privire deschisă, luminoasă – Daniel, mi-a zis prinzându-mi mâna, într-un gest de camaraderie francă; o fată subţire, de statură potrivită, cu părul lins acoperindu-i urechile şi accentuându-i ovalul pur al feţei – Paula, logodnica lui Daniel; de jos, de pe covor, întinzându-mi o mână a cărei atingere, nu ştiu

de ce, mi-a displăcut, o fată cu părul scurt, roşcat, cu pleoapele verzi şi o fustă lungă ridicată deasupra genunchilor, ostentativ, Simina. Cu mâna cealaltă prinsese un pahar înalt pe fundul căruia mai rămăsese, ca un deget, o băutură ce părea a fi whisky.

Hugo van Dermeer ne-a invitat să ne aşezăm, unde şi cum ne simţim mai bine. Apoi i se adresă lui Sebastian, cuprinzându-i umerii într-o mişcare firească:

— Te-am aşteptat.

— Apoi corectându-se cu o înclinare a capului elegantă – v-am aşteptat, ca să putem asculta benzile promise. Dar, mai înainte, adăugă el, să vă servesc un coniac care, sunt convins, o să vă placă. Şi ocolind dezinvolt canapeaua în formă de L plasată în mijlocul camerei spaţioase, se îndreptă spre barul dreptunghiular din spatele acestei canapele. Era un bar destul de mare, cu câteva uşi. Când deschise una din ele, am zărit un serviciu de pahare înalte, simple, cu picior, boluri pentru coniac, pahare de vin, de şampanie, un set de pahare din metal cromat, cilindrice, probabil pentru cocteiluri cu fructe. Câteva sticle, pe jumătate golite de whisky, vermut, vin, şampanie. Altele erau împrăştiate pe o măsuţă lungă, joasă, din faţa canapelei. Cu acelaşi stil; perfect în mişcări, deloc afectat, am remarcat, străinul luă două boluri în care turnă pe fundul paharului Courvoisier, după cum am

citit pe etichetă, se apropiase cu sticla într-o mână şi paharele în cealaltă, de măsuţa joasă din faţa canapelei. Am luat bolul şi am închinat în cinstea anilor tineri ai musafirilor săi. Străinul a sesizat, cred, nuanţa palidă de ironie pe care o strecurasem, a luat paharul, fără să răspundă, l-a ţinut o clipă ridicat apoi a sorbit câteva picături. Şi-a cerut scuze, nu înainte de a spune că speră să avem prilejul, în decursul serii să vorbim şi s-a îndreptat spre grupul Matei, Gabi. Când a păşit pe lângă Simina, fata s-a prelins pur şi simplu cu trupul, fără să se ridice, de-a lungul piciorului străinului, într-o unduire dizgraţioasă. Hugo van Dermeer a observat, dar s-a ferit cu un surâs. Observând-o mai bine pe Simina, mi-am dat seama că nu-şi desprindea privirile de pe străin şi-l urmărea cu insistenţă, fără jenă, căutând în mod foarte vizibil să-l atragă. Lângă mine şedeau Daniel şi Paula care făceau, mi s-a părut, o notă discordantă în tot acest anturaj prin puritatea şi gravitatea cumpătată a vorbelor, a gesturilor. Aveau între ei un teanc de reviste. M-am uitat mai atent şi am văzut că sunt reviste occidentale, cu poze de automobile, relatări de la saloanele internaţionale şi raliuri. Atunci mi-am reamintit de micul episod din jurnalul lui Luc, când Cuore a mers să fumeze o ţigară în cămăruţa de student a lui Daniel. Am simţit o atracţie spontană pentru aceşti doi tineri şi am

vorbit cu ei. Într-adevăr, el, Daniel, era studentul de la politehnică, foarte interesat de automobile, câştigătorul unui raliu regional. Fata de lângă el, Paula, era tot studentă, la poli, dar la altă facultate. Urmau să se căsătorească foarte curând, după cum mi-au spus. Priveau revistele şi discutau cu mult interes. Mi-au zâmbit amândoi, cald, uman şi mi-au făcut loc lângă ei. Am răspuns cu aceeaşi pornire sinceră, de la suflet la suflet. Mi-au plăcut. Daniel a confirmat cele povestite de Luc, hotărârea lui de a lucra într-o fabrică de automobile. Mi-a spus că a obţinut recent şi permisul de conducere auto pentru autocamioane cu remorcă şi vrea să-l obţină şi pe acela pentru autobuze. Am repetat remarca făcută de Luc, ori Cuore, şi i-am spus că vorbeşte despre motoare cu pasiunea unui îndrăgostit şi, glumind, am întrebat-o pe Paula dacă această pasiune nu afectează dragostea lor.

„O, nu. A răspuns fata, ne iubim foarte mult şi îl înţeleg foarte bine pe Daniel. Am un interes asemănător, adevărat, nu atât de... acaparator, pentru automobile, dar facem loc comun şi pe acest plan.”

Daniel a roşit puţin şi i-a cuprins, cu braţul lui puternic, umerii fetei. Le-am spus deschis că îmi plac foarte mult şi că aş vrea să fiu printre cei dintâi care aveau să-l felicite pe Daniel

pentru viitorul raliu pe care îl va câştiga. I-am rugat să mă ierte şi m-am dus înspre Matei şi fata aceea brunetă, cu buze cărnoase şi ochi codaţi. Când m-am aşezat lângă ei, veneam prin spatele lor, am auzit-o pe fată întrebându-l pe Matei:

„Hugo ţi-a dat un răspuns pozitiv?

„A zis să duc mai departe ce am început şi în funcţie de”...

Matei n-a mai continuat, mă văzuse. Afectând o bună voioşie, vizibil forţată, m-a primit cu o exclamaţie de bucurie. Am simulat că n-am auzit nimic, i-am cuprins pe amândoi cu braţele deschise şi am vorbit despre proiectele lui Matei de a intra la institut. Fata, Gabi, şi-a revenit mult mai repede decât Matei din clipa stânjenitoare şi a zis că bine fac stimulându-l, ea îşi consacră eforturile tot în acest sens, să-l convingă să se pregătească în mod serios. Gestul lui Matei de a ridica paharul – „Johnny Walker, bătrâne, spuse” – a fost frânt la jumătate de izbucnirea lui Sebastian, care i-a zis cu glas răstit:

„Băiete, nu-mi miroase a bine ceva aici, simţul meu, al şaselea, mă anunţă că vrei să cloceşti ouă de struţ! Dacă e aşa, cu mine ai împuţit-o şi te şterg din cartea mea de imobil”, şi arătă cu pipa întoarsă spre inimă.

„Ce. Mă, eşti beat? A bâlbâit Matei vrând să-şi ridice şuviţa de păr căzută pe ochi, dar în

mişcare răsturnând faimosul Johnny Walker pe pantalonii săi.

„Băieţi, am zis, potoliţi-vă, împărţiţi în altă parte ce aveţi de împărţit, nu aici, în casa acestui om. Nu uitaţi unde vă găsiţi.” Şi i-am privit stăruitor şi l-am luat pe Sebastian de braţ, silindu-l să ne îndepărtăm de Matei şi de Gabi. „Ce-ai vrut să spui?” l-am întrebat pe Sebastian, care părea foarte indignat.

„Dane, mi-a zis, am încredere în tine, dă-mi puţin răgaz şi aflu eu tot”. Nu l-am auzit niciodată, de când îl cunoşteam, vorbind cu atâta seriozitate. Apoi Sebastian a continuat: „Dacă e ce bănuiesc, să ştii că am nevoie de sfatul tău. Nu te voi ocoli”.

N-am mai putut să-i răspund, pentru că străinul s-a apropiat, de noi şi ne-a întrebat dacă nu credem că putem asculta benzile aduse, pentru care ne-a invitat la el.

„Dar mai înainte, a mai spus, iată, Sebastian, darul meu, şi i-a întins o cutie de metal, rotundă, pe care am citit „Erinmore Mixture” e cel mai indicat tutun pentru pipa Cigar Rox, pe care ţi-am dat-o rândul trecut”.

A zâmbit, politicos, Sebastian parcă a ezitat o clipă, i-am făcut discret semn să primească şi, astfel, incidentul care abia se consumase, părea a fi trecut. Cel puţin, aceasta se vroia intenţia străinului. Apoi el s-a depărtat, cu aceeaşi dezinvoltură de amfitrion desăvârşit. I-am prins

braţul lui Sebastian şi ne-am aşezat amândoi lângă Daniel şi Paula. Străinul a zis să ne umplem paharele şi să ia fiecare ţigara preferată. Pe măsuţa din faţa canapelei în formă de L erau, în dezordine pahare, boluri, pachete de Kent, L.M., Salem două-trei, scrumiere pline.

„Cine mă ajută să fac cafelele”? A întrebat graţios străinul, rotindu-şi privirea deasupra noastră.

A sărit îndată Simina de jos, unde sta în postura aceea, nu indecentă, dar provocatoare, s-a atârnat de braţul lui Hugo van Dermeer, apoi Matei şi Gabi. Am privit-o pe Luc. Aceeaşi atitudine pierdută, neverosimilă pentru mine, care o cunoşteam cu totul altfel. Mi-am zis că adevărul adevărat este că nu o cunoscusem, ori numai anumite arii interioare, şi că acum mi se relevă într-o ipostază absolut nebănuită. Se juca pierdută cu brăţara aceea metalică, filigranată cu motive chinezeşti. Brăţara cu pagode şi dragoni. Am vrut să m-apropii de ea, dar Sebastian m-a oprit.

„Las-o, a zis, observându-mi intenţia, trebuie să-ţi vorbesc despre ea. Şi despre ea”. L-am privit curios, fireşte, dar a zis că nu e clipa potrivită. Şi-a înfundat pipa, înciudat parcă, din cutia aceea galbenă vacuumată, pipa lui faimoasă, pe care aflasem, puţin mai înainte, de unde o are. Am privit în jur. Pe un perete al

camerei, o combină (Uher, mi-a explicat Sebastian, care mă urmărea), magnetofon, radio, pik-up. De-o parte şi de alta a combinei, două boxe Lensing – difuzoare – iar pe combină, un televizor Telefunken. Un perete al odăii e liber complet, cu o copie foarte bine realizată după un Jackson-Pollock[23] m-a informat tot Sebastian, care e cert acum, nu era prima dată în acest apartament). Pereţii erau zugrăviţi într-un ocru auriu foarte deschis. Pe partea opusă peretelui unde se afla combina erau două fotolii din piele neagră (ca şi acela de lângă combină), o lampă cu un picior înalt, în jurul căruia se unduia o spirală metalică din crom, cu un şir de becuri mici. Alături o bibliotecă, tot din metal cromat, câteva rafturi numai, cu multe exemplare de Readers Digest, câteva cărţi de Françoise Sagan[24], Nourissier[25] etc, reviste sexy, discuri şi câteva numere din „Le bridgeur”.

În locul care era al Siminei, pe mocheta roşu

---

[23] Jackson Pollock (n. 28 ianuarie 1912, Cody, Wyoming – d. 11 august 1956, Springs-East Hampton, New York) a fost un cunoscut pictor american, unul din exponenţii majori ai expresionismului abstract.

[24] Françoise Sagan (de fapt Françoise Quoirez, n. 21 iunie 1935, Cajarc, Franţa – d. 24 septembrie 2004, Honfleur, Franţa), a fost o scriitoare franceză ce a făcut parte din curentul denumit Nouvelle Vague (noul val).

[25] François Nourissier a fost un jurnalist şi scriitor francez. Nourissier a fost secretarul general al Éditions Denoël, redactor al revistei La Parisienne şi consilier la editura Éditions Grasset Paris. În 1970, a câştigat Premiul Femina pentru cartea sa La crève.

englez, erau deschise nişte reviste sexy. Cu larmă, au intrat, ţinând tăvi din metal pe care se găseau ceştile de cafea, Simina, Matei şi străinul. Au aşezat tăvile, cu greu, pe măsuţa din faţa canapelei în formă de L, printre sticle şi pahare.

„Fiecare se serveşte”, a zis, mereu gazdă desăvârşită, Hugo van Dermeer.

Sebastian şi-a urnit agale statura lui masivă, mi-a adus o ceaşcă de cafea apoi, cerându-şi scuze, le-a oferit şi Paulei şi lui Daniel, care, în chip aproape izbitor, arătau că nu se simt în largul lor în această ambianţă şi parcă nu aşteptau decât un moment propice, ca să plece. Străinul zise, îndreptându-se spre combină, că propune să ascultăm pentru început câteva imprimări recente ale lui Stan Getz, celebrul saxofonist.

„După aceea”, strigă Simina, „te rog, Fletcher Henderson”, şi aproape se târî – dezgustător – spre străin.

„Desigur, domnişoară” – răspunde acesta – apoi, Charles Mingus.

„Nu uitaţi”, se auzi vocea lui Matei, răguşită de tutun şi whisky, „nici Comunication 72 al lui Michel Legrand[26]”.

Era spre miezul nopţii când am plecat. Între

[26] Michel Legrand (n. 24 februarie 1932, Paris, Franţa – d. 26 ianuarie 2019, Neuilly-sur-Seine, Franţa) a fost un compozitor, aranjor, dirijor şi pianist francez, de origine armeană.

timp se serviseră sendvişuri cu icre, pateuri cu pastă de ficat, unt, şuncă slabă şi tot soiul de băuturi tari. Primii care s-au ridicat au fost totuşi Paula şi Daniel. I-am urmat, eu, Sebastian, Gabi. Matei a rămas puţin şi i-a vorbit străinului, Simina împotriva dorinţei de a rămâne a fost condusă elegant de Hugo van Dermeer spre uşă. Căutând-o pe Luc, am constatat că dispăruse. L-am întrebat pe Sebastian şi el mi-a zis că, probabil, plecase mai devreme. Ne-am luat rămas bun de la prea amabilul nostru amfitrion, care, şi-a exprimat dorinţa de a ne revedea, poate în zilele următoare. Toată lumea a fost de acord. Faţă de mine, străinul şi-a exprimat regretul de a nu fi avut răgazul necesar unei discuţii, care, spuse el, ar fi fost de natură să ne apropie. În stradă ne-am despărţit. Daniel, înainte de a-mi strânge mâna a zis:

„Mie tipul ăsta nu-mi place deloc. Nu ştiu de ce, dar instinctiv nu-mi place. Mi se pare fals din creştet în tălpi. Şi oricâte reviste de automobile ar avea, şi oricât sunt de mort după motoare, iertaţi-mă, eu îl dau în mă-sa şi în casa lui nu mai calc în veci”.

Sebastian zise:

„Dane, eu te însoţesc câţiva paşi. Salutare tuturor”, şi m-a prins de braţ. Am strâns mâna celor două fete şi lui Matei, care s-a străduit să mă privească fără ezitări.

După ce am rămas singuri, am făcut în tăcere câţiva paşi. Simţeam că Sebastian vrea să-mi vorbească. Băiatul ăsta mă uimea încă o dată. Părea de o gravitate care distona cu aerul lui boem, nonşalant uneori, zeflemitor de cele mai multe ori. Era o arie psihică nouă pe care mi-o dezvăluia. Eu însumi, firește, eram stăpânit de gânduri şi sentimente nelimpezite încă, în urma situaţiei create pentru misiunea mea, după acest prim contact cu Hugo van Dermeer. Dacă mai adaug şi paginile citite (şi neterminate) din jurnalul lui Cuore, segmentele de fraze schimbate între Matei şi Gabi, pe de o parte, iar apoi între Sebastian şi Matei, precum şi izbucnirea neaşteptată a lui Sebastian şi vorbele adresate, mie, vestitoare de confesie, se poate, cred, lesne înţelege tot ce se petrecea în creierul meu.

Mergeam, aşadar, eu şi Sebastian, unul alături de altul, în acest adânc de noapte, cu gândurile noastre, care simţeam că pe undeva se leagă. Ce vroise să spună în cuvintele repezite către Matei? Ce urmărea acest băiat, cu psihicul lui atât de labil? Ce răspuns aştepta de la străin şi ce trebuia să continue la îndemnul acestuia? Ce sesizase Sebastian? Mergeam alături de el şi îl priveam pe furiş. Călca îngândurat, stăpânit de o stare neobişnuită, nouă, pentru mine.

— Sebastian, am spus, prinzându-i braţul şi

oprindu-ne în loc. De ce nu vorbeşti, prietene? Nu simţi, nu eşti încredinţat că trebuie, că poţi avea încredere deplină în mine? Uită-te la mine! Nu merit încredere?

Şi ne-am privit bărbăteşte în străfundul ochilor, comunicând de la suflet la suflet, de la om la om.

— Bătrâne, mi-a zis Sebastian, te cred. Nu chestia asta se pune în cumpănă. Apoi după o pauză, în care îi vedeam cum se frământă: Ţi-am spus, lasă-mă o zi ori două, şi-ţi voi vorbi, crede-mă. Nu vreau însă afirmaţii gratuite. Nu vreau să scuip pe prietenia mea cu Matei. Îl iubesc, nenorocitul, dar sunt foarte hotărât, dacă e ceea ce bănuiesc, să nu-l las. Altcum nu i-aş fi prieten. Simt că e pe cale să se ducă dracului. Cu Gabi cu tot. N-am să-l las şi de aceea am spus că am nevoie de ajutorul tău. Nu că ai fi grozav, dar două capete altfel judecă. O.K.? Şi-mi trase un pumn zdravăn în piept.

M-am clătinat, i-am întors pumnul şi i-am zis:

— Bine, Sebastian. Aşa să fie. Ce te rog însă, oricare ar fi concluziile la care vei ajunge, spune-mi-le şi mie. De acord?

— De acord, bătrâne, aşa va fi. Peste două zile te sun. Şi acum, noapte bună!

— Noapte bună, Sebastian. Te aştept.

Am ajuns acasă. Nu mă grăbisem. Liniştea nopţii, a oraşului adormit, aerul răcoros, le

căutam. Tot drumul am fost într-o stare de agitaţie interioară. Mersesem destul de mult timp printr-un parc cu arbori bătrâni. Îmi plac arborii. Măreţia lor, coroanele verzi, largi ca nişte stihare vegetale, îmi aduc un freamăt al timpului ca durată eternă. Mă calmează, nu ştiu cum să spun. Mă fac să văd lucrurile în adâncime, să aleg esenţele.

Eram acum convins că în apartamentul distinsului domn Hugo van Dermeer se consumaseră fapte, se iniţiaseră planuri cel puţin dubioase. Câteva lucruri începuseră să prindă un contur clar. Băieţii, Matei şi Sebastian, îl cunoşteau pe acest om, nu de acum, ci de la precedenta sa venire în ţară. Între ei trei existau relaţii destul de strânse. Cei doi adolescenţi îl vizitaseră de mai multe ori, fără îndoială, şi se întâlniseră cu el şi în timpul şederii celeilalte pe pământul nostru. Străinul le făcuse diferite daruri – benzi de magnetofon, ţigări, reviste, băuturi străine şi cine ştie ce alte fleacuri (probabil şi lui Gabi), care pe aceşti tineri – nu ştiu cum să-i numesc, zăpăciţi, atraşi de un, fals miraj al occidentului – îi încântase. Îi încântase? Poate, pentru Matei (şi Gabi) e prea puţin spus. Matei făcea străinului anumite servicii. (Deducţie din frântura de frază pe care am surprins-o pe când mă apropiasem în această seară de cuplul Matei-Gabi.) Care erau aceste servicii? De ce

natură? Presupuneau o discreţie absolută, probabil, din moment ce amândoi au frânt fraza, fără s-o termine, la apropierea mea şi apoi n-au mai reluat-o. Ce fel de servicii îi ceruse străinul lui Matei şi acesta acceptase să le facă din moment ce era vorba de o continuare a lor? De ce natură erau, încât simpla bănuială a lui Sebastian i-a stârnit acestuia o reacţie dură, atât de neaşteptată?

Sebastian trebuia exclus din această ecuaţie: Hugo van Dermeer, Matei (şi poate şi Gabi). Dezvăluirea unei laturi profunde a caracterului lui Sebastian (necunoscută mie până în această seară), reacţie de care tocmai am amintit, şi hotărârea sa de a-mi vorbi despre tot ce provocase această stare, mă determinau să conchid că Sebastian era de o seriozitate neaşteptată (poate intuită cumva, destul de vag, recunosc) şi să-mi capteze încrederea. Mă impresionaseră deopotrivă la acest tânăr maturitatea de gândire şi felul în care privea o relaţie de prietenie (mă gândesc la prietenia sa, autentică, fără îndoială, pentru Matei). Simţeam că Sebastian (de altfel am mai afirmat undeva) era o verigă, să zic aşa, deosebit de importantă. Pentru misiunea ce mi-o încredinţase Maiorul R... Iată de ce aşteptam întâlnirea fixată cu el ca pe un moment esenţial în elucidarea unor prezumţii, acum, e clar, foarte puternice pentru mine. Celelalte două

fete, Luc şi Cuore, alcătuiau o altă necunoscută, alături de Matei (şi poate Gabi). Trebuia neapărat s-o întâlnesc pe Cuore. Cunoşteam foarte multe lucruri despre ea, cred că aproape tot atât de multe câte cunoştea chiar Luc – dar personal nu o întâlnisem niciodată.

Să revin la Luc. Trebuie să recunosc că felul ei de a fi din ultima perioadă de timp mă deconcertase până la nedumerire. Credeam că o cunosc bine – atât cât poţi afirma despre un om, despre o adolescentă, minus necunoscutele, inevitabile şi în viaţa de toate zilele. Credeam. Acum însă, tot ce structurase această convingere, se dărâmase. Luc, ea era aceasta, îmi punea semne mari de întrebare. Nu exagerez dacă afirm că o palidă bănuială, un vag presentiment începuse să se infiltreze în creierul meu. Apăru stăruitoare, printre altele – vorbe, mărturisiri, aluzii, similitudini – imaginea lui Luc la braţul Doctorului P... În parcul din vecinătatea marilor lacuri. Ajuns aici cu aceste constatări şi deducţii, rămânând aici, un fel de nelinişte m-a cuprins. O nelinişte care se amplifică, în asemenea grad (poate nu e bine zis nelinişte, dar n-aveam acum vreme să caut cuvinte), încât am iuţit paşii spre casă, hotărât să reiau lectura ultimelor pagini din jurnalul lui... Cuore, pe care o întrerupsesem la telefonul lui Sebastian. E posibil oare?... Şi am

parcurs aproape în fugă ultimele zeci de metri până la mine. Am urcat scările câte trei-patru trepte. Am aprins lampa, am smuls de pe jos filele împrăştiate, neclintite, şi m-am trântit într-un fotoliu aranjându-le în ordinea numerotării.

Am ucis o pasăre cântătoare

Mai rămăseseră patru sau cinci file din jurnal. Primele două descriau, la acelaşi mod entuziast, întâmplări, fragmente de întâmplări trăite alături de Hugo von Dermeer. Aproape în fiecare cuvânt respira bucuria de a fi, bucuria de a fi renăscut la o altă viaţă, pe care aceea care se confesa nu înceta să o numească vârstă a copilăriei pure, a descoperirii adolescenţei, a unui fir vital reluat după moartea mamei sale, datorită omului pe care îl întâlnise în împrejurări atât de umilitoare şi care, mărturisea ea, i-a redat demnitatea umană.

Fără îndoială, eram surprins de profunzimea ideii şi simţământului. Dar, dacă mă gândeam la felul ei de viaţă, ce lăsase urme amare într-un suflet atât de sensibil, şi la momentul morţii mamei sale, care o smulsese dintr-o lume liniştită şi luminoasă, brutal o smulsese, credeam că găsesc o explicaţie. Începeam să întrevăd şi acuta ei nevoie de oameni, claustrată, constrânsă la singurătate prin

izolarea tatălui ei de unicul copil.

Dacă se adeverea ceea ce începusem să bănuiesc numai cu foarte puţin timp înainte, cu câteva ore numai, atunci îmi justificam teama pentru această făptură, teama pentru ceea ce ar fi putut să i se întâmple datorită unui alt seism, similar, pe alt plan, de bună seamă, momentului morţii mamei sale.

Deodată am tresărit.

„Azi Hugo m-a condus până acasă. L-am invitat să între. La început nu a vrut. Spunea că plimbarea făcută în regiunea lacurilor i-a lăsat o amprentă puternică de reverie şi că nu se simte în stare să poarte o discuţie ori o conversaţie formală cu aceia care locuiesc împreună cu mine. I-am răspuns că sunt ca şi singură, tata nici nu ştiu când vine acasă, dacă vine, fiind foarte ocupat. S-a mirat foarte mult de ce i-am spus şi nu-i venea să creadă că locuiesc singură în toată vila. Apoi m-a întrebat de ce tata este atât de ocupat. I-am spus că lucrează în domeniul medicinii la nişte descoperiri, de care auzisem vag, că sunt foarte importante. A zis că trebuie să fiu mândră pentru asta. Am stăruit să intre câteva clipe, să vadă odăile mele şi i-am mai spus că este singurul om care intră la mine. Trebuie să aprecieze faptul că îl las să pătrundă în micul meu univers. N-a mai obiectat şi am intrat în vila. L-am dus direct în odăile mele şi i-am

arătat, ceea ce numeam, paradisul meu. I-au plăcut tablourile, măştile din Ţara Vrancei, păpuşile mele, ursuleţul meu, apoi camera cu peretele de sticlă ce dădea înspre parc, florile puzderii şi crengile şi frunzele, unele veştejite. A zis că toate acestea confirmă sensibilitatea aparte pe care a intuit-o la mine şi puterea mea de trăire interioară. Mărturisesc că eram foarte emoţionată. Într-adevăr, era primul om, primul bărbat care îmi cunoştea acum tainele mele. Mai mi-a spus că toată atmosfera de aici respiră ceva esenţial din fiinţa mea şi dacă din întâmplare ar fi ajuns aici, fără să ştie la cine se află, ar fi recunoscut, ar fi simţit că numai eu pot trăi în acest mediu intim. N-am înţeles prea bine ce vrea să spună, dar m-a emoţionat mai mult. N-a vrut să rămână, iar la plecare, după ce am coborât scara de lemn. Oprindu-se în faţa unei uşi înalte, m-a întrebat ce este dincolo. I-am răspuns că sunt odăile în care lucrează şi doarme tata. A vrut să între, era curios să vadă cum arată locurile unde un mare savant pregăteşte cine ştie ce descoperiri de importanţă deosebită pentru omenire. Nu mai văzuse, şi numai acest gând îl făcea să trăiască o stare necunoscută. O, cât de mult aş fi vrut să-i fac această bucurie, dar ştiam că totdeauna tata încuie uşile şi ia cheile cu el. A zis să încercăm totuşi, că întâmplător are la el un mănunchi de chei. N-am avut nimic împotrivă

şi, într-adevăr, una din cheile lui Hugo s-a potrivit uşor, şi am intrat în apartamentul tatii, necunoscut chiar mie. Trebuie să spun că nici nu avusesem această curiozitate până acum. Hugo, dragul de el, nici n-a vrut să creadă. Într-una din camere era un birou imens, pe care erau împrăştiate o mulţime de foi. Ne-am apropiat, după ce Hugo privise în jur, cu atenţie, totul şi spunea că pare un sanctuar de o simplitate uimitoare. Cita recunoştinţă trebuia să purtăm cu toţii omului care îşi consacră viaţa binelui umanităţii. Hârtiile de pe biroul tatii erau acoperite cu fel de fel de formule şi calcule. Lumina scăzută nu îngăduie să vadă prea clar, a zis Hugo, şi atunci a scos din buzunar un mic aparat, prin care, spunea el, poate să privească ciudăţeniile, pentru că, a zis, nu pricepea nimic. M-am amuzat şi, curioasă la rândul meu, nu pentru acele formule şi calcule, m-am depărtat, căutând în jur semne ale prezenţei tatii, pe care atât de rar îl întâlneam, încât uitam uneori şi trăsăturile chipului său. Un soi de duioşie necunoscută mi-a invadat inima şi un îndemn necunoscut mă îndemna să-l caut şi să-l văd pe tata. Şi aceasta datorită tot acestui om, care părea de o curiozitate copilărească. Micul aparat cu care cerceta filele acelea, aplecat peste birou, scotea din când în când un sunet slab, metalic. L-am strigat de câteva ori până

m-a auzit. Parcă a tresărit şi, punând în buzunar acel aparat, a zis că e timpul să plece. Degeaba am zis să mai zăbovească, i-am oferit cafea şi fructe, dar n-a mai vrut să rămână.”

Urmau apoi un fel de reflexii despre starea, euforică de-a dreptul, trăită de această fată – începusem să ezit a o numi – după ce străinul, ce devenise atât de interesant, plecase. Nu mai există niciun dubiu că Hugo van Dermeer era omul bănuit de Maiorul R... „Micul aparat nu putea fi altceva decât un aparat de fotografiat. Naivitatea revoltătoare a acestei fete punea în pericol iminent secretul cercetărilor Profesorului. Trebuia să-l înştiinţez de grabă pe şeful meu. Am privit cadranul ceasului. Era prea târziu, se apropiau zorii. Aveam să mai aştept câteva ore şi să-l caut după aceea pe Maiorul R...

Ultima frază din acest nemaipomenit jurnal mi-a limpezit identitatea, cea adevărată, a lui Cuore.

„Am adormit, spunea ea, strângând în pumn brăţara cu pagode şi dragoni”.

Maiorul R... mi-a ordonat să mă prezint la biroul său, la ora 6 dimineaţa. I-am raportat cu toate amănuntele cele descoperite de mine în ajun, începând cu filele de jurnal, apoi vizita la Hugo van Dermeer, Matei, Sebastian, apoi iar

Sebastian, lectura ultimelor file de jurnal ale presupusei Cuore.

Maiorul R... nu m-a întrerupt, decât arareori, pentru a-mi atrage atenţia că sunt foarte agitat şi e necesar să-mi stăpânesc nervii.

— Aşadar, am zis, aţi fost foarte îndreptăţit să nu renunţaţi la supravegherea lui Hugo van Dermeer. Acest tip inteligent, cult, rafinat, de prestanţă, este într-adevăr în serviciul unei reţele de spionaj străin. Congresul internaţional de genetică, articolele publicate de Profesor şi, mai ales, comunicările făcute la Congres, au precipitat evenimentele, cum se spune.

— Hm, da, aşa este, spuse Maiorul R... Deci Cuore este Luc, iar Luc este Cuore, fata Profesorului. Spionul a ştiut ce urmăreşte, sucindu-i capul acestei naive adolescente.

— Tovarăşe maior, am zis, departe de mine gândul de a o apăra pe Luc, deşi ţin la ea, ca om, foarte mult. Gândiţi-vă însă la modul de viaţă cu totul nefiresc trăit de această copilă în ultimii doi ani. Cred că nu e de mirare că întâlnirea cu acest spion, cu deosebite calităţi (sunt nevoit să remarc), care a ştiut să se apropie de ea în împrejurări dramatice în casa acelei proxenete din oraşul de frontieră, este privită de Luc cu atâta importanţă. E! I-a redat ceea ce ea numeşte „încredere în oameni şi în viaţă”.

— Spionul, zise Maiorul R... a regizat întâlnirea cu Luc şi apoi tot ce a urmat, cu o rară inteligenţă. Van Dermeer i-a cunoscut în amănunţime viaţa. Şi-a dat seama că Luc reprezenta calea cea mai directă şi cea mai sigură spre furtul cercetărilor Profesorului.

— Dar Doctorul P...? zisei.

— Îţi voi da, în continuare, să citeşti rapoartele locotenentului Mira M... Să vedem, continuă Maiorul R... ce măsuri se impun. Trebuie să-l întâlneşti de urgenţă pe Sebastian. Băiatul ăsta e de nădejde... Să lămurim poziţia lui Matei în acest angrenaj... Să vedem ce facem cu Luc...

— Da, nu avem prea mult timp în faţa noastră. Trebuie să împiedicăm furtul cercetărilor Profesorului. Cine ştie cât a reuşit spionul să sustragă până acum.

Au urmat câteva minute de tăcere. Din când în când e priveam, fiecare cu gândurile sale, dar pornind din aceeaşi situaţie creată atât de neaşteptat.

În cele din urmă şeful meu zise:

— Caută-l pe Sebastian. După ce vorbeşti cu el, revino. Până atunci mă voi consulta cu superiorii mei şi îţi voi comunica tot ceea ce vom hotărî. E vorba de ore, ca să evităm pe mai departe furtul. Te aştept.

Am salutat şi am părăsit biroul Maiorului R... şi apoi clădirea instituţiei noastre. L-am căutat

pe Sebastian la şcoală. Nu venise în ziua aceea. Nu l-am găsit nici acasă. Nu ştiam ce să fac. Să merg la atelierul lui Matei? O clipă am fost tentat, dar renunţai, spunându-mi că, probabil. Matei se va feri să discute, mai ales că surprinsesem, în ajun, în apartamentul spionului, frântura aceea de conversaţie, foarte elocventă acum, dintre el şi Gabi. Da, trebuia să-l găsesc pe Sebastian, în primul rând. Se făcuse ora prânzului şi investigaţiile mele erau fără un rezultat pozitiv. Am raportat şefului meu. Mi-a zis să-l caut pe Sebastian până îl găsesc. Vocea sa era iritată, când a adăugat să-l înştiinţez din două în două ore. Mi-a mai spus că vila Profesorului şi casa lui van Dermeer au fost puse sub supraveghere. Ce era să fac? Unde să-l caut? Am intrat în barurile de zi şi în cafenelele pe care ştiam că le frecventează. Nu l-am întâlnit. Am vorbit din nou cu Maiorul R...

Am luat masa de prânz mai mult în fugă. Am urcat în garsoniera mea să mă adun şi să-mi sistematizez gândurile. Era ora două. Când îmi fierbeam cafeaua pe aragaz, a sunat telefonul. Am alergat şi am ridicat receptorul.

— Bătrâne, eşti acasă? auzii vocea lui Sebastian. Slavă Domnului!

— Sebastian, unde-ai fost? Te-am căutat toată dimineaţa. Unde eşti?

— Nu departe de tine. Coboară să mergem undeva. Vreau să bem ceva. Sunt întors pe dos,

vorbi el şi mi-am dat seama că se petrecuseră lucruri deosebite.

Apoi continuă:

— Vreau să beau ceva tare. Dar nu Johnny Walker, nici Manhattan, nici Gin Fizz, nici măsa pe gheaţă sau cu gheaţă. Mi-e lehamite.

Am zis:

— Sebastian, vino la mine. Aici suntem numai noi. Am o ţuică bătrâna grozavă. Mi-au dat-o bunicii, o păstrez de vreo trei ani. Pentru tine o deschid.

— S-a făcut. În zece minute te calc.

Şi, într-adevăr, peste zece minute Sebastian suna la uşă. L-am întâmpinat, a intrat şi fără să-mi dea mâna, doar salutându-mă din privire, s-a dus şi s-a trântit într-un fotoliu.

— Lasă-mă câteva clipe să-mi revin. Scoate ţuica şi dă-mi o ţigară. Tare. De pipă m-am săturat.

N-am scos o vorbă, am adus cafelele, am destupat sticla în care ţuica dobândise o culoare aproape castanie, din cauza vechimii, şi i-am întins acestui băieţandru, atât de zbuciumat, un pachet de ţigări „Snagov”. A golit păhărelul pe care îl umplusem, s-a scuturat de tăria ţuicii, şi-a aprins o ţigară şi m-a privit cu ochii lui mari, din care dispăruse orice scânteie de ironie, atât de caracteristică. L-am privit la rândul meu. Părea răvăşit. Trăsăturile feţii deveniseră grave, gura lui

frumoasă era rigidă. Mi-amintesc că m-am speriat.

— Nu mă întreba nimic, bătrâne, a zis el. Îţi povestesc tot. Am fost la Matei toată dimineaţa, de aceea nu m-ai găsit. Sunt nemâncat ca un câine, dar nu mi-e foame. Mai lasă-mă câteva clipe, doar.

„Când am intrat la Matei, mi-am dat seama că era singur. Taică-său la slujbă, mamă-sa la piaţă, iar soră-sa la şcoală. Nu părea încântat de vizita mea. A vrut să rămânem în sufragerie, dar eu am trecut pe lângă el şi am intrat direct în odaia lui. Ca de obicei dezordine: reviste străine împrăştiate pe jos, patul răvăşit, hainele aruncate pe scaune, birouaşul plin cu pensule, cartoane, schiţe prăfuite. Casetofonul urla. Doar florile din fereastră, multe, roz, albe, mov (pe care idiotul le îngrijeşte ca pe nişte fiinţe) atenuau atmosfera îmbâcsită de tutun, stătută. I-am aruncat ţoalele de pe scaun şi m-am aşezat în faţa lui.

— Nenorocitule, ce vrei să faci? I-am zis.

— Ce vrei, mă? Nu-nţeleg ce spui.

Nu-l slăbeam din ochi. Era uscat, cu obrajii palizi, supţi, cu părul lui negru, frumos, căzut pe ochi. Era doar într-un slip ce imita pielea de leopard. Îmi ocolea privirea şi răsucea o şurubelniţă între degete. (Probabil avea de gând să strice şi casetofonul ăsta.)

— Ce nu-nţelegi? Ce te faci că nu înţelegi? Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Ştiu pe dracu, mi-a răspuns Matei, schiţând un zâmbet forţat.

— Uite ce e, cu mine nu-ţi merge. Şi ca să-ţi arăt că ştiu tot, află că Hugo mi-a spus...

— Ce ţi-a spus Hugo? A tresărit Matei – şi mi-am dat seama că nimerisem ţinta.

Am râs ironic şi am oprit casetofonul.

— Vezi că te-am prins? Vezi că nu-ţi merge? apoi nu l-am cruţat: Crezi c-o să reuşeşti? Nu vezi că te-mbeţi cu apă chioară?

— Ştii ce? A zis Matei, nu vrei să te duci dracului şi să mă laşi în pace? V-aţi pus toţi în cap să mă distrugeţi?

— Ce vorbeşti, mă, cretinule? Nu ştiam că suferi în halul ăsta de... mania persecuţiei... toată lumea e rea, numai tu eşti bun... şi Gabi, desigur. Voi sunteţi buricul pământului...

Şi m-am ridicat de pe scaun, îndreptându-mă spre fereastră. Trebuia să trec pe lângă birouaşul lui. M-am sprijinit cu mâna de lemnul maroniu, dar, se vede treaba, Matei a avut impresia că vreau să iau un anumit lucru de pe birou. A sărit ca ars, m-a împins şi a smuls un obiect – nu mi-am dat seama ce – de pe birou şi l-a ascuns într-un sertar, pe care l-a încuiat foarte nervos. Ştiam că Matei nu are secrete faţă de mine. Suntem buni prieteni. Cu toate răutăţile mele, recunosc, ţin la el mult. Am

rămas nedumerit. De obicei se ferea de mine când desena, ori picta. Nu putea fi însă vorba de aşa ceva. Acum. Obiectul ascuns era mult mai mic. N-am mai stat pe gânduri, l-am luat în braţe ca într-un cleşte, l-am trântit pe pat şi i-am luat cheia. Uite ce am găsit în sertar, şi Sebastian îmi întinse un obiect foarte mic, ce părea să fie un aparat de fotografiat. Ce zici de asta?

— Deocamdată nimic. Vreau să mă uit la el.

M-am îndreptat spre fereastră. L-am cercetat.

— Da, cred că este un aparat de fotografiat. Povesteşte-mi mai departe, Sebastian.

— Ce să mai întind aţa? Matei a vorbit cu Hugo şi ăsta i-a promis să-l treacă graniţa, într-o ţară din occident. De mult bătea câmpii cu astfel de gânduri. Credeam că n-o ia în serios, dar, uite, s-a îngroşat gluma.

După o pauză:

— Bătrâne, trebuie să facem ceva, să-l salvăm pe nenorocitul ăsta. Distinsul domn Hugo van Dermeer, i-a zăpăcit capul – frumosul lui cap – cu băuturi şi discuri şi reviste şi mă-sa mai ştie cu ce.

Am tăcut câteva clipe. Îmi spuneam că Maiorul R trebuie imediat înştiinţat. Stau în cumpănă, ce să fac cu Sebastian. Apoi i-am spus:

— Sebastian, cred că povestea cu Matei e mult mai gravă decât îţi închipui tu.

— Ce vrei să spui? A zis băiatul acesta voinic, cu suflet curat, căruia îi plăcea să afecteze şi să mimeze atitudini şi ticuri de om matur. Ce vrei să spui? Şi s-a ridicat pe jumătate din fotoliu, privindu-mă cu ochii dilataţi.

— Sebastian, trebuie să anunţ pe cineva. Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Deocamdată nu pot să-ţi spun mai multe. Te rog ai încredere în mine şi mai departe. Şi eu am încredere în tine. Nu mai vorbi nimănui de tot ce ştim. Şi tu mi-ai cerut să-ţi dau un răgaz. La rândul meu îţi, cer un răgaz, nu de o zi, sau două, ci numai de câteva ore. Uite, îţi propun o întâlnire în seara asta. Fii acasă, te sun neapărat.

— Bătrâne, mă uimeşti. Începe mintea să-mi lucreze, dar nu sunt în stare să admit.

— Sebastian!

— Bine. S-a făcut. Sunt convins că nici tu nu vrei răul lui Matei. Altfel m-ai decepţiona cumplit.

— Îţi repet să ai încredere în mine. Ne vedem astă seară. Îţi promit.

— Te cred, bătrâne. Să mergem. Văd că toată chestia asta nu suferă întârziere.

I-am relatat Maiorului R... ce îmi povestise Sebastian. I-am dat şi aparatul acela. Maiorul R... l-a cercetat o clipă, apoi, apăsând pe unul din butoanele din stânga biroului său, a zis:

— Să vedem dacă are un film înăuntru şi dacă a fost utilizat.

Îndată uşa se deschise, intră un coleg de la resortul tehnic. Maiorul R... îi întinse aparatul şi îi spuse:

— Să fie developat filmul de îndată şi să mi-l aduci imediat.

Ofiţerul îl luă, salută şi zise:

— Am înţeles, tovarăşe maior.

— Până ne lămurim ce este cu filmul acesta, se impune să-l aducem pe Matei aici.

Şi Maiorul R... ordonă în acest sens. Maiorul R... n-a mai vorbit. Tăceam amândoi. Lucrurile se precipitaseră. Mă gândeam la Matei, mă gândeam la Luc. De ea mi-era teamă. Eram aproape convins că destrămarea acelei stări de falsă linişte, de fals echilibru lăuntric, pe care îl credea mai real decât lumina zilei, îi va produce un şoc foarte puternic. Mă întrebam dacă va fi în stare să-i reziste îmi spuneam că va trebui să fim foarte atenţi cu ea, îmi spuneam că acela dintre noi care îi va dezvălui adevărul va trebui să o facă prudent, cu multă prudenţă, cu multă căldură şi înţelegere. Oarecum mă temeam că acela voi fi eu, deşi doream să fie aşa.

Ofiţerul de la resortul tehnic intră în birou, nici nu auzisem bătaia lui în uşă, îi întinse filmul şefului nostru şi spuse:

— Tovarăşe maior, filmul a fost utilizat şi nu se văd altceva decât cifre şi formule.

Maiorul aproape i-l smulse din mână, îl

cercetă foarte atent. Sprâncenele lui frumoase erau strânse într-un singur arc, iar maxilarele i se încleştaseră.

— Cred că este ceea ce presupuneam amândoi, mi se adresă el. Va trebui să ne convingem. Aşteaptă-mă aici, mai spuse, şi ieşi grăbit din birou.

Nu ştiu cât timp trecuse, când uşa se deschise şi Matei fu invitat să intre şi să aştepte. Era palid. Cu o mişcare nervoasă îşi înlătură şuviţa neagră, lungă, ce îi aluneca peste obraz. Nu m-a zărit decât după câteva clipe. A tresărit, şi parcă s-a bucurat.

— Dan! Şi tu eşti aici?

— După cum vezi, Matei. Şezi, i-am spus, arătându-i locul din faţa mea.

— Ce vor ăştia cu noi? M-a întrebat, după ce s-a lăsat greu în fotoliu.

— Nimic altceva decât să spui adevărul, Matei.

— Adevărul? Ce adevăr? făcu el, mimând o falsă nedumerire. După care zise: Să ştii că ne-a turnat Sebastian pe amândoi.

— Te înşeli, Matei.

M-a privit pieziş.

— Pot să fumez?

— Bineînţeles. Ai ţigări?

— Mărturisesc că nu. M-au luat ca din oală.

— Nu-i nimic, îţi ofer eu. Dar să ştii că n-am nici Kent, nici Dunhill. Numai Snagov lung.

Doreşti?

Şi la semnul său afirmativ, i-am întins pachetul. Luă o ţigară, o aprinse şi trase câteva fumuri. Zise:

— Pe tine te-au luat la refec?

— Nu, Matei. Eu n-am dorit şi nici nu doresc să fug în occident. Îţi mărturisesc că doresc să văd occidentul, sunt lucruri interesante de văzut şi oameni interesanţi de cunoscut, dar doresc să rămân şi să trăiesc în ţara asta, care este şi a mea şi a ta.

— Nu mai spune!

— Da, Matei, aşa e. Iubesc această ţară, de care mă leagă şi cerul şi pământul şi sângele morţilor mei. Şi ai tăi, dacă vrei.

— Ai de gând să mă prelucrezi, să-mi ţii o lecţie politică? făcu el cu ironie forţată.

— Nu. Nu am de gând şi nici nu spun asta. Tu m-ai întrebat şi eu ţi-am răspuns. Atâta tot.

L-am lăsat să-şi fumeze ţigara.

— Matei, ce limbi străine cunoşti?

—!?

— Te întreb din curiozitate.

— Engleza, şi se foi în fotoliu.

— Bine?

— Ei, spuse stânjenit, cât se face în şcoală.

— Şi crezi că e de ajuns?

— Pentru ce?

— Aşa, mă gândeam cum te-ai descurca în occident, dacă mister Hugo van Dermeer, prin

absurd, şi-ar fi ţinut promisiunea. Şi mai mă întrebam – dă-mi voie, nu mă întrerupe – cum ai fi trăit, pentru că, după cât ştiu, în afară de şcoala aceea de un an de vitrinieri nu ai nicio calificare, în nicio meserie.

— Ce grijuliu ai devenit!... Mai bine spune-mi ce cauţi aici.

— Uite, Matei, eu sunt acela care încep să pun întrebări. E vremea s-o ştii.

Matei mă privea cu ochii dilataţi.

— Da, Matei. Şi acum te rog să-mi spui de câte ori ai fost în casa Profesorului, în prezenţa sau absenţa lui Luc, ce ai fotografiat, ce discuţii ai avut cu Hugo van Dermeer.

— Dane!

— Nu, Matei, nu glumesc. Nu uit nicio clipă că au fost ore frumoase, da, frumoase, pe care le-am petrecut cu voi. Îţi fac şi o confesie, ia-o cum vrei, continui să te simt aproape, ca pe un prieten.

— Şi vrei să mă ajuţi, nu? spuse el, departe însă de a izbuti să fie ironic.

— Bineînţeles. Şi îţi voi da dovezi suficiente de această prietenie. Dacă încerci să fii puţin lucid, nu-ţi va trebui prea mult timp să recunoşti această realitate. Faţă de tine însuţi, asta e important. Eu sunt împăcat în conştiinţa mea, în ceea ce priveşte sentimentele mele pentru tine.

— Şi ce vrei de la mine?

— Ţi-am spus. Şi să mai ştii un lucru. Ori cu tine, ori fără tine, tot vom afla ce ştie acest străin, care v-a ameţit ca pe nişte naivi. Dar, poate, mai întâi, am să-ţi vorbesc despre el.

Şi vreme de aproape o jumătate de oră i-am vorbit despre Profesor, despre importanţa cercetărilor şi realizărilor lui pentru noi toţi, pentru omenire, despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă reţeaua de spionaj străin ar fi reuşit să intre în posesia datelor. I-am vorbit de la om la om, de la suflet la suflet. Aveam impresia că începe să mă înţeleagă. Dar n-a fost aşa. În faţa probelor evidente n-a avut ce spune, dar a refuzat să vorbească. Maiorul R... care între timp revenise şi pe care l-am informat, a dispus ca Matei să fie reţinut. M-am despărţit de el cu strângere de inimă. Dar nu am pierdut licărul de încredere în substanţa lui sufletească, bună, în sensibilitatea lui deosebită.

După ce a fost scos din birou, Maiorul R... a spus:

— Da. Filmul reproduce file din calculele şi cercetările Profesorului. Hugo van Dermeer este, aşadar, un agent al spionajului străin. S-a folosit de Matei pentru a fotografia aceste file. Deocamdată nu vrea să vorbească. Îi vom lăsa această noapte să reflecteze, apoi mâine dimineaţă îl voi chemă aici. Vei fi şi tu de faţă.

Va trebui să vedem ce a reuşit să transmită lui van Dermeer până acum, în afară de ceea ce a fotografiat el personal, după cum a reieşit din jurnalul lui Luc. Sebastian e în afară de orice bănuială, evident. Mai trebuie să discutăm şi cu fata Profesorului.

— Tovarăşe maior, îngăduiţi-mi să vă reamintesc, această făptură este într-o stare psihică extrem de primejdioasă pentru ea. Cunoaşteţi ultimii ei ani de viaţă.

— Ştiu, Dan. Desigur, se impune extraordinar de multă pricepere, să evităm un şoc violent. Vom vedea, înclin să cred că tot tu vei fi acela care îi vei vorbi. Te cunoaşte, o cunoşti foarte bine, am deplină convingere că vei şti cum să procedezi. Până mâine voi mai reflecta. Te gândeşti şi tu, mă voi gândi şi eu.

— Tovarăşe maior, credeţi că vom avea curând probe suficiente să-l arestăm pe van Dermeer?

— Nu te pripi, Dan. Învaţă să adânceşti mai mult lucrurile şi să nu pierzi din vedere, niciodată, perspectiva. La momentul propice, vom hotărî. Poate că probele se vor dovedi insuficiente; poate vom acţiona altcum. Nu te pripi, repetă şeful meu, calm, stăpân acum pe nervii săi, după ce apele tulburate parcă începeau să se limpezească.

— Uneori, continuă el, e nevoie de o încâlcire a firelor ca să poţi descurca ghemul, fără să-l

rupi, nici măcar, într-un singur loc.

— Dar doctorul P...? zisei.

— Deocamdată situaţia e neschimbată. Lasă-l în seama locotenentului Mira M... Tu ocupă-te de van Dermeer, de Luc, de Matei. Nu-l uita pe Sebastian, care, cine ştie, te-ar mai putea ajuta.

Câteva minute de tăcere.

— Îmi permiteţi, am reluat, nu credeţi că Profesorul, trebuie să fie încunoştinţat de toată situaţia creată? Ar fi normal...

— Şi în ceea ce îl priveşte, răspunse Maiorul R... povestea este tot atât de delicată cum este a fetei lui. Din alt unghi şi pe alte planuri. Mă întreb dacă aflând totul în momente hotărâtoare pentru cercetările lui... E greu de prevăzut reacţia unui astfel de om...

— Şi totuşi...

— Şi totuşi vom vedea. Ţi-am spus să nu te grăbeşti. Gândeşte-te la cele discutate mai înainte şi ocupă-te de oamenii tăi. Şi încă ceva, mai vorbi şeful meu, tocmai când intenţionam să cer permisiunea să plec, aş dori să te gândeşti de o atare manieră, încât să consideri că nu avem probe suficiente ca să luăm o măsură categorică împotriva lui van Dermeer. Stărui foarte mult să reflectezi în acest sens. Ne vedem mâine dimineaţă, la prima oră, dacă nu mai intervine ceva neprevăzut. Cu bine.

Am salutat şi am plecat din clădirea instituţiei noastre. Puţin timp după aceea am intenţionat

să-l mai văd pe Matei, dar am renunţat. La nuit porte conseille. Maiorul cunoştea acest dicton.

Se înserase. M-am îndreptat spre casă. Mergeam agale, gânditor. Ce vroise să spună maiorul în privinţa probelor? Se aştepta poate ca Matei să fie la prima lui tentativă de sustragere a filelor din cercetările Profesorului? Nu era exclus. Hugo van Dermeer să fi fotografiat o singură dată în odaia de lucru a Profesorului? Eram dispus să admit acest punct de vedere. Luc ar fi pomenit în jurnalul ei, dacă s-ar fi repetat. Dar cât de „la zi” este jurnalul acestei teribile copile? Greu de afirmat. Se impunea deci o discuţie cu Luc, după aceea cu Matei. Dacă aceste prezumţii se confirmau: spionul să fi fotografiat o singură dată, iar Matei să fi fost la prima tentativă, maiorul avea dreptate, probele păreau a fi insuficiente. Atunci? Era deasupra oricărui dubiu că Hugo van Dermeer era un spion şi că acest spion urmărea furtul cercetărilor şi descoperirilor Profesorului. Trebuiau, pentru a se dispune arestarea lui şi deferirea instanţelor de judecată, probe şi iar probe, toate concludente. Cum le-am fi putut obţine, dacă prezumţiile conturate se adevereau? Cum? Cum?

Ajunsesem la uşa garsonierei mele. Am intrat, am aprins lumina în hol, apoi în odaie şi am zărit măsuţa cu ceştile de cafea, paharele de

ţuică şi sticla de ţuică. Mi-am adus aminte de Sebastian, de făgăduiala de a-l întâlni asta seara. Mi-a răspuns îndată, parcă ar fi stat de veghe lângă telefon şi mi-a zis că în cel mult trei sferturi de oră va sosi.

Până atunci am făcut ordine pe măsuţă, am pregătit două cafele şi am schimbat paharele de ţuică, lăsând sticla pe tavă. M-am aşezat în fotoliu, după ce m-am schimbat, mi-am aprins o ţigară şi eram în aşteptarea lui Sebastian.

Dacă probele erau insuficiente – continuam să mă frământ – dacă probele nu erau suficiente, trebuiau adunate. Cum? Cum?... Simplu, m-am trezit strigând cu glas tare. Simplu. Spionul trebuia să primească, în continuare, filme. Filme false. Asta e. Filme cu date false. Dar cine să i le transmită? Matei?... Nu. Atunci cine? Luc? Exclus. Sebastian... De ce nu? Cunoscând toată conjunctura, cunoscând caracterul lui ferm, nemaleabil. Cred că da. Dar nu e prea dur în structura sa, deloc transigent?

Atunci se auzi soneria de la uşă. M-am repezit şi am deschis. Era Sebastian. A intrat direct şi s-a aşezat în acelaşi fotoliu în care stătuse cu câteva ore mai înainte.

— Ce e cu Matei? M-a întrebat dintr-un răsuflet. Am aflat că a fost ridicat. E adevărat? Şi mă privi scrutător.

— E adevărat, Sebastian.

— Bătrâne, ce-ai făcut? Şi s-a ridicat furios în picioare, dispus să mă înfrunte. M-am ridicat şi eu, i-am prins umerii cu amândouă mâinile şi ne-am privit direct, fără ascunzişuri, până ce am simţit un fluid cald trecând de la unul la celălalt.

— Sebastian, ia loc şi ascultă-mă. Fără idei preconcepute. Fă un efort şi ascultă-mă, te rog fă un efort şi ascultă-mă, ca şi când tot ce îţi voi spune nu ne priveşte direct pe amândoi. Deşi ne priveşte foarte direct. Poţi? Ai încredere în mine? Totală? Am accentuat.

A tăcut un timp, îl simţeam cum se agită lăuntric, apoi a zis:

— Dan, te ascult. Nu e uşor ce îmi ceri, dar mă voi strădui să te ascult. Dă-i drumul!

Am adus întâi cafelele şi am turnat în pahare din ţuica veche.

Timp de două ore i-am povestit totul, în esenţă totul. Despre Profesor, despre importanţa cu totul deosebită a cercetărilor sale, despre Hugo van Dermeer, despre spionajul străin, despre Luc, despre Matei, despre el, despre mine.

M-a ascultat fără să mă întrerupă, măcar o singură dată nu m-a întrerupt. Asculta, fuma mult şi sorbea din când în când din cafea şi din păhărelul de ţuică, pe care abia l-a golit. Apoi a tăcut. Mult a tăcut, l-am respectat această

îndelungată nevoie de reflexie. Apoi a vorbit.

— Bătrâne, a zis, îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap.

— De ce, Sebastian? Pentru Matei? Oarecum te înţeleg. Până la o limită doar. Altfel, cum îţi explici propria ta revoltă împotriva lui Matei şi reacţia, chiar dacă inconştientă, de a-l smulge din toată ţesătura abilă a lui Hugo? Crezi că îl aşteaptă o soartă fericită în occident – aşa cum îl cunoşti, cu sănătatea şubrezită, lipsit de voinţă, şi ce să mai înşir toate celelalte pe care le ştii mai bine decât mine. Asta prin absurdul absurdului, pentru că, fii convins, când ar fi simţit că se strânge laţul în jurul gâtului său, pentru că, fii convins, s-ar fi strâns, van Dermeer ar fi căutat să dea bir cu fugiţii, uitând de toţi şi de toate. Acest om face parte din categoria celor fără scrupule, pentru care altceva decât scopul urmărit, cu o perseverenţă diabolică, nu are preţ. Gândeşte-te la Luc. Cu câtă perfidie s-a apropiat de ea; pozează în salvatorul ei, apoi, cunoscându-i până în cele mai mici tainiţe viaţa, caută să-i creeze un fals paradis, tocmai pentru a pătrunde direct în – ca să zic aşa – laboratorul marelui savant. Şi cu voi a căutat să simuleze o prietenie, ştiind că unii dintre voi, adolescenţii, vă lăsaţi prinşi în mreaja poleită a unor lumi de carton. Matei a fost cel mai slab. De ce nu ţi-a propus ţie să-i faci jocul? Fin psihologic, van Dermeer şi-a dat

seama că nu vei accepta niciodată. Să recunoaştem că nu s-a înşelat.

— Totuşi, Matei...

— Matei e aşa cum ai spus, când mi-ai vorbit prima dată despre el, ţi-aduci aminte? Eram în barul acela. Ştii cum l-ai caracterizat: brânză bună în burduf de câine. Ai avut dreptate. Matei, dacă ar fi continuat şi nu l-am fi prins decât târziu, să zicem într-o fază finală, ar fi înfundat puşcăria pentru mult timp.

— Crezi?

— Sebastian, nu fi copil. Ştiu ce vorbesc.

— Dar aşa, în situaţia asta... abia îşi contura el gândul.

— În situaţia asta, Sebastian, povestea lui nu e simplă, dar e mai puţin gravă. Timpul a fost prea scurt, ca să fi putut eu să gândesc, să găsesc o soluţie pe care s-o propun şefului meu.

— Crezi că ar fi posibil?

— Sunt convins, Sebastian. Mai lasă-mă câteva zile. Trebuie să fie ceva.

M-am ridicat şi am mai făcut o cafea. În vreme ce îi vorbisem lui Sebastian, mi-am dat seama că mai departe nu mă poate ajuta. Era nevoie să găsesc o altă variantă.

Tocmai puneam ceştile pe tavă, să le aduc în odaie, când m-am pomenit cu Sebastian năvălind, aproape să-mi răstoarne tava.

— Dan, a spus, vreau să vorbesc eu cu Matei.

Te rog. Chiar acum aş vrea, în noaptea asta.

Am rămas uimit.

— Bătrâne, trebuie! E spre binele lui, credemă. Dacă îi eşti prieten cu adevărat...

L-am împins uşor, mi-am făcut loc să trec, am pus tava pe măsuţă şi după un timp am spus:

— Bine. Sebastian. Dar e necesar să cer aprobarea şefului meu. Şi am format numărul de telefon al Maiorului R... I-am transmis infecţia lui Sebastian şi am rugat să-mi dea încuviinţarea necesară. Maiorul R... a tăcut, mi s-a părut că va refuza cererea mea, dar m-am înşelat. I-am auzit glasul hotărât în receptor:

— Sunt de acord. Voi dispune în acest sens. Vei lua însă măsurile ce se impun.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Vă mulţumesc.

Sebastian nu-şi desprinsese privirea de pe chipul meu. Îmi urmărise fiece reacţie.

— Să mergem. Sebastian. Am obţinut aprobarea.

L-am auzit respirând, de parcă ar fi lepădat de pe umeri o imensă greutate.

— Bătrâne, a spus, am lăcrimat. Apoi, cu glas strangulat: Crezi că trebuie să ducem ceva?

— Nu, Sebastian. Nu e nevoie.

— Ţigări?

— I-am lăsat la plecare.

Când am intrat pe uşa instituţiei noastre, Sebastian m-a rugat, dacă e cu putinţă, să-l las

singur cu Matei. Fireşte, i-am făgăduit. Chiar în noaptea aceea, Matei a dat declaraţia prin care arăta că era a doua oară când filmase file din lucrările Profesorului. Primul film îl transmisese spionului cu câteva zile înainte de a merge, cu Sebastian, în locuinţa lui van Dermeer, iar al doilea îl interceptasem cu ajutorul lui Sebastian. Spionul îi făgăduise într-adevăr, în schimbul acestor filme, să-i înlesnească plecarea într-o ţară din occident. Întrebându-l pe Matei cum a crezut că ar fi fost posibil, a tăcut.

Ne-am despărţit de Matei – era palid, cu faţa suptă şi cu ochii lui frumoşi, negri, încercănaţi – târziu, după miezul nopţii.

Sebastian era foarte emoţionat, cum nu mi-aş fi închipuit. M-a condus până acasă, l-am invitat să între, să rămână peste noapte la mine, dar n-a vrut.

— În momente de natura asta, e bine să fii singur, mi-a spus. Bătrâne, m-ai câştigat definitiv. Sunt convins că vei face pentru Matei tot ce îţi va sta în putinţă. N-am să te uit niciodată.

Am vrut să-i răspund, dar mi-a apăsat palma lui rece pe gură şi a mai spus, cu o voce pe care n-am s-o uit niciodată:

— Ştii ce senzaţie groaznică am? De parcă eu, Matei şi Luc am fi ucis o pasăre cântătoare.

Epilog

Stăm pe terasa unei cabane din munţii din apropierea oraşului Brana. Sunt cu Val, prietenul şi colegul meu. Trecuseră vreo două luni de la întâmplarea pe care tocmai sfârşisem s-o povestesc lui Val. Este o dimineaţă frumoasă, cu lumină răcoroasă. Şirul sinuos al munţilor se desenează limpede pe cerul albastru. Stăm pe terasa cabanei, suspendată parcă peste spaţii, în şezlonguri confortabile. Şi eu şi Val rămăseserăm cu privirile pierdute, rătăcitoare peste întinderi. Adia o briză uşoară. Îl simţeam pe Val foarte impresionat. Este un om sensibil, de o cultură rară, cu amplă deschidere interioară pentru omenesc. Intransigent, în acelaşi timp, pentru tot ce vizează alterarea sufletului. Ştiam că tăcerea sa înseamnă reluare a momentelor pe care le considera esenţiale din ceea ce povestisem. Ştiam, îl cunoşteam bine, nedumeririle aveau să ia forma unor întrebări puse sieşi, ori mie. Cerul era limpede, aerul tare al muntelui cu sonorităţi de cristal parcă la fiece mişcare. Stam singuri pe terasă. Cei care veniseră la cabană plecaseră de cu vreme spre piscurile munţilor.

— Dan, l-am auzit într-un târziu, te rog să-mi vorbeşti mai departe despre finalul acestei întâmplări, despre tinerii tăi prieteni, care

parcă au devenit şi ai mei, atât mă simt de implicat în destinul lor. De pildă, continuă prietenul meu, întorcându-şi chipul său frumos, bronzat, spre mine (avea părut lung, cărunt, contrastant pentru toată înfăţişarea lui tinerească), de pildă ce s-a întâmplat cu Matei? Băiatul ăsta (şi eu cred că are o substanţă psihică de calitate, dar extrem de labilă) îmi închipui că e traumatizat.

— Traumatizaţi sunt toţi, i-am răspuns. Cel mai mult a suferit Luc.

— Despre ea aş vrea să-mi vorbeşti la urmă. Înţelegi pentru care motive.

— Înţeleg foarte bine, Val... Să continui. Îţi spuneam că probele – aşa cum anticipase Maiorul R...

— Erau insuficiente pentru a lua măsuri împotriva spionului. Îţi aminteşti că în ultimele ore, după reţinerea lui Matei, mă frământam să găsesc o modalitate de transmitere a unor filme false lui Hugo van Dermeer. Îţi aminteşti că înlăturasem primul gând, care se oprise la Sebastian.

— Ei bine? făcu Val, văzând că tăcusem.

— Ei bine, am găsit o soluţie, pentru care şeful meu m-a felicitat. Realizarea ei însă necesita acordul lui Matei.

— Acordul lui Matei? Cum aşa?!

— Vei vedea. După câteva zile şi după ce i-am expus Maiorului R... planul meu, acesta a

obţinut consimţământul superiorilor săi, în ceea ce priveşte situaţia lui Matei. Astfel că, la ora actuală, van Dermeer e încântat de felul în care a ştiut să-şi organizeze reţeaua în ţara noastră.

— La ora actuală, izbucni Val, ridicându-se pe jumătate din şezlong. Ce vrei să spui?

— Stai liniştit, i-am răspuns zâmbind. Toate la timpul lor. Aşadar, Matei se află acum într-o unitate de la frontieră, satisfăcându-şi obligaţiile militare.

— Trebuie să recunosc că ideea a fost ingenioasă, zise Val sincer încântat. Nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

După o pauză, în care Val se ridicase şi apropiindu-se de balustrada terasei privea depărtările albastre şi verzi:

— Dar doctorul P... Ce s-a întâmplat cu el?

— Doctorul P... Ştii că revenise colegei mele supravegherea lui. A fost aşa cum l-a descris ea. Un cvasi ratat, plin de ambiţii nejustificate, înfumurat, complexat şi strivit, aş zice, de personalitatea uriaşă a Profesorului. A fost transferat de la Institutul de cercetări genetice. N-am idee cum se va împăca acolo, nici nu-mi bat capul cu asta. Se pare că nu e un om chiar normal, psihic vorbind.

— Dar banda de magnetofon găsită la institut?

— A fost prima şi ultima. Toate cercetările făcute de colegii mei au dus la concluzia că,

maniac fiind şi suferind şi de ceea ce se cheamă „mania persecuţiei”, se gândise, probabil, să pătrundă, pe această cale, în cercetările Profesorului. Suferea cumplit că Profesorul îl ţinea deoparte. Ca şi când ar fi fost obligat să-l asocieze marilor sale descoperiri... Dar, oamenii îşi au curiozităţile lor, pe care noi le respectăm, atâta vreme cât nu vatămă pe alţii, ori liniştea noastră, a tuturor.

— Ai dreptate, bătrâne! Vorba lui Sebastian.

— Sebastian! Un om cu totul deosebit...

— Te mai vezi cu el?

— Desigur. Suntem foarte buni prieteni.

În această clipă năvăli pe terasa cabanei un puşti de vreo opt ani, cu ochi foarte inteligenţi, păr castaniu, cu trupul firav.

— Ce faci, Sorinei? Nu te-ai dus cu ceilalţi? L-a întrebat Val.

— Nu. Mi-a spus cabaniera că aseară a fost văzută o ursoaică. Avea pui. Ştiu că e periculoasă ursoaica dacă axe pui.

— Asta aşa e, a zis Val. Unde ai fost până acum?

— Am înotat în pădurea de jnepeni.

— Ai înotat? Cum aşa? Ştiam că numai în apă se poate înota.

— Da. Dar şi în pădurea de jnepeni. Parcă e o apă verde. Cam ţepoasă, dar se poate înota. Tu

ai văzut jnepenii?

— I-am văzut. Nu te-ai rătăcit în încrengăturile lor?

— Nu, înotam pe margine.

Atunci intră pe terasă tatăl lui Sorinel, un bărbat înalt, distins, între două vârste. Se scuză pentru fiul său şi îl luă cu vorbă blândă, chemându-l să-i facă un arc şi săgeţi. Puştiul ne făcu semn cu mâna şi se îndepărtă.

Soarele era în crucea bolţii albastre, care devenise neîncăpătoare piscurilor. Sus, sus de tot, plana un vultur, ca într-o baie de linişte atotstăpânitoare.

Val îi urmări un timp zborul, apoi zise:

— Dar Luc? Ce face Luc?

— Dacă vrei, coborâm într-una din zile s-o cunoşti. Este în apropiere, la un sanatoriu de nevroze. I-am promis, de altfel, că trec s-o văd.

Val mă privi lung, insistent, ori numai aşa mi s-a părut, pentru că, la un moment dat, parcă nu mă mai vedea. Întinse mâna peste braţul şezlongului, culese ochelarii de soare de pe jos, îi potrivi la ochi şi cercetă adâncul cerului, poate în căutarea acelui vultur singuratic.

— Profesorul ştie unde este copila lui?

— Da, acum ştie. La început se hotărâse ca să nu fie tulburat în cercetările lui finale. Când însă Luc a suferit un şoc psihic destul de serios şi a trebuit să fie internată, i s-a spus totul.

— Şi?

— Şi cred că s-a petrecut ceva în sufletul lui. Vine în fiecare sâmbătă s-o vadă pe Luc în sanatoriu.

După îndelungă tăcere, Val:

— Fantastică făptură. Mă gândesc la tot jocul ei – Cuore-Luc.

— Joc, făcui nedumerit. De-ar fi fost numai atât...

— Ei, nu în sensul propriu al cuvântului. Dedublarea aceasta, poate nu tocmai exact spus, e o nevoie de trăire în normal, în firescul vârstei, dincolo de impurităţile fizice şi morale. Cred că e „un caz” şi pentru medicii care o tratează.

— Hm, da, aşa se pare.

Ne-am revăzut seara târziu, pe aceeaşi terasă. Era tot linişte, dar o altfel de linişte. Cerul acum era o puzderie de stele. Se puteau urmări constelaţiile, vizibile în această lună în emisfera noastră. Aerul era destul de rece. Nu ştiu de cât timp şedeam unul alături de celălalt, în şezlonguri. Val îmi vorbise îndelung despre ceea ce credea el că se petrecuse cu Luc. Încerca să-şi explici firul delicat, dar atât de sinuos, al vieţii ei puţine. Încerca să întrevadă cum va ieşi din sanatoriu, cum va fi viaţa ei mai departe. Ar fi vrut, cu obstinaţie, adăugase el, ca şocul suferit, cu toate implicaţiile, să o readucă pe o linie normală de existenţă.

Atitudinea din ultimul timp a Profesorului, tatăl ei, putea fi un indiciu în acest sens.

Ştiam că Val nu e un om care să renunţe uşor la o retrăire a unei situaţii care îl solicita din plin, cum era aceasta povestită de mine.

M-am ridicat şi am pornit spre marginea terasei, suspendată parcă deasupra unui abis. Şedeam rezemat de balustradă şi cercetam adâncurile de sub mine, căutând să desprind contururi. Eram furat de liniştea nopţii alpine. Undeva, în faţa mea, iradiau ciudat pereţii de stâncă ai unui masiv. Nu ştiu când Val s-a apropiat de mine. L-am auzit doar întrebându-mă:

— Pe van Dermeer cum l-aţi arestat?

Eram convins că răspunsul meu îl va deconcerta şi mă amuzam cu anticipaţie, cunoscând reacţia. Apoi i-am spus:

— Vei râde, dar nu l-am arestat?

— Dan, glumeşti?

— Nu, deloc. Şi am izbucnit în râs.

— Bătrâne, nu sunt chiar într-o stare ca să-ţi savurez calamburile.

— Val, îţi spun drept: nu l-am arestat. Şi de-asta am venit să discut cu tine, de la coleg la coleg.

— Aha!

— Van Dermeer va sosi în curând aici, la munte, şi bănuiesc are să te intereseze. Am să-ţi explic totul detaliat. Aşa s-a hotărât.

Cunoşteam cine e spionul, cunoşteam ce urmăreşte, ce relaţii îşi făcuse. Dacă l-am fi arestat şi l-am fi trimis, fireşte. În judecată, crezi că reţeaua străină de spionaj ar fi renunţat la scopurile urmărite? Nu, fii convins. Ar fi trimis pe altcineva, un alt Hugo van Dermeer, iar noi ar fi trebuit să-l depistăm, să-i aflăm identitatea, oamenii cu care lucrează şi tot ansamblul de cercetări şi măsuri ce se impun. Nu crezi că asta ne-ar fi luat nu numai timp, dar ar fi putut constitui şi un risc? Cine ştie dacă, până la descoperirea lui, nu ar fi reuşit să intre în posesia unor date extrem de valoroase pentru noi? Trebuie să-ţi mai spun că indicativul faimosului Ford mustang roşu era fals. Automobilul nu era înmatriculat în Olanda. Astfel că domnul Hugo van Dermeer este un om netulburat, chiar mulţumit de sursa sa de informaţii, iar când trece frontiera, ai noştri îi salută, îi urează drum bun şi îl invită să revină.

— Dane, e un final formidabil pentru o povestire de spionaj! Dacă aş fi citit toată întâmplarea asta într-o carte, greu aş fi acceptat-o ca verosimilă. Dar, spuse el, şi glasul îi redeveni adumbrit, aceşti adolescenţi, povestea acestor adolescenţi este foarte tristă. Îi văd maturizaţi înainte de vreme. Nu m-aş încumeta să afirm câţi ani le vor trebui ca să şteargă orice urmă a acestei, aproape nefireşti, întâmplări.

Într-un târziu, cerul dobândise o transparenţă neobişnuită şi un zumzet cosmic ne înconjurase.

-= sfârşit =-